

262

Besluit van 13 juni 2000, houdende regels voor inrichtingen voor motorvoertuigen (Besluit inrichtingen voor motorvoertuigen milieubeheer)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 18 augustus 1999, nr. MJZ99202487, Centrale Directie Juridische Zaken, Afdeling Wetgeving;

Gelet op richtlijn nr. 91/689/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 12 december 1991 betreffende gevaarlijke afvalstoffen (PbEG L 377), richtlijn nr. 91/271/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 21 mei 1991 betreffende stedelijk afvalwater (PbEG L 135) en de artikelen 8.40, 8.41 en 8.42 van de Wet milieubeheer;

De Raad van State gehoord (advies van 24 januari 2000, nr. W08.99.0447/V);

Gezien het nader rapport van de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 6 juni 2000, nr. MJZ2000057599, Centrale Directie Juridische Zaken, Afdeling Wetgeving;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

In dit besluit en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

- a. bevoegd gezag: het bestuursorgaan dat bevoegd zou zijn vergunning te verlenen voor een inrichting als bedoeld in artikel 2;
- b. vergunning: vergunning krachtens artikel 8.1 van de Wet milieubeheer;
- c. bijlage: de bij dit besluit behorende bijlage;
- d. stankgevoelig object: woning, school, ziekenhuis, bejaardencentrum, hotel, restaurant of recreatie-inrichting, voedings- en genotmiddelen-industrie, detailhandel in voedings- en genotmiddelen, kantoorgebouw met meer dan 50 werknemers of opslag van voedings- en genotmiddelen;
- e. motorvoertuigen: alle gemotoriseerde voertuigen, behalve bromfietsen en invalidevoertuigen, bestemd om anders dan langs rails te worden voortbewogen;
- f. woning: gebouw of gedeelte van een gebouw dat voor bewoning wordt gebruikt of daartoe is bestemd, met uitzondering van een dienst- of bedrijfswoning:
 - 1°. behorende bij een inrichting als bedoeld in artikel 2, of
 - 2°. die op een bedrijventerrein is gelegen met een gemiddelde

dichtheid aan dienst- of bedrijfswoningen van ten hoogste één per hectare;

g. vuurwerk: vuurwerk waarop het Vuurwerkbesluit Wet milieu-gevaarlijke stoffen van toepassing is;

h. langtijdgemiddeld beoordelingsniveau (LAr,LT): het gemiddelde van de afwisselende niveaus van het ter plaatse optredende geluid, gemeten in de loop van een bepaalde periode en vastgesteld en beoordeeld overeenkomstig de «Handleiding meten en rekenen industrielawaai», uitgave 1999;

i. geluidgevoelige bestemmingen: gebouwen of objecten, aangewezen krachtens de artikelen 49 en 68 van de Wet geluidhinder;

j. geluidniveau: het niveau van het ter plaatse optredende geluid, uitgedrukt in dB(A), overeenkomstig de door de Internationale Electro-technische Commissie (IEC) opgestelde regels, zoals neergelegd in de IEC-publicatie nr. 651, uitgave 1979;

k. piekniveau (LAm_{ax}): maximaal geluidniveau gemeten in de meterstand «F» of «fast».

Artikel 2

1. Dit besluit is van toepassing op inrichtingen die uitsluitend of in hoofdzaak bestemd zijn voor het onderhouden, repareren, behandelen van de oppervlakte, keuren, reinigen van carrosserie en bekleding, verhandelen, verhuren, stallen of proefdraaien van motorvoertuigen, caravans, landbouwwerktuigen, aanhangwagens of opleggers.

2. Indien een gedeelte van een inrichting als bedoeld in het eerste lid is ingericht als tankstation voor het wegverkeer als bedoeld in het Besluit tankstations milieubeheer, is op dat gedeelte bijlage I van het Besluit tankstations milieubeheer van toepassing.

Artikel 3

Dit besluit is niet van toepassing op een inrichting als bedoeld in artikel 2, indien:

a. in de inrichting of een onderdeel daarvan één of meer stooktoestellen voor verwarming of warmtekrachtopwekking aanwezig zijn met een thermisch vermogen per toestel van 7 500 kW of meer;

b. in de inrichting of een onderdeel daarvan één of meer installaties of voorzieningen, met uitzondering van een smidse, aanwezig zijn, die kunnen worden gebruikt voor het verstoken of verbranden van andere brandstoffen dan aardgas, propaangas, butaangas of gasolie;

c. het emissiepunt van een verfspuit- of antiroestbehandelingscabine is gelegen op minder dan 50 meter van een stankgevoelig object, met uitzondering van die situaties waarvoor onmiddellijk voorafgaand aan 1 oktober 2000 een vergunning nog in werking en onherroepelijk was;

d. de inrichting of een onderdeel daarvan is ingericht voor carrosseriebouw;

e. de inrichting in hoofdzaak is ingericht voor het reviseren van motoren;

f. de inrichting of een onderdeel daarvan is ingericht voor het afleveren van LPG of aardgas voor tractie;

g. de inrichting in hoofdzaak is ingericht voor het onderhouden, repareren, behandelen van de oppervlakte, keuren, reinigen van carrosserie en bekleding, stallen of proefdraaien van militair materieel;

h. de inrichting of een onderdeel daarvan is ingericht voor de opslag van vuurwerk, tenzij vuurwerk wordt opgeslagen waarop het Besluit vuurwerk milieubeheer van toepassing is;

i. de inrichting of een onderdeel daarvan is ingericht voor het opslaan van vloeibare gevaarlijke stoffen of vloeibare gevaarlijke afvalstoffen in tanks, tenzij sprake is van het opslaan in ondergrondse tanks, waarop het

Besluit opslaan in ondergrondse tanks 1998 van toepassing is, dan wel sprake is van opslaan van brandbare vloeistoffen in bovengrondse tanks;

- j. de inrichting of een onderdeel daarvan is ingericht voor het inwendig reinigen van tanks en tankwagens;
- k. de inrichting of een onderdeel daarvan is ingericht voor het opslaan van gassen of gasmengsels in tanks, tenzij sprake is van opslag waarop het Besluit opslag propaan milieubeheer van toepassing is;
- l. de inrichting of een onderdeel daarvan is ingericht voor het opslaan van bestrijdingsmiddelen in de zin van de Bestrijdingsmiddelenwet met een capaciteit van 400 kg of meer;
- m. de inrichting of een onderdeel daarvan is ingericht als brandweerkazerne.

Artikel 4

1. De voorschriften die zijn opgenomen in de bijlage, gelden voor een ieder die de inrichting drijft. Deze draagt er zorg voor dat de voorschriften worden nageleefd.

2. Indien een voorschrift dat is opgenomen in de bijlage, hoofdstukken 1 tot en met 3, inhoudt dat daarbij aangegeven middelen ter bescherming van het milieu moeten worden toegepast, meldt degene die de inrichting drijft en die voornemens is andere middelen toe te passen, dit voornemen ten minste vier weken voordat hij die andere middelen wil toepassen aan het bevoegd gezag, onder overlegging van de in artikel 6, twaalfde lid, bedoelde gegevens. Het bevoegd gezag beslist over de juistheid van een gekozen middel.

Artikel 5

1. Het bevoegd gezag kan nadere eisen stellen met betrekking tot:

- a. de in de bijlage opgenomen voorschriften ten aanzien van geluid, trilling, energie, afvalstoffen, afvalwater, waterbesparing, lucht, verlichting en bodembescherming voorzover dat in hoofdstuk 4 van die bijlage is aangegeven, of

- b. de aanwezigheid van brandbestrijdingsmiddelen, de veiligheid van toestellen en installaties voor gas of elektriciteit, de veiligheid van de opslag van stoffen, het verbruik van grondstoffen, de gevolgen van het verkeer van personen of goederen van en naar de inrichting, en de nadelige gevolgen voor het milieu die de inrichting kan veroorzaken, waarop voorschrift 1.9.1 van de bijlage betrekking heeft, indien dat bijzonder is aangewezen in het belang van de bescherming van het milieu.

2. De nadere eisen gelden voor een ieder die de inrichting drijft. Deze draagt er zorg voor dat de nadere eisen worden nageleefd.

3. Het bevoegd gezag kan nadere eisen wijzigen of aanvullen in het belang van de bescherming van het milieu, of wijzigen of intrekken indien het belang van de bescherming van het milieu zich daartegen niet verzet.

Artikel 6

1. Degene die een inrichting opricht, meldt dit ten minste vier weken voor de oprichting aan het bevoegd gezag.

2. Het eerste lid is van overeenkomstige toepassing met betrekking tot het veranderen van een inrichting en het veranderen van de werking daarvan. Deze melding is niet vereist, indien eerder een melding overeenkomstig het bepaalde in dit artikel is gedaan en door dit veranderen geen afwijking ontstaat van de bij die melding verstrekte gegevens.

3. Bij de melding wordt vermeld:

- a. het adres van de inrichting,
- b. de naam en het adres van degene die de inrichting opricht dan wel

verandert of de werking daarvan verandert, en, indien dit iemand anders is, van degene die de inrichting drijft of zal drijven,

c. de aard en omvang van de activiteiten of processen in de inrichting,
d. de indeling en de uitvoering van de inrichting, en
e. het tijdstip waarop de inrichting of de verandering daarvan in werking zal worden gebracht, dan wel de verandering van de werking daarvan verwezenlijkt zal zijn.

4. Bij de melding wordt tevens een rapport van een akoestisch onderzoek gevoegd, indien een inrichting, bestemd voor het onderhouden, repareren, behandelen van de oppervlakte, keuren, reinigen van carrosserie en bekleding, verhandelen, verhuren, stallen of proefdraaien van motorvoertuigen waarvan de massa van het ledig voertuig, vermeerderd met het laadvermogen, meer is dan 3 500 kg, op een afstand van minder dan 50 meter van een woning is gelegen.

5. Uit het rapport van een akoestisch onderzoek dient op grond van verrichte geluidmetingen of geluidberekeningen te blijken of aan het gestelde in voorschrift 1.1.1 of 1.1.3 van de bijlage kan worden voldaan, en in het rapport wordt aangegeven welke de hiertoe te treffen voorzieningen zijn.

6. Voorzover het een melding betreft als bedoeld in het tweede lid, is het overleggen van een rapport van een akoestisch onderzoek alleen vereist, indien een beoogde uitbreiding of een verandering van de inrichting of het veranderen van de werking daarvan naar verwachting van nadelige invloed zal zijn op de geluidbelasting die door de inrichting wordt veroorzaakt.

7. Indien bij de melding geen rapport van een akoestisch onderzoek is gevoegd, kan het bevoegd gezag besluiten dat het overleggen van een zodanig rapport niet is vereist, indien aannemelijk is dat het geluidniveau en de piekniveaus, veroorzaakt door de inrichting, niet meer bedragen dan de waarden, bedoeld in voorschrift 1.1.1 of 1.1.3 van de bijlage.

8. Bij de melding wordt een rapport van een onderzoek naar de nulsituatie van de bodem gevoegd. Het onderzoek naar de nulsituatie richt zich uitsluitend op de stoffen die door de werkzaamheden ter plaatse een bedreiging voor de bodemkwaliteit vormen en op de plaatsen waar bodembedreigende handelingen plaatsvinden dan wel zullen plaatsvinden.

9. Indien bij de melding geen rapport van een onderzoek naar de nulsituatie van de bodem is gevoegd, kan het bevoegd gezag besluiten dat een zodanig onderzoek niet is vereist, indien aannemelijk is dat de kans op toekomstige bodemverontreiniging afwezig is.

10. De in het derde tot en met het vijfde lid en in het achtste lid vermelde gegevens behoeven niet te worden verstrekt indien degene die de inrichting drijft, deze gegevens reeds aan het bevoegd gezag heeft verschaft en het bevoegd gezag over die gegevens beschikt.

11. Degene die de melding doet, geeft bij de melding aan welke van de ingevolge dit artikel over te leggen gegevens hij reeds aan het bevoegd gezag heeft verschaft.

12. Bij de melding overeenkomstig artikel 4, tweede lid, worden aan het bevoegd gezag gegevens verstrekt waaruit blijkt dat met de volgens die melding toe te passen andere middel en een ten minste gelijkwaardige bescherming voor het milieu wordt bereikt.

Artikel 7

1. Voor een inrichting die op het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit reeds was opgericht en waarvoor onmiddellijk daaraan voorafgaand een vergunning in werking en onherroepelijk was, blijven de voorschriften van die vergunning in verbinding met de gegevens die behoren bij de aanvraag, alsmede de aanvraag voorzover die deel uitmaakt van de vergunning en gegevens bevat die zich lenen voor

opname of omzetting in voorschriften, gelden als nadere eis, bedoeld in artikel 5, behoudens eerdere wijziging of intrekking van die voorschriften, gedurende drie jaar na het tijdstip van van toepassing worden van dit besluit op die inrichting, mits het voorschrift betrekking heeft op een onderwerp dat is genoemd in artikel 5, eerste lid, onder a.

2. De nadere eisen die onmiddellijk voorafgaande aan de inwerking-treding van dit besluit golden krachtens de vergunning dan wel krachtens het Besluit herstelrichtingen voor motorvoertuigen milieubeheer, blijven gelden als nadere eis, bedoeld in artikel 5, na het tijdstip van de inwerking-treding van dit besluit, mits het voorschrift betrekking heeft op een onderwerp dat is genoemd in artikel 5, eerste lid, onder a.

Artikel 8

1. Indien op het tijdstip waarop dit besluit in werking treedt, een inrichting reeds is opgericht en voor die inrichting onmiddellijk voor dat tijdstip geen vergunning in werking en onherroepelijk was of geen melding was gedaan krachtens het Besluit herstelrichtingen voor motorvoertuigen milieubeheer, meldt degene die de inrichting drijft, aan het bevoegd gezag dat hij de inrichting in werking heeft.

2. De melding geschiedt ten hoogste twaalf weken na het tijdstip waarop dit besluit in werking treedt. Artikel 6, derde tot en met elfde lid, is van overeenkomstige toepassing.

3. Indien op het tijdstip waarop dit besluit in werking treedt, een aanvraag om een vergunning voor het oprichten van de inrichting door het bevoegd gezag in behandeling is genomen en dit besluit op de inrichting van toepassing is of zal zijn, zijn het eerste en tweede lid niet van toepassing. De aanvraag wordt in dat geval aangemerkt als een melding overeenkomstig artikel 6.

Artikel 9

1. Het Besluit herstelrichtingen voor motorvoertuigen milieubeheer wordt ingetrokken.

2. Na de inwerking-treding van dit besluit berust de Regeling slibvang-putten en vet- of olie-afsciederders mede op het in de bijlage opgenomen voorschrift 1.3.8, onder b en c.

Artikel 10

Dit besluit treedt in werking met ingang van 1 oktober 2000.

Artikel 11

Dit besluit wordt aangehaald als: Besluit inrichtingen voor motorvoertuigen milieubeheer.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

's-Gravenhage, 13 juni 2000

Beatrix

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. P. Pronk

Uitgegeven de *negenentwintigste* juni 2000

De Minister van Justitie,
A. H. Korthals

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer. Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Staatscourant van 11 juli 2000, nr. 131.

A. BEGRIPSBEPALINGEN

In deze bijlage wordt verstaan onder:

algemeen:

- gasfles: een cilindrische drukhouder, voorzien van één aansluiting met klep- of naaldafsluiter, die bedoeld is voor meermalig gebruik en een waterinhoud heeft van ten hoogste 150 liter;
- NEN: een door het Nederlands Normalisatie-Instituut (NNI) uitgegeven norm;
- ten minste gelijkwaardige instelling: instelling in een lidstaat van de Europese Unie, in een andere staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte of in een andere staat waarmee de Europese Unie een wederzijdse erkenningsovereenkomst met betrekking tot het in het voorschrift bedoelde onderwerp heeft afgesloten;
- wit- en bruingoed: producten als bedoeld in artikel 1, onder a, van het Besluit verwijdering wit- en bruingoed;
- categorie van gevaarlijke afvalstoffen: categorie als bedoeld in de Regeling scheiden en gescheiden houden van gevaarlijke afvalstoffen;

met betrekking tot trilling:

- trillingsterkte: de effectieve waarde van de gewogen trillinggrootheid, gemeten en beoordeeld overeenkomstig de meet- en beoordelingsrichtlijn Richtlijn 2 «Hinder voor personen in gebouwen door trillingen» uit 1993 van de Stichting Bouwresearch Rotterdam;

met betrekking tot veiligheid:

- WBDBO: weerstand tegen branddoorslag en brandoverslag;
- CPR: Commissie Preventie van Rampen door Gevaarlijke Stoffen;
- CPR 9-6: Richtlijn 9-6 van de CPR, getiteld «Vloeibare aardolieproducten; Opslag tot 150 m³ van brandbare vloeistoffen met een vlampunt van 55 tot 100°C in bovengrondse tanks», tweede druk 1999.
- CPR 15-1: Richtlijn 15-1 van de CPR, getiteld «Opslag gevaarlijke stoffen in emballage; Opslag van vloeistoffen en vaste stoffen (0 ton tot 10 ton)», tweede druk, uitgave 1994;
- gevaarlijke stof: een stof die of preparaat dat bij of krachtens het Besluit verpakking en aanduiding milieugevaarlijke stoffen en preparaten is ingedeeld in een categorie als bedoeld in artikel 34, tweede lid, van de Wet milieugevaarlijke stoffen;
- zeer licht ontvlambare stof: stof of preparaat in vloeibare toestand met een vlampunt van minder dan 0° C en een kookpunt van 35° C of minder, alsmede gasvormige stof die of gasvormig preparaat dat, bij normale temperatuur en druk aan de lucht blootgesteld, kan ontbranden;
- licht ontvlambare stof: stof die of preparaat dat:
 - a. bij normale temperatuur aan de lucht blootgesteld, zonder toevoer van energie in temperatuur kan stijgen en ten slotte ontbranden;
 - b. in vaste toestand, door kortstondige inwerking van een ontstekingsbron, gemakkelijk kan worden ontstoken en na verwijdering van de ontstekingsbron blijft branden of gloeien;
 - c. in vloeibare toestand een vlampunt van minder dan 21°C heeft;
 - d. in gasvormige toestand, bij normale druk, met lucht ontvlambaar is;
 - e. bij aanraking met water of vochtige lucht, licht ontvlambare gassen in een gevaarlijke hoeveelheid ontwikkelt;
- ontvlambare stof: stof of preparaat in vloeibare toestand met een vlampunt van ten minste 21°C en ten hoogste 55°C;

- brandbare vloeistof: stof in vloeibare toestand die een vlampunt heeft dat hoger ligt dan 55°C;
- veiligheidsinformatieblad: een veiligheidsinformatieblad als bedoeld in artikel 2 van het Veiligheidsinformatiebladenbesluit Wet milieu-gevaarlijke stoffen;

met betrekking tot lozingen:

- bedrijfsriolering: voorziening voor de afvoer van bedrijfsafvalwater vanuit de inrichting naar een openbaar riool of naar een andere voorziening voor de inzameling en het transport van afvalwater;
- openbaar riool: gemeentelijke voorziening voor de inzameling en het transport van afvalwater;
- riolering: bedrijfsriolering of voorziening voor de inzameling en het transport van afvalwater;

met betrekking tot bodembescherming:

- NRB: Nederlandse Richtlijn Bodembescherming bedrijfsmatige activiteiten, Informatiecentrum Milieuvergunningen;
- CUR/PBV: Stichting civieltechnisch centrum uitvoering, research en regelgeving / Projectbureau Plan Bodembeschermende Voorzieningen;
- CUR/PBV-aanbeveling 44: «Beoordeling van vloeistofdichte voorzieningen»;
- vloeistofdichte vloer of voorziening: een vloer of voorziening geïnspecteerd en goedgekeurd overeenkomstig CUR/PBV-aanbeveling 44;
- bodembeschermende voorziening: fysieke voorziening die de kans op emissies of immissies reduceert;
- bodembeschermende maatregel: handeling in de vorm van controle of onderhoud van een voorziening of proces, om de kans op emissies of immissies te reduceren;
- PBV-Verklaring vloeistofdichte voorziening: verklaring op basis van het KIWA/PBV document 99-02 Model Verklaring vloeistofdichte voorziening;

met betrekking tot lucht:

- vluchtige organische stof (VOS): een organische stof die bij een temperatuur van 293,15°K een dampspanning heeft van 10 Pa (0,1 mbar) of meer, of die onder specifieke gebruiksomstandigheden een vergelijkbare vluchtigheid heeft;
- VOS-houdende schadeherstel- en andere producten: producten die vluchtige organische stoffen (VOS) bevatten en worden toegepast ten behoeve van het herstellen van schade aan of het be-, en afwerken van motorvoertuigen of aanverwant materieel.

B. VOORSCHRIFTEN

HOOFDSTUK 1. ALGEMENE VOORSCHRIFTEN

Paragraaf 1.1 Geluid en trilling

1.1.1 Voor het langtijdgemiddeld beoordelingsniveau (L_{Ar},L_T) en het piekniveau (L_{Amax}), veroorzaakt door de in de inrichting aanwezige installaties en toestellen, alsmede door de in de inrichting verrichte werkzaamheden en activiteiten, geldt dat:

- a. de niveaus in op de in de tabel I genoemde plaatsen en tijdstippen niet meer bedragen dan de in die tabel aangegeven waarden;

Tabel I

	07:00–19:00 uur	19:00–23:00 uur	23:00–07:00 uur
LAr,LT op de gevel van woningen	50 dB(A)	45 dB(A)	40 dB(A)
LAr,LT in in- of aanpandige woning	35 dB(A)	30 dB(A)	25 dB(A)
Lamax op de gevel van woningen	70 dB(A)	65 dB(A)	60 dB(A)
Lamax in in- of aanpandige woning	55 dB(A)	50 dB(A)	45 dB(A)

b. de in de periode tussen 07.00 uur en 19.00 uur in tabel I opgenomen piekniveaus niet van toepassing zijn op het laden en lossen;

c. de in tabel I aangegeven waarden binnen in- of aanpandige woningen niet gelden indien de gebruiker van deze woningen geen toestemming geeft voor het in redelijkheid uitvoeren of doen uitvoeren van geluidmetingen en

d. de in tabel I aangegeven waarden voor woningen ook gelden voor andere geluidgevoelige bestemmingen.

1.1.2 Trillingen, veroorzaakt door de tot de inrichting behorende installaties of toestellen, alsmede door de tot de inrichting toe te rekenen werkzaamheden of andere activiteiten, bedragen in woningen of andere geluidgevoelige bestemmingen niet meer dan de trillingsterkte zoals te bepalen volgens tabel 3 van de Richtlijn 2 «Hinder voor personen in gebouwen door trillingen» uit 1993, voor de gebouwfunctie wonen. De waarden gelden niet indien de gebruiker van deze woningen of geluidgevoelige bestemmingen geen toestemming geeft voor het in redelijkheid uitvoeren of doen uitvoeren van trillingmetingen.

1.1.3 In gevallen waarin op de inrichting voorschrift 7.2 van bijlage I van het Besluit herstellinrichtingen voor motorvoertuigen milieubeheer van toepassing was, worden de waarden van de geluidniveaus op de gevel van woningen in tabel I van voorschrift 1.1.1 met 5 dB(A) verhoogd. De eerste volzin is niet van toepassing indien lagere waarden waren vastgelegd in de vergunning die in werking en onherroepelijk was op de datum van inwerkingtreding van het Besluit herstellinrichtingen voor motorvoertuigen milieubeheer. In dat geval gelden die lagere waarden.

Paragraaf 1.2 Energie

1.2.1 Indien het energieverbruik binnen de inrichting in enig kalenderjaar meer bedraagt dan 50 000 kWh elektriciteit of 25 000 m³ aardgas, geeft degene die de inrichting drijft, op verzoek van het bevoegd gezag aan welke maatregelen of voorzieningen hij heeft getroffen of zal treffen, die ertoe bijdragen dat binnen de inrichting een zodanig zuinig gebruik van energie wordt gemaakt als redelijkerwijs mogelijk is.

1.2.2 Binnen een inrichting als bedoeld in voorschrift 1.2.1 worden die energiemaatregelen of -voorzieningen uitgevoerd, die rendabel zijn.

Paragraaf 1.3 Afvalstoffen en afvalwater

1.3.1 Het ontstaan van afvalstoffen wordt zoveel mogelijk voorkomen of beperkt. Degene die de inrichting drijft:

a. treft maatregelen of voorzieningen die ertoe bijdragen dat binnen de inrichting het ontstaan van afvalstoffen wordt voorkomen of beperkt en

b. geeft op verzoek van het bevoegd gezag aan welke maatregelen of voorzieningen hij heeft getroffen of zal treffen.

1.3.2 Afvalstoffen worden van elkaar gescheiden, gescheiden gehouden en gescheiden afgegeven, tenzij dat redelijkerwijs niet kan worden gevergd. Deze verplichting geldt in ieder geval voor:

- a. papier- en kartonafval;
- b. kunststofafval;
- c. wit- en bruingoed;
- d. glasafval;

- e. metaalafval;
- f. houtafval en
- g. autobanden.

1.3.3 Gevaarlijke afvalstoffen die behoren tot verschillende categorieën van gevaarlijke afvalstoffen, worden van elkaar en van andere afvalstoffen gescheiden, gescheiden gehouden en gescheiden afgegeven.

1.3.4 De binnen de inrichting aanwezige afvalstoffen worden zodanig opgeslagen dat nadelige gevolgen voor het milieu worden voorkomen. Voorzover voorkomen niet mogelijk is, worden zij zodanig opgeslagen dat nadelige gevolgen voor het milieu zoveel mogelijk worden beperkt en gescheiden afgifte mogelijk blijft.

1.3.5 Bedrijfsafvalwater dat:

- a. bedrijfsafvalstoffen bevat, die door versnijdende of vermalende apparatuur zijn versneden of vermalen,
- b. bedrijfsafvalstoffen bevat, waarvan kan worden voorkomen dat ze in het bedrijfsafvalwater terecht komen,
- c. een gevaarlijke afvalstof is, waarvan kan worden voorkomen dat deze in de riolering terecht komt, of
- d. stankoverlast buiten de inrichting veroorzaakt, wordt niet in een riolering gebracht.

1.3.6 Bedrijfsafvalwater, afkomstig uit ruimten bestemd voor het onderhouden, repareren, verfspuiten, antiroestbehandelen, keuren, wassen, deconserveren, stallen of proefdraaien van motorvoertuigen, caravans, aanhangwagens of opleggers, dat:

- a. meer dan 20 mg/l aan minerale olie in enig monster bevat, bepaald volgens NEN 6675 met het daarop in 1992 uitgegeven correctieblad,
- b. grove bedrijfsafvalstoffen bevat, of
- c. snel bezinkende bedrijfsafvalstoffen bevat met een korreldiameter van meer dan 0,75 mm, bepaald met behulp van een testzeef volgens ISO 3310-1, uitgave juli 1990; wordt niet in een openbaar riool gebracht.

1.3.7 In afwijking van voorschrift 1.3.6 kan bedrijfsafvalwater dat afkomstig is van:

- a. een ruimte bestemd voor het onderhouden, repareren, keuren, stallen of proefdraaien van motorvoertuigen, caravans, aanhangwagens of opleggers, of
- b. een ruimte bestemd voor het wassen en deconserveren van motorvoertuigen, caravans, aanhangwagens of opleggers, met uitzondering van het deconserveren van auto's die met paraffine zijn geconserveerd, na behandeling in een slibvangput en olie-afscheider in een openbaar riool worden gebracht, indien de concentratie aan minerale oliën na geleiding door de afscheider niet hoger is dan 200 mg/l in enig monster, bepaald volgens NEN 6675 met het daarop in 1992 uitgegeven correctieblad.

1.3.8 a. Een slibvangput en een olie-afscheider als bedoeld in voorschrift 1.3.7 voldoen aan en worden gedimensioneerd, geplaatst, gebruikt en onderhouden overeenkomstig NEN 7089, uitgave 1990 en de daarbij behorende bijlage met de daarop in 1992 en 1993 uitgegeven correctiebladen.

b. Ten aanzien van de toepassing van NEN 7089 als bedoeld in onderdeel a kunnen bij ministeriële regeling voorschriften worden gegeven. Daarbij kunnen van die NEN afwijkende voorschriften worden vastgesteld.

c. Een slibvangput en een olie-afscheider voldoen in elk geval aan NEN 7089, uitgave 1990 en de daarbij behorende bijlage met de daarop in 1992 en 1993 uitgegeven correctiebladen, en de in onderdeel b bedoelde ministeriële regeling, indien voor deze voorzieningen een kwaliteitsverklaring is afgegeven door een door de Raad voor Accreditatie erkende certificeringsinstelling, waaruit blijkt dat de voorzieningen voldoen aan die NEN en de in onderdeel b bedoelde ministeriële regeling, en die voorzie-

ningen zijn voorzien van een bij ministeriële regeling aangegeven merkteken.

d. In afwijking van onderdeel a, en de voorschriften bedoeld onder b, kunnen slibvangputten en olie-afscidders ook voldoen aan regels die ten aanzien van slibvangputten en olie-afscidders gelden in andere lidstaten van de Europese Unie of in een andere staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte en waarmee een ten minste met de in onderdeel a en onder b bedoelde voorschriften gelijkwaardige bescherming voor het milieu wordt bereikt.

e. Een slibvangput en een olie-afscieder voldoen in elk geval aan de regels, bedoeld onder d, indien voor deze voorzieningen een kwaliteitsverklaring is afgegeven door een door de Raad voor Accreditatie erkende certificeringsinstelling waaruit blijkt dat een instelling, gevestigd in een andere lidstaat van de Europese Unie of in een andere staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte, welke instelling in staat is tot het op onafhankelijke, betrouwbare en deskundige wijze beoordelen van slibvangputten en olie-afscidders, bij een keuring heeft vastgesteld dat de voorzieningen voldoen aan deze regels.

f. Indien voor een slibvangput en een olie-afscieder geen kwaliteitsverklaring als bedoeld onder c of onder e, is afgegeven, toont degene die de inrichting drijft ten genoegen van het bevoegd gezag aan dat de slibvangput en de olie-afscieder voldoen aan NEN 7089.

1.3.9 In afwijking van voorschrift 1.3.6 wordt bedrijfsafvalwater uitsluitend afkomstig van het wassen van de carrosserie van motorvoertuigen, caravans, aanhangwagens of opleggers:

a. waarvan de concentratie aan minerale olie, bepaald volgens NEN 6675 met het daarop in 1992 uitgegeven correctieblad, in enig monster van het bedrijfsafvalwater hoger is dan 200 mg/l, of

b. dat snel bezinkende bedrijfsafvalstoffen bevat met een korrel diameter van meer dan 0,75 mm, bepaald met behulp van een testzeef volgens ISO 3310-1, uitgave juli 1990, niet in een openbaar riool gebracht.

1.3.10 Bedrijfsafvalwater dat in een openbaar riool wordt gebracht:

a. belemmert niet de doelmatige werking:

1°. van dat riool;

2°. van een door een bestuursorgaan beheerd zuiveringstechnisch werk, noch

3°. van de apparatuur die behoort bij een zodanig openbaar riool of zuiveringstechnisch werk;

b. belemmert niet de verwerking van slib, verwijderd uit een openbaar riool of een door een bestuursorgaan beheerd zuiveringstechnisch werk en

c. heeft geen of zo beperkt mogelijke nadelige gevolgen voor de kwaliteit van het oppervlaktewater.

1.3.11 Voorschrift 1.3.10 is van overeenkomstige toepassing op bedrijfsafvalwater dat wordt gebracht in een andere voorziening voor de inzameling van afvalwater en het transport daarvan.

1.3.12 Bedrijfsafvalwater waarvoor de concentratiegrenswaarde van 20 mg/l minerale olie onderscheidenlijk 200 mg/l minerale olie geldt, wordt voor vermenging met bedrijfsafvalwater waarvoor een andere of geen concentratiegrenswaarde geldt, door een doelmatige, goed toegankelijke controlevoorziening geleid.

1.3.13 In afwijking van voorschrift 1.3.12 kan worden volstaan met een doelmatige controlevoorziening op een andere plaats dan bedoeld in dat voorschrift. Voordat een controlevoorziening op een andere plaats wordt geplaatst, worden aan het bevoegd gezag gegevens verstrekt waaruit blijkt dat plaatsing van de controlevoorziening overeenkomstig voorschrift 1.3.12 niet mogelijk is.

Paragraaf 1.4 Lucht

1.4.1 Verwarmings- en stookinstallaties zijn zo afgesteld dat een optimale verbranding plaatsvindt. Binnen een inrichting worden geen andere brandstoffen dan aardgas, propaangas, butaangas of gasolie bedrijfsmatig verstoekt of verbrand.

1.4.2 Bij een mechanische ventilatie in een parkeergarage die deel uitmaakt van de inrichting, met ten minste 20 parkeerplaatsen:

a. zijn de aanzuigopeningen ten behoeve van de ventilatie aangebracht:
1°. in een verkeersluwe omgeving of, indien dat niet mogelijk is, op ten minste 5 m boven het straatniveau, en

2°. buiten de beïnvloeding van de uitblaasopeningen;

b. wordt de uit de parkeergarage afgezogen lucht verticaal uitgeblazen op ten minste 5 m boven het straatniveau of, indien binnen 25 m van de uitblaasopening een gebouw is gelegen met een hoogste daklijn die meer dan 5 m boven het straatniveau is gelegen, ten minste 1 m boven de hoogste daklijn van dat gebouw.

De snelheid van de uitgeblazen lucht, gemeten bij de rand van de uitblaasopening, bedraagt ten minste 10 m/s en ten hoogste 15 m/s. Onderdeel b is niet van toepassing indien naar het oordeel van het bevoegd gezag de uitblaasopening zodanig is gesitueerd dat een afdoende verspreiding van verontreinigde lucht in de buitenlucht is gewaarborgd en schadelijke immisies worden voorkomen.

Paragraaf 1.5 Verlichting

1.5.1 De verlichting van gebouwen en open terrein van de inrichting dan wel ten behoeve van reclamedoelinden wordt zodanig uitgevoerd dat directe lichtinstraling op lichtdoorlatende openingen van woon- of slaapvertrekken, in gevels of daken van woningen wordt voorkomen. Lichtverschijnselen als gevolg van werkzaamheden zoals lassen en snijden veroorzaken buiten de inrichting geen hinder.

Paragraaf 1.6 Veiligheid

1.6.1 In ruimten waar zeer licht ontvlambare, licht ontvlambare of ontvlambare stoffen worden opgeslagen of gebruikt, is roken en open vuur verboden. Het verbod is duidelijk zichtbaar aangegeven door middel van tekst of een symbool. In deze ruimten is de elektrische installatie uitgevoerd in overeenstemming met normen op het gebied van explosie-veiligheid.

1.6.2 Gasflessen zijn:

a. goedgekeurd door een door Onze Minister wie het aangaat aange-
wezen instantie of een ten minste gelijkwaardige instelling, dan wel door
een door een dergelijke instelling erkende deskundige; deze goedkeuring
blijkt uit de op de gasfles ingeponste datum;

b. zodanig opgesteld dat zij tegen omvallen en aanrijden zijn
beschermd, steeds gemakkelijk bereikbaar zijn en niet in de onmiddellijke
nabijheid van brandgevaarlijke stoffen staan;

c. voorzover zij een brandbare inhoud hebben, zodanig opgeslagen dat
zij zijn afgescheiden van flessen met oxiderende gassen; de afscheiding
geschiedt door middel van een zodanige scheidingswand dat een WBDBO
van ten minste 60 minuten tussen beide ruimten wordt bereikt, dan wel
door middel van het aanhouden van een afstand van ten minste drie
meter;

d. zodanig opgesteld dat uitstromend gas zich niet in een lager gelegen
ruimte of in een riolering kan verzamelen;

e. voorzover, met uitzondering van op een laskar geplaatste flessen,
aan apparatuur gebonden gasflessen dan wel anderszins in gebruik zijnde
gasflessen, meer dan 115 liter aan brandbare gassen in flessen aanwezig

is, opgeslagen in een speciaal daarvoor bestemde kast, kluis, opslaggebouw of buitenopslag; deze opslagplaats moet uitgevoerd zijn overeenkomstig de eisen voor gevaarlijke stoffen, die hiervoor zijn gesteld in CPR 15-1, met uitzondering van paragraaf 10.3 van CPR 15-1, waarbij een buitenopslag als een vatenpark moet worden gezien; een opslagplaats voor gassenflessen is niet voor onbevoegden toegankelijk.

1.6.3 Indien in totaal meer dan 1 000 liter brandbare gassen en zuurstof in gasflessen wordt opgeslagen, bedraagt de afstand tussen een opslaggebouw of buitenopslag als bedoeld in voorschrift 1.6.2, onder e, en de dichtstbijzijnde woning ten minste 15 m. Indien een brandmuur van voldoende grootte en met een WBDBO van ten minste 60 minuten tussen de opslagplaats en de woning is geplaatst, bedraagt de afstand ten minste 7,5 m.

1.6.4 Afsluiters in vaste gasleidingen zijn goed bereikbaar en aangebracht:

- a. direct voor of na binnenkomst van de leiding in een gebouw,
- b. aan het einde van elk aftakking van een vaste leiding naar een gebruikstoestel, en
- c. in de leidingen op plaatsen waar de leiding geheel of gedeeltelijk kan worden gespoeld met een inert gas.

1.6.5 Acculaders en accu's zijn tijdens het laden opgesteld in een goed geventileerde ruimte.

1.6.6 Buiten een stookruimte waarin verwarmings- of stooktoestellen zijn opgesteld met een gezamenlijke nominale belasting van 130 kW op bovenwaarde of hoger, is een goed bereikbare brandschakelaar aanwezig en een afsluiter waarmee de brandstoftoevoer kan worden afgesloten. Nabij de stookruimte is de plaats van de brandschakelaar en de afsluiter duidelijk aangegeven. Bij de afsluiter is duidelijk het doel en de wijze van sluiten aangegeven.

1.6.7 Het verwisselen van een LPG-tank van een motorvoertuig of van LPG-wisselreservoir van een intern transportmiddel of transport-hulpmiddel geschiedt alleen in de buitenlucht.

1.6.8 Teneinde een begin van brand doeltreffend te kunnen bestrijden, zijn binnen de inrichting voldoende mobiele brandblusapparaten aanwezig.

Paragraaf 1.7 Waterbesparing

1.7.1 Indien het waterverbruik binnen de inrichting in enig kalenderjaar meer bedraagt dan 5000 m³ per jaar, geeft degene die de inrichting drijft, op verzoek van het bevoegd gezag aan welke maatregelen of voorzieningen hij heeft getroffen of zal treffen, die ertoe bijdragen dat binnen de inrichting een zodanig zuinig gebruik van water wordt gemaakt als redelijkerwijs mogelijk is.

1.7.2 Binnen een inrichting als bedoeld in voorschrift 1.7.1 worden die waterbesparingsmaatregelen of -voorzieningen uitgevoerd, die rendabel zijn.

Paragraaf 1.8.1 Bodembescherming

1.8.1 Een bodembeschermende voorziening of maatregel voldoet aan bodemrisicocategorie A zoals gedefinieerd in de NRB.

1.8.2 Degene die voornemens is de inrichting of een gedeelte daarvan buiten werking te stellen, meldt dit voornemen vóór het beëindigen aan het bevoegd gezag. In geval van het buiten werking stellen van de inrichting of een gedeelte daarvan, wordt een onderzoek naar de eindsituatie van de bodem uitgevoerd. Het onderzoek richt zich uitsluitend op die plaatsen waar bodembedreigende handelingen hebben plaatsgevonden en op de stoffen die door de werkzaamheden ter plaatse een bedreiging voor de bodemkwaliteit vormen. Uiterlijk binnen 1 maand na

het tijdstip van het buiten gebruik stellen wordt het bevoegd gezag in kennis gesteld van de resultaten van het onderzoek. Het bevoegd gezag kan besluiten dat het overleggen van een rapportage van een onderzoek naar de eindsituatie van de bodem niet is vereist, indien het aannemelijk is dat de kans op bodemverontreiniging afwezig is.

Paragraaf 1.9 Overig algemeen

1.9.1 Voorzover de voorschriften van dit besluit niet of in onvoldoende mate voorzien in een toereikende bescherming van het milieu tegen de nadelige gevolgen die de inrichting kan veroorzaken, worden die gevolgen voorkomen of, voorzover voorkomen niet mogelijk is, zoveel mogelijk beperkt.

HOOFDSTUK 2. BIJZONDERE VOORSCHRIFTEN MET BETREKKING TOT ACTIVITEITEN DIE IN DE INRICHTING WORDEN VERRICHT

Paragraaf 2.1 Opslag, overslag, bewerking of verwerking van gevaarlijke stoffen en brandbare vloeistoffen

2.1.1 De opslag van en werkzaamheden met gevaarlijke stoffen geschiedt overeenkomstig de aanwijzingen, waarschuwingen en gegevens op de verpakking en het bij de desbetreffende stoffen behorende veiligheidsinformatieblad.

2.1.2 Opslag van en werkzaamheden met vloeibare of visceuze gevaarlijke stoffen vinden plaats boven een bodembeschermende voorziening of maatregel. De bodembeschermende voorziening is vervaardigd van onbrandbaar en hittebestendig materiaal en is bestand tegen de inwerking van de in gebruik zijnde gevaarlijke stoffen. Indien boven de bodembeschermende voorziening zeer licht ontvlambare, licht ontvlambare of ontvlambare vloeistoffen worden opgeslagen, moet deze voorziening 100% van deze vloeistoffen kunnen opvangen. Indien boven de bodembeschermende voorziening andere gevaarlijke vloeistoffen worden opgeslagen, is de inhoud van deze voorziening ten minste gelijk aan de inhoud van het grootste opgeslagen vat, vermeerderd met 10% van de overige opgeslagen gevaarlijke vloeistoffen. De bodembeschermende voorziening is permanent tegen inrengen beschermd.

2.1.3 Gevaarlijke stoffen en brandbare vloeistoffen worden opgeslagen in verpakkingsmaterialen, houders of insluitsystemen die naar hun aard en functie geschikt zijn voor de opslag van de desbetreffende stoffen. De opslag van gevaarlijke stoffen in emballage vindt plaats in een of meer speciaal hiervoor bestemde ruimten, met uitzondering van gevaarlijke stoffen die zijn te beschouwen als werkvoorraad. De constructie van de opslagruimte en de wijze van opslag in die ruimte voldoen aan de richtlijn CPR 15-1. In de inrichting mag in totaal ten hoogste 10 000 kg gevaarlijke stoffen in emballage worden opgeslagen. Indien in een opslagruimte meer dan 2 500 kg gevaarlijke stoffen aanwezig zijn, bedraagt de afstand tussen de opslagruimte en de dichtstbijzijnde woning ten minste 20 meter.

2.1.4 In afwijking van voorschrift 2.1.3 kunnen gevaarlijke stoffen en brandbare vloeistoffen in een voor het publiek toegankelijke verkoopruimte worden opgeslagen, mits de gezamenlijke hoeveelheid van deze in de verkoopruimte opgeslagen stoffen de hoeveelheid van 0,3 m³ niet overschrijdt.

2.1.5 De opslag in een bovengrondse tank van brandbare vloeistoffen waarvan het vlampunt is gelegen tussen 55 en 100 °C voldoet aan de richtlijn CPR 9-6, van welke richtlijn de artikelen 4.1.2, 4.1.5, 4.2.6, 4.2.10 en 4.3.1 niet van toepassing zijn op een bovengrondse tank die reeds was opgericht voor 1 januari 2000.

2.1.6 De opslag van afgedankte of gebruikte accu's vindt plaats boven een bodembeschermende voorziening die bestand is tegen het aanwezige electrolyt. Accu's worden recht op opgeslagen. Van een in de buitenlucht opgestelde opslag is de bodembeschermende voorziening permanent tegen inregenen beschermd.

2.1.7 De opslag van autowrakken die nog vloeistoffen bevatten, vindt plaats op een vloeistofdichte vloer of voorziening. Voorschrift 1.3.7 is van overeenkomstige toepassing op bedrijfsafvalwater dat van die vloer afkomstig is.

Paragraaf 2.2 Werkzaamheden aan motorvoertuigen, caravans, landbouw-werktuigen, aanhangwagens en opleggers

2.2.1 Een vloeistofdichte vloer of voorziening is aanwezig in een ruimte waarin motorvoertuigen of onderdelen van motorvoertuigen:

- a. worden gerepareerd, waarbij vloeistoffen vrij kunnen komen,
- b. worden gewassen of gedeconserveerd, of
- c. van een antiroestbehandeling of een oppervlaktebehandeling worden voorzien.

De vloeistofdichte vloer of voorziening is zodanig gedimensioneerd dat alle bovengenoemde werkzaamheden boven de vloer kunnen plaatsvinden.

2.2.2 Reparatiewerkzaamheden aan motorvoertuigen, caravans, aanhangwagens of opleggers worden zoveel mogelijk in pandig uitgevoerd.

2.2.3 Bij het proefdraaien, testen of keuren van verbrandingsmotoren anders dan in een open ruimte, worden de uitlaatgassen op een zodanige wijze via een afvoerleiding bovendaks afgevoerd dat voldoende verspreiding in de omgeving plaatsvindt.

2.2.4 Tijdens het schoonmaken van remvoeringen worden maatregelen getroffen om verspreiding van stof en asbestvezels buiten de inrichting te voorkomen.

2.2.5 Werkzaamheden waarbij vuur wordt gebruikt, worden niet verricht aan of in de onmiddellijke nabijheid van een brandstofreservoir of andere delen van een motorvoertuig die brandstof bevatten. In de werkplaats alsmede in enig ander gebouw van de inrichting worden geen brandstofreservoirs van motorvoertuigen bijgevuld. De brandstofreservoirs zijn, behoudens tijdens de aan de reservoirs te verrichten werkzaamheden, goed gesloten.

2.2.6 Een brander van een hogedrukreiniger is voorzien van een vlambeveiliging.

2.2.7 Een brandstoftank van een hogedrukreiniger krijgt geen hogere temperatuur dan 40 °C.

2.2.8 Aan een tankwagen worden geen werkzaamheden verricht alvorens de zekerheid is verkregen dat geen gevaarlijke stoffen of brandbare vloeistoffen in de tank aanwezig zijn. Een tankwagen waarvan de tank een gevaarlijke stof of een brandbare vloeistof bevat, wordt niet in enig gebouw van de inrichting gestald.

2.2.9 Voorschrift 2.2.8 is niet van toepassing op de uitvoering van noodreparaties, mits:

- a. reparaties niet worden uitgevoerd aan de tank zelf en
- b. vooraf het bevoegd gezag en de brandweer zijn geïnformeerd over de soort gevaarlijke stof die in de tank is opgeslagen en de eigenschappen ervan.

2.2.10 Een werkplaats is zodanig geventileerd dat, ter voorkoming van brand- of explosiegevaar, voldoende ventilatie is gewaarborgd om gassen of dampen die ontstaan bij lekkage of werkzaamheden, af te voeren.

2.2.11 Plafonds en wanden van een in- of aanpandig gelegen werkplaats zijn zodanig dampdicht uitgevoerd dat geen geurhinder kan ontstaan in

in- of aanpandig gelegen woningen ten gevolge van uitlaatgassen of olie-, benzine, verf- of oplosmiddeldampen.

2.2.12 In de inrichting zijn niet meer dan vier autowrakken aanwezig.

2.2.13 a. Lasapparatuur is voorzien van een doelmatige afzuiging voor lasrook. De afgezogen lasrook wordt door een stofverwijderingsinstallatie geleid.

b. Onderdeel a is niet van toepassing indien per jaar minder dan in totaal 1 000 kilogram aan laselectrodes of lasdraad wordt verbruikt.

Paragraaf 2.3 Verfspuitwerkzaamheden en antiroestbehandelingen

2.3.1 Verfspuitwerkzaamheden of antiroestbehandelingen waarbij verf of antiroestmiddel met een nevelspuit worden opgebracht, vinden plaats in een speciaal daarvoor bestemde ruimte of deel van een ruimte, nabij een spuitwand, in een spuitkast, boven een spuitvloer of in een open of gesloten spuitcabine. Het aflakken vindt plaats in een gesloten spuitcabine. Spuitnevel en dampen die vrijkomen bij verfspuitwerkzaamheden of antiroestbehandelingen, worden afgezogen.

2.3.2 De tijdens het verfspuiten of uitvoeren van antiroestbehandelingen afgezogen overtollige spuitnevel en dampen passeren, alvorens in de buitenlucht te worden afgevoerd, een doelmatig en verwisselbaar filter, zodat zich geen verfdeeltjes of antiroestmiddeldeeltes in de omgeving kunnen verspreiden.

2.3.3 Filterinstallaties worden zodanig onderhouden dat aan voorschrift 2.3.2 wordt voldaan.

2.3.4 De verwarmingsapparatuur ten behoeve van gecombineerde spuitdroogcabines is voorzien van een maximum temperatuurbeveiliging die bij een temperatuur hoger dan 85 °C automatisch de energietoevoer van de warmteopwekker afsluit.

2.3.5 Indien een motorvoertuig na verfspuitwerkzaamheden wordt gedroogd bij een temperatuur van meer dan 60 °C, worden de zich in het voertuig bevindende spuitbussen, brandblussers, LPG-tank en andere drakhouders verwijderd.

2.3.6 Voor het uitvoeren van verfspuitwerkzaamheden en antiroestbehandelingen met een spuitpistool worden geen brandbare gassen of zuiver zuurstof als verstuivingsmiddel gebruikt.

2.3.7 De uitmonding van een afvoerleiding van spuitnevel en dampen die vrijkomen bij verfspuitwerkzaamheden of antiroestbehandelingen bevindt zich ten minste 1 meter boven de hoogste daklijn van de bebouwing van de inrichting. Indien met het voorschrift in de vorige volzin ter voorkoming van geurhinder onvoldoende verspreiding van de in deze volzin bedoelde emissies wordt gewaarborgd, wordt een zodanige schoorsteenhoogte of situering gerealiseerd dat dit wel wordt gewaarborgd of wordt een ontgeuringsinstallatie geplaatst. De ontgeuringsinstallatie is zodanig uitgevoerd en onderhouden, dat geen geurhinder nabij woningen optreedt.

Paragraaf 2.4 VOS-houdende schadeherstel- en andere producten

2.4.1 Vanaf 1 januari 2001 worden in de inrichting uitsluitend schadeherstel- en andere producten toegepast, waarvan het gebruiksklare product niet meer vluchtige organische stoffen bevat, dan is aangegeven in de volgende tabel:

Productsoort	VOS gehalte in gram/liter (gebruiksklaar product)
Reinigers	
Spuitreinigers	850
Oppervlaktereinigers	200
Grondlagen	
Washprimers	780
Primer / surfacer	540
Sealer	540
Deklagen	
Eénlaag aflakstelsysteem (1/2-componenten)	420
Meerlaags aflakstelsysteem (basiskleur + blanke lak)	420
Speciale producten	840
Overige producten	150

De productsoort primer/surfacer bevat na 3 jaar na inwerkingtreding van het besluit ten hoogste 250 gram VOS per liter gebruiksklaar product.

2.4.2 Vanaf 1 januari 2001 mag in een meerlaags aflakstelsysteem noch de basislak noch de blanke lak als gebruiksklaar product meer dan 480 gram VOS per liter bevatten.

2.4.3 In de inrichting wordt uitsluitend gebruik gemaakt van hoog-rendement spuitapparatuur.

2.4.4 De voorschriften 2.4.1 en 2.4.2 zijn niet van toepassing op:

- a. restauratiewerkzaamheden aan motorvoertuigen gebouwd vóór 1970, en
- b. het aanbrengen van afbeeldingen, striping of teksten met behulp van decoratieve spuittechnieken op onderdelen van motorvoertuigen.

Paragraaf 2.5 Afleverpompen motorbrandstoffen voor eigen gebruik

2.5.1 Een elektrische pomp voor het afleveren van motorbrandstoffen is:

- a. zo geplaatst dat aflevering aan een voertuig niet kan plaatsvinden binnen 1 meter afstand van een ondergrondse tank en
- b. zodanig ingericht dat onbedoeld uitstromen van brandstof wordt voorkomen.

2.5.2 De elektrische installatie van de pomp moet zowel aan de pomp als bij een hoofdschakelaar kunnen worden uitgeschakeld. De schakelstanden moeten duidelijk zichtbaar zijn.

2.5.3 De pompkast van een elektrische pomp moet voldoende zijn geventileerd. De uitsparing in de pompkast, waarin de vulafsluiter van de afleverslang in ruststand wordt geborgen, moet gasdicht van het inwendige van de pompkast zijn afgesloten.

2.5.4 Aflevering van motorbrandstof vindt niet plaats indien:

- a. de motor van het voertuig waaraan de motorbrandstof wordt afgeleverd in werking is of
- b. daarbij gerookt wordt of open vuur of open kunstlicht aanwezig is.

2.5.5 Het afleveren van motorbrandstoffen met een pomp vindt plaats boven een daartoe bestemde tankplaats. Deze tankplaats is voorzien van een vloeistofdichte vloer of voorziening die zich vanaf het aflevertoeestel uitstrekt over een afstand van ten minste de lengte van de afleverslang plus 1 meter, met een minimum van 5 meter. Tot dit vloeistofdichte gedeelte wordt tevens gerekend dat deel waarop het aflevertoeestel is geplaatst tot op een afstand van 1 meter vanaf het aflevertoeestel aan de zijde waar zich geen tankende motorvoertuigen kunnen opstellen.

HOOFDSTUK 3. BIJZONDERE VOORSCHRIFTEN MET BETREKKING TOT DE BEDRIJFSVOERING VAN DE INRICHTING

Paragraaf 3.1 Onderhoud en schoonmaak

3.1.1 De inrichting wordt regelmatig schoongemaakt. De binnen de inrichting vrijkomende afvalstoffen worden regelmatig afgevoerd. Het zwerfafval dat afkomstig is van de inrichting en aanwezig is in de onmiddellijke nabijheid van de inrichting wordt ingezameld en afgevoerd.

3.1.2 Gemorste gevaarlijke stoffen of gevaarlijke afvalstoffen worden direct opgeruimd. Gemorste gevaarlijke stoffen of gevaarlijke afvalstoffen worden zo snel mogelijk geneutraliseerd of geabsorbeerd. De aard en de hoeveelheid van de aanwezige absorptie- of neutralisatiemiddelen is afgestemd op de aard en de hoeveelheid van de gevaarlijke stoffen of gevaarlijke afvalstoffen en de werkzaamheden. Gebruikte absorptie-middelen en niet meer voor gebruik geschikte gemorste gevaarlijke stoffen worden als gevaarlijk afval behandeld en opgeslagen overeenkomstig voorschrift 2.1.3.

3.1.3 Indien aan emballage lekkage ontstaat, wordt deze lekkage onmiddellijk verholpen. Bij lekkage wordt voorkomen dat:

- a. vloeistoffen of vaste stoffen in de bodem terechtkomen,
- b. giftige of explosieve gassen of dampen zich verspreiden, en
- c. geurhinder in de omgeving ontstaat.

Paragraaf 3.2 Controle van installaties en voorzieningen

3.2.1 Aan een verwarmings- of stooktoestel en een verbrandingsgas-afvoersysteem wordt ten minste eenmaal per jaar onderhoud verricht. Op een verwarmings- of stooktoestel met een nominale belasting van 130 kW op bovenwaarde of hoger, wordt bij ingebruikname en vervolgens ten minste eenmaal per twee jaar een beoordeling uitgevoerd op noodzakelijke afstelling en onderhoud teneinde aan voorschrift 1.4.1 te voldoen.

3.2.2 Beoordeling, afstelling, onderhoud en reparaties als bedoeld in voorschrift 3.2.1 geschieden door:

- a. een voor die activiteit of activiteiten ingevolge de Certificatieregeling voor het uitvoeren van onderhoud en inspectie aan stookinstallaties, gecertificeerde rechtspersoon, of
- b. een andere rechtspersoon die over aantoonbare gelijkwaardige deskundigheid beschikt voor die activiteit of activiteiten.

3.2.3 Brandblusmiddelen worden jaarlijks gecontroleerd door een instantie die is erkend op basis van de Regeling voor de erkenning van onderhoudsbedrijven kleine blusmiddelen, of door een ten minste gelijkwaardige instelling.

3.2.4 Een olie-afscheider waardoor bedrijfsafvalwater wordt geleid:

- a. werkt doelmatig,
- b. is te allen tijde voor controle bereikbaar, en
- c. wordt zo vaak als voor een goede werking noodzakelijk is, gereinigd.

3.2.5 Voorschrift 3.2.4 is van overeenkomstige toepassing op een slibvangput waardoor bedrijfsafvalwater wordt geleid.

3.2.6 Van het ledigen en reinigen van de olie-afscheider en een slibvangput waardoor bedrijfsafvalwater wordt geleid, wordt een logboek bijgehouden.

3.2.7 Zes maanden na inwerkingtreding van dit besluit registreert degene die een inrichting drijft waar VOS-houdende schadeherstel- en andere producten worden verwerkt, de daarbij gebruikte vluchtige organische stoffen. De registratie bevat ten minste de volgende gegevens:

- a. het totaal aan inkoop van VOS-houdende schadeherstel- en andere producten over elk kalenderjaar;
- b. de hoeveelheid vluchtige organische stoffen per VOS-houdend schadeherstelproduct;

c. de voorraad aan VOS-houdende schadeherstel- en andere producten aan het begin en eind van elk kalenderjaar;

d. de totale hoeveelheid vluchtige organische stoffen, aanwezig in afvalstoffen die per kalenderjaar uit de inrichting zijn afgevoerd en

e. het totale verbruik van vluchtige organische stoffen in het verstreken kalenderjaar te berekenen uit het verschil tussen de ingekochte hoeveelheden, de afgevoerde of naar de leverancier geretourneerde hoeveelheden en het voorraadverschil.

De berekening van het totale verbruik van vluchtige organische stoffen wordt uiterlijk twee maanden na afloop van het kalenderjaar in de registratie opgenomen.

3.2.8 a. Van een vloeistofdichte vloer of voorziening wordt de vloeistofdichtheid beoordeeld en goedgekeurd door een deskundig inspecteur, zoals bedoeld in de PBV/CUR-Aanbeveling 44. De deskundig inspecteur of de rechtspersoon waarbij hij werkzaam is, is daartoe gecertificeerd door een door de Raad voor de Accreditatie erkende certificeringsinstelling.

b. Van een vloeistofdichte vloer of voorziening, die is aangelegd vóór 1 januari 1990, wordt, binnen drie jaar na de datum van inwerkingtreding van dit besluit, de vloeistofdichtheid beoordeeld en goedgekeurd door een deskundig inspecteur, zoals bedoeld in de PBV/CUR-Aanbeveling 44.

c. Van een vloeistofdichte vloer of voorziening, die is aangelegd tussen 1 januari 1990 en 1 januari 2000, wordt, binnen zes jaar na de datum van inwerkingtreding van dit besluit, de vloeistofdichtheid beoordeeld en goedgekeurd door een deskundig inspecteur, zoals bedoeld in de PBV/CUR-Aanbeveling 44.

d. Bij goedkeuring wordt door de deskundig inspecteur een PBV-verklaring vloeistofdichte voorziening afgegeven. De keuringstermijn wordt door de deskundig inspecteur vastgesteld. Degene die de inrichting drijft, controleert door middel van een globale visuele controle met regelmatige intervallen de vloeistofdichte vloer of voorziening. De frequentie van deze controles wordt door de deskundig inspecteur vastgesteld.

3.2.9 Indien binnen de inrichting gevaarlijke stoffen, afgewerkte olie of gevaarlijke afvalstoffen worden opgeslagen, stelt degene die de inrichting drijft, gedragsvoorschriften op waarin ten minste wordt aangegeven wanneer en op welke wijze de opslagplaats, de emballage, de vloeistofdichte vloer of voorziening en de bodembeschermende voorziening of maatregel, worden gecontroleerd op lekkages, bodembeschermende aspecten en vloeistofdichtheid.

3.2.10 Indien bij de werkzaamheden binnen de inrichting specifiek bedrijfsafvalwater vrij kan komen, stelt degene die de inrichting drijft gedragsvoorschriften op die zijn gericht op het voorkomen van nadelige gevolgen voor het milieu en een doelmatige afvoer van het bedrijfsafvalwater.

3.2.11 De gedragsvoorschriften, bedoeld in de voorschriften 3.2.9 en 3.2.10, zijn binnen een inrichting zodanig aanwezig dat een ieder daarvan op eenvoudige wijze kennis kan nemen. Degene die de inrichting drijft draagt er zorg voor dat de gedragsregels worden nageleefd.

Paragraaf 3.3 Bewaren van documenten

3.3.1 Voorzover zij voor de inrichting zijn afgegeven dan wel zijn voorgeschreven, worden de onderstaande registraties, documenten of een kopie daarvan gedurende vijf jaar na dagtekening bewaard:

a. de resultaten van geluidmetingen en het op basis van de voorschriften 4.3.1 en 4.5.1 verrichte onderzoek naar de mogelijkheden tot beperking van het ontstaan van afvalstoffen respectievelijk hinder van licht;

b. periodieke inspecties zoals bedoeld in voorschrift 3.2.8 van vloeistofdichte vloeren of voorzieningen;

- c. de registratie van vluchtige organische stoffen, bedoeld in voorschrift 3.2.7;
- d. onderhoudscontracten met betrekking tot in de inrichting aanwezige installaties;
- e. certificaten of bewijzen van:
 - 1°. de installatie van tanks, filters en andere voorzieningen en
 - 2°. onderhoud of keuringen van ten behoeve van de inrichting aanwezige voorzieningen en installaties;
- f. jaarlijkse overzichten van nutsbedrijven van het verbruik van gas, water en elektriciteit;
- g. de veiligheidsinformatiebladen die behoren bij de in de inrichting aanwezige gevaarlijke stoffen;
- h. afgiftebewijzen van bedrijfsafvalstoffen en gevaarlijke afvalstoffen en
- i. een uittreksel van de inschrijving in het handelsregister.

HOOFDSTUK 4. NADERE EISEN

Paragraaf 4.1 Geluid en trilling

4.1.1 In gevallen waarin de in voorschrift 1.1.1 of 1.1.3 opgenomen waarden voor de langtijdgemiddelde beoordelingsniveaus (LAR, LT) en piekniveaus (L_{Amax}) naar het oordeel van het bevoegd gezag te hoog of te laag zijn, kan het bevoegd gezag voor een inrichting bij nadere eis waarden vaststellen die lager of hoger zijn dan de in voorschrift 1.1.1 of 1.1.3 opgenomen waarden. Voor inrichtingen die voor de datum van inwerkingtreding van dit besluit zijn opgericht, mag de etmaalwaarde niet lager zijn dan 40 dB(A).

4.1.2 Het bevoegd gezag kan slechts hogere waarden vaststellen als bedoeld in voorschrift 4.1.1 indien binnen woningen die zijn gelegen binnen de akoestische invloedssfeer van de inrichting, een etmaalwaarde van 35 dB(A) wordt gewaarborgd. De in de eerste volzin bedoelde etmaalwaarde geldt niet indien de gebruiker van deze woningen geen toestemming geeft voor het in redelijkheid uitvoeren of doen uitvoeren van geluidmetingen.

4.1.3 Indien binnen een afstand van 50 meter van de inrichting geen woningen of andere geluidgevoelige bestemmingen zijn gelegen, kan het bevoegd gezag bij nadere eis vaststellen op welke plaats de in voorschrift 1.1.1, 1.1.3 of 4.1.1 opgenomen waarden voor een inrichting gelden.

4.1.4 Het bevoegd gezag kan een nadere eis stellen met betrekking tot de voorzieningen die binnen de inrichting moeten worden aangebracht en gedragsregels die in acht moeten worden genomen teneinde te bereiken dat aan paragraaf 1.1 en aan de voorschriften 4.1.1 of 4.1.3 wordt voldaan.

4.1.5 Het bevoegd gezag kan bij nadere eis voor trillingen als bedoeld in voorschrift 1.1.2, een andere trillingsterkte toelaten. Deze trillingsterkte mag niet lager zijn dan de streefwaarden die zijn gedefinieerd voor de gebouwfunctie wonen in de Richtlijn 2 «Hinder voor personen in gebouwen door trillingen» van de Stichting Bouwresearch, Rotterdam, uitgave 1993.

Paragraaf 4.2 Energie

4.2.1 Het bevoegd gezag kan een nadere eis stellen met betrekking tot de te treffen rendabele maatregelen of voorzieningen, bedoeld in voorschrift 1.2.2.

4.2.2 Een nadere eis als bedoeld in voorschrift 4.2.1 kan niet betreffen de verplichting tot het treffen van maatregelen of voorzieningen tot beperking van het energiegebruik die een terugverdientijd hebben van meer dan vijf jaar voor gebouwen, faciliteiten en processen.

4.2.3 Een nadere eis als bedoeld in voorschrift 4.2.1 kan geen betrekking

hebben op de eigenschappen van toestellen of installaties waarop de Wet energiebesparing toestellen van toepassing is.

Paragraaf 4.3 Afvalstoffen en afvalwater

4.3.1 Het bevoegd gezag kan een nadere eis stellen met betrekking tot:

- a. het doen van onderzoek naar de mogelijkheden tot het treffen van maatregelen of voorzieningen ten behoeve van het voorkomen of het beperken van het ontstaan van afvalstoffen binnen de inrichting, voorzover maatregelen of voorzieningen onvoldoende bekend zijn of
- b. de ten behoeve van het voorkomen of het beperken van het ontstaan van afvalstoffen binnen de inrichting te treffen maatregelen of voorzieningen, bedoeld in voorschrift 1.3.1.

Een onderzoek als bedoeld onder a kan niet vaker dan eenmaal in de vijf jaar worden voorgeschreven, tenzij de omstandigheden in de inrichting naar het oordeel van het bevoegd gezag zodanig zijn gewijzigd dat dit ter uitvoering van voorschrift 1.3.1 noodzakelijk is.

4.3.2 Een nadere eis als bedoeld in voorschrift 4.3.1, onder b, kan niet betreffen de verplichting tot het treffen van maatregelen of voorzieningen tot het voorkomen of het beperken van het ontstaan van afvalstoffen die een terugverdientijd hebben van meer dan vijf jaar.

4.3.3 Het bevoegd gezag kan een nadere eis stellen met betrekking tot het treffen van maatregelen of voorzieningen ten behoeve van het scheiden, gescheiden houden, gescheiden afgeven en het gescheiden opslaan van afvalstoffen als bedoeld in voorschrift 1.3.2, 1.3.3 en 1.3.4.

4.3.4 Het bevoegd gezag kan een nadere eis stellen met betrekking tot de samenstelling, eigenschappen of hoeveelheid van bedrijfsafvalwater dat wordt gebracht in een openbaar riool als bedoeld in voorschrift 1.3.10 of in een andere voorziening voor de inzameling en het transport van afvalwater als bedoeld in voorschrift 1.3.11.

4.3.5 Het bevoegd gezag kan een nadere eis stellen met betrekking tot de andere situering van een controlevoorziening als bedoeld in voorschrift 1.3.13.

Paragraaf 4.4 Lucht

4.4.1 Het bevoegd gezag kan een nadere eis stellen met betrekking tot de situering of uitvoering van de in voorschrift 2.3.7 bedoelde uitmonding van een afvoerleiding van spuitnevel en dampen die vrijkomen bij verfspuitwerkzaamheden of antiroestbehandeling, en met betrekking tot de aanwezigheid, de uitvoering en het onderhouden van de in voorschrift 2.3.7 bedoelde ontgeuringsinstallatie.

4.4.2 Het bevoegd gezag kan een nadere eis stellen met betrekking tot de dampdichte uitvoering van de wanden en plafonds, bedoeld in voorschrift 2.2.11.

4.4.3 Het bevoegd gezag kan een nadere eis stellen met betrekking tot de aanzuigopeningen en uitblaasopeningen van de mechanische ventilatie van een parkeergarage als bedoeld in voorschrift 1.4.2, alsmede met betrekking tot de uitvoering en het onderhoud van de ventilatoren.

4.4.4 Het bevoegd gezag kan een nadere eis stellen met betrekking tot maatregelen ter beperking van de emissie van benzeen uit een parkeergarage.

Paragraaf 4.5 Verlichting

4.5.1 Het bevoegd gezag kan een nadere eis stellen met betrekking tot de ten behoeve van het voorkomen of het beperken van hinder door de verlichting of door werkzaamheden als lassen en snijden, te treffen maatregelen of voorzieningen.

Paragraaf 4.6 Veiligheid

4.6.1 Het bevoegd gezag kan een nadere eis stellen met betrekking tot de wijze van ventilatie van werk- en opslagruimten.

4.6.2 Het bevoegd gezag kan een nadere eis stellen met betrekking tot het doen van onderzoek naar de explosieveilige uitvoering van een elektrische installatie of een gasinstallatie.

4.6.3 Het bevoegd gezag kan een nadere eis stellen met betrekking tot de plaats en de wijze van de opslag van gassen als bedoeld in voorschrift 1.6.2, onder b, c en e.

Paragraaf 4.7 Waterbesparing

4.7.1 Het bevoegd gezag kan een nadere eis stellen met betrekking tot de rendabele maatregelen of voorzieningen, bedoeld in voorschrift 1.7.2.

4.7.2 Een nadere eis als bedoeld in voorschrift 4.7.1 kan niet betreffen de verplichting tot het treffen van maatregelen of voorzieningen tot beperking van het waterverbruik die een terugverdientijd hebben van meer dan vijf jaar.

Paragraaf 4.8 Bodembescherming

4.8.1 Het bevoegd gezag kan een nadere eis stellen met betrekking tot de binnen de inrichting te treffen maatregelen en voorzieningen zoals bedoeld in de voorschriften 2.1.2, 2.1.7, 2.2.1 en 2.5.5, en in acht te nemen gedragsregels in overeenstemming met het gestelde in de NRB.

NOTA VAN TOELICHTING

INHOUDSOPGAVE

1. ALGEMENE TOELICHTING

1.1 Terugblik en ontwikkelingen ten aanzien van de milieuregelgeving voor inrichtingen

1.2 De nieuwe opzet van het besluit

1.3 Relatie met andere beleidsterreinen

1.4 Toetsing van het ontwerpbesluit

1.4.1 Aantal inrichtingen waarop het besluit van toepassing zal zijn

1.4.2 Aard en omvang van de kosten en baten van het besluit

1.4.3 Bescherming van het milieu

1.4.4 Uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid

1.5 Reacties naar aanleiding van de inspraakprocedure

1.5.1 Aantal en algemene duiding van de reacties

1.5.2 De reikwijdte van het besluit en de reacties daarop

1.5.3 De voorschriften van het besluit en de reacties daarop

1.6. Notificatie

2. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

3. TOELICHTING BIJLAGE (Voorschriften)

3.1 Algemeen

3.2 Begrippen

3.3 Voorschriften

1. ALGEMENE TOELICHTING

1.1 Terugblik en ontwikkelingen ten aanzien van de milieu-regelgeving voor inrichtingen

Van vergunningen naar algemene regels

Medio jaren tachtig is begonnen met het opstellen van algemene regels voor bedrijven in het kader van de toenmalige dereguleringsoperatie «Actieprogramma Deregulering Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer». Deze operatie is erop gericht de vergunningplicht – toen nog op basis van de Hinderwet – te vervangen door een stelsel van algemene regels of standaardvoorschriften. Met algemene regels kon de regulering van de milieuaspecten van veel bedrijven gestalte krijgen en kon de achterstand in de vergunningverlening binnen een korte tijd snel worden geëlimineerd.

De MDW-operatie algemene milieuregels voor inrichtingen

In zijn brief van 19 december 1994 aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal presenteerde het kabinet het plan van aanpak «Marktwerking, deregulering en wetgevingskwaliteit» (MDW) (Kamerstukken II 1994/95, 24 036, nr. 1). Doel daarvan is regels die het bedrijfsleven onnodig belasten, te verminderen en te vereenvoudigen en de wetgevingskwaliteit te verbeteren. Ter uitwerking van het regeerakkoord kreeg in december 1994 de projectorganisatie MDW gestalte. In dat kader stelde het kabinet de MDW-werkgroep Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer in met de opdracht te onderzoeken in hoeverre het stelsel van milieuregelgeving, met name het stelsel van vergunningen en algemene regels voor inrichtingen, kon worden verbeterd.

Het kabinet informeerde bij brief van 10 juli 1995 de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal over het standpunt dat het naar aanleiding van het rapport van de MDW-werkgroep van 20 juni 1995 had ingenomen (Kamerstukken II 1994/95, 24 036, nr. 6). Naar aanleiding van dat advies heeft het kabinet besloten om de besluiten op grond van artikel 8.40 Wet milieubeheer (Wm) voortaan vorm te geven aan de hand van de volgende uitgangspunten:

- meer inrichtingen onder het bereik van algemene regels;
- globalisering, bundeling en groter bereik algemene regels;
- voorschriften beperken tot wat strikt noodzakelijk is, accent op doelvoorschriften in plaats van middelvoorschriften;
- flexibilisering door middel van nadere eisen;
- vereenvoudigen van de meldingsplicht volgens artikel 8.41 Wm.

Het eerste herziene en vastgestelde 8.40-besluit waarin de MDW-aanbevelingen zijn verwerkt, is het Besluit horeca-, sporten recreatie-inrichtingen milieubeheer. In de nota van toelichting bij dat besluit is uitvoerig ingegaan op de redenen voor het hanteren van bovenstaande uitgangspunten. Voor een nadere uiteenzetting over die uitgangspunten wordt daar dan ook naar verwezen.

1.2 De nieuwe opzet van het besluit

Verantwoordelijkheid bedrijfsleven en overheid

In het afgelopen decennium is zowel bij de overheden als bij het bedrijfsleven het inzicht gegroeid dat elk bedrijf zelfstandig verantwoordelijk is voor het milieu. Degene die de inrichting drijft, moet nagaan wat de mogelijke nadelige milieugevolgen zouden kunnen zijn als de

inrichting in werking wordt gebracht of in bedrijf is. Op hem rust ook de verantwoordelijkheid na te gaan op welke wijze deze gevolgen kunnen worden voorkomen of, indien dat niet kan, zoveel mogelijk beperkt.

De geschetste verantwoordelijkheid van de onderneming neemt niet weg dat in laatste instantie de overheid het tot haar verantwoordelijkheid moet rekenen het milieu te beschermen. Artikel 21 van de Grondwet bepaalt dat de zorg van de overheid is gericht op de bescherming en verbetering van het leefmilieu. Het benadrukken van de eigen verantwoordelijkheid van de ondernemers moet daarom worden gezien als een belangrijke mede-verantwoordelijkheid doch impliceert niet een overdracht van de uiteindelijke verantwoordelijkheid van de overheid.

De wijze van normstelling

Het besluit bevat tal van concrete voorschriften die erop gericht zijn de nadelige gevolgen die de categorieën van inrichtingen, waarop het besluit betrekking heeft, kunnen veroorzaken, te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken. Soms zijn dit doelvoorschriften, soms zijn het concrete voorschriften waaraan voorzieningen, installaties of activiteiten binnen de inrichting moeten voldoen. Op weer andere onderdelen zijn concrete voorschriften geformuleerd die handelingen vergen of de handelingsvrijheid beperken. De in het besluit opgenomen voorschriften beogen een beschermingsniveau te realiseren dat voldoet aan het uitgangspunt ALARA (as low as reasonably achievable) uit de Wet milieubeheer. De voorschriften zijn vergelijkbaar met voorschriften die mogen worden verwacht in een zogeheten adequate milieuvergunning ten behoeve van een vergelijkbare bedrijfsactiviteit.

Als vangnetbepaling in het besluit fungeert voorschrift 1.9.1 van de bijlage. Een zodanig vangnet is noodzakelijk, aangezien een volledig dekkend pakket van maatregelen voor alle denkbare situaties niet mogelijk is. Voorschrift 1.9.1 fungeert daarnaast als sluitstuk in situaties waarin geen van de voorschriften van het besluit van toepassing is, maar waarbij naar redelijke maatstaven moet worden geoordeeld dat een aantasting van het milieu in concreto niet aanvaardbaar is.

Verbreding reikwijdte en vernieuwing

De Wm kent een andere werking en reikwijdte dan de Hinderwet. De aloude invalshoek van gevaar, schade en hinder is door de Wm vervangen door het uitgangspunt dat een zo groot mogelijke bescherming van het milieu geboden is. Het begrip «bescherming van het milieu» van de Wm omvat, naast de klassieke hiervoor genoemde Hinderwet-thema's, onder meer de zorg voor een doelmatige verwijdering, preventie en hergebruik van afvalstoffen, de zorg voor een zuinig gebruik van energie en grondstoffen, en het beperken van de gevolgen die verband houden met het verkeer van personen en goederen van en naar de inrichting.

Overeenkomstig artikel 1.1 Wm zijn bij de totstandkoming van dit besluit de aspecten afvalpreventie, energie- en waterbesparing, grondstoffenextensivering en het verkeer van personen en goederen van en naar de inrichting bezien.

Afvalpreventie, water- en energiebesparing wijken in essentie af van de meer klassieke milieuaspecten uit de Hinderwet. In tegenstelling tot bijvoorbeeld stank of lawaai leveren tekortkomingen of nalatigheden van een bedrijf ten aanzien van afvalpreventie en energiebesparing geen onmiddellijk benadeelden op. Het gaat om de bescherming van het milieu in ruime zin zonder dat een directe relatie kan worden gelegd met de (woon)omgeving. Juist vanwege dat bijzondere karakter is het wenselijk en mogelijk voorschriften op te nemen die meer ruimte bieden voor specifieke invulling naar omstandigheden, mogelijkheden of anderszins.

Overwogen is op welke wijze het aspect van energiegebruik in het besluit vorm zou kunnen krijgen. Het huidige beleidskader voor het Rijk inzake energiebesparing is in belangrijke mate gebaseerd op stimulering van energiebesparing door middel van andere instrumenten dan directe regulering. Daarbij kan worden gewezen op de meerjarenafspraken die voor enkele bedrijfssectoren zijn of worden gemaakt, het programma van de Nederlandse Maatschappij voor Energie en Milieu (NOVEM) voor de lichte industrie en de introductie van energiediensten. Deze instrumenten gaan uit van een grote verantwoordelijkheid van het bedrijfsleven zelf. Daarnaast krijgt de energiebesparing gestalte in thema's als duurzaam bouwen en de ontwikkeling van energieprestatie-normen. Ook is de regulerende energiebelasting (REB) van kracht geworden in aanvulling op fiscale ondersteunende regelingen (Vamil en EIA). In het licht van deze benadering en ter voorkoming van overregulering is de regeling van de energiebesparing in dit besluit terughoudend opgezet. De energie-paragraaf richt zich op die inrichtingen voor motorvoertuigen die een relatief groot energieverbruik kennen.

Tenslotte valt te vermelden dat op grond van de Wet energiebesparing toestellen (W.E.T.) in het belang van de energiebesparing regels gesteld kunnen worden met betrekking tot toestellen en installaties. Zo zijn er ter toepassing van EU-richtlijnen onder meer eisen gesteld ten aanzien van het energiegebruik van cv-ketels. Dergelijke eisen gelden algemeen, onafhankelijk van de plaats van het toestel of de installatie. Met betrekking tot toestellen/installaties waarvoor op grond van de W.E.T. voorschriften zijn gegeven, kunnen geen nadere eisen worden vastgesteld op grond van dit besluit.

In de Uitvoeringsnota Klimaatbeleid (juni 1999) is aangegeven dat de prestatie die van bedrijven wordt gevraagd, hoger zal zijn dan tot nu toe het geval was. De nota gaat uit van een terugverdientijd tot en met vijf jaar geldend voor alle maatregelen die redelijkerwijs kunnen worden verlangd.

Afvalstoffen (afvalpreventie en afvalscheiding)

Om voor afvalpreventie hiervoor de juiste condities te creëren is het «Actieprogramma afvalpreventie bij bedrijfsmatige activiteiten» uitgevoerd, dat zowel betrekking heeft op regulerende als stimulerende instrumenten.

Onder afvalpreventie wordt hier verstaan: «het voorkomen of beperken van het ontstaan van afval door reductie aan de bron, door intern hergebruik of door de vermindering van de totale milieuschadelijkheid daarvan.»

Welke maatregelen redelijkerwijs kunnen worden gevegd, wordt bepaald door de stand van de techniek en door de technische en financiële mogelijkheden van het betreffende bedrijf.

Om de juiste condities voor hergebruik en nuttige toepassing van afvalstoffen te realiseren wordt het programma Gescheiden Inzamelen van Bedrijfsafval (GIBA) uitgevoerd, opgesteld door het Afval Overleg Orgaan (AOO).

Bij gevaarlijk afval is de noodzaak van specifieke eindverwerking de reden om tot afvalscheiding over te gaan. Afvalscheiding betreft het scheiden, gescheiden houden en gescheiden afgeven van afval dat zowel integraal als gescheiden vrijkomt.

Voor enkele veel voorkomende afvalstoffen zijn concrete scheidingsverplichtingen opgenomen; voor de andere componenten is gekozen voor inspanningsverplichtingen.

Waterbesparing

Nagegaan is op welke wijze het aspect van het waterverbruik als onderdeel van het bredere beleid van het beperken van het grondstoffenverbruik, in het besluit vorm zou kunnen krijgen. Tot op heden gaat het Rijk uit van een grote eigen verantwoordelijkheid van de bedrijven en instellingen. In het licht van deze benadering en ter voorkoming van overregulering is de regeling van de waterbesparing in dit besluit terughoudend opgezet. De waterbesparingsparagraaf richt zich op die inrichtingen die een relatief groot waterverbruik kennen.

De gevolgen van het verkeer van personen en goederen van en naar de inrichting

Problemen en overlast voortkomend uit de verkeersstroom verbonden aan een inrichting, hangen sterk samen met de specifieke situering van die inrichting in zijn omgeving. Potentiële hinder door vervoersbewegingen dient dan ook in eerste instantie te worden behandeld in het kader van de ruimtelijke ordening, gemeentelijke verkeers- en vervoersplannen of het hoofdstuk VI Verkeerslawaaï, van de Wet geluidhinder. De hinder die wordt ondervonden, is sterk afhankelijk van de situering van de inrichting en het karakter van de omgeving.

De wijze waarop de geluidhinder moet worden benaderd en beoordeeld, dient in overeenstemming plaats te vinden met de wijze waarop het verkeersgeluid wordt vastgesteld in het kader van de Wet geluidhinder. Daarbij kan de circulaire van 29 februari 1996 van de Minister van VROM, getiteld «Geluidhinder veroorzaakt door het wegverkeer van en naar de inrichting; beoordeling in het kader van de vergunningverlening op basis van de Wet milieubeheer» (Kenmerk MBG 96006131, Stcrt. 1996, nr. 44), tevens als hulpmiddel dienen.

Indirecte lozing van afvalwater

Indirecte lozingen, zijnde lozingen op het riool, kunnen nadelige gevolgen voor het milieu veroorzaken onder meer door het in het milieu geraken van verontreinigende stoffen. De lozingen via het openbaar riool kunnen verder nadelige gevolgen voor het milieu hebben, indien deze de doelmatige werking van de riolering of het zuiveringstechnisch werk belemmeren, bijvoorbeeld door aantasting van de riolering of de daarbij behorende apparatuur.

Tot 1 maart 1996 kreeg de aanpak voor indirecte lozingen die niet zijn aangewezen op grond van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren (Wvo), gestalte via de gemeentelijke lozingsverordeningen. Vanaf de genoemde datum zijn de Wm en de Wvo zo aangepast, dat alle milieuaspecten van indirecte lozingen – voorzover het niet gaat om indirecte lozingen die zijn aangewezen op grond van artikel 1, tweede lid, Wvo – in milieuvergunningen of bij algemene regels op grond van de Wm worden geregeld.

Melding

In het systeem van artikel 8.40 Wm is een melding en bekendmakingsregeling ingebouwd, zodat het bevoegd gezag en de belanghebbenden kunnen nagaan of de ondernemer terecht oordeelt of een besluit op zijn bedrijf van toepassing is. Is een 8.40-besluit op het bedrijf van toepassing dan is de ondernemer gehouden de voorschriften van dat besluit na te leven. In het systeem van de wet is in eerste en laatste instantie de ondernemer verantwoordelijk voor de beoordeling welk regime op zijn bedrijf van toepassing is.

In artikel 8.41 Wm is niet geregeld of en hoe het bevoegd gezag op de

melding moet reageren. Als de melding volkomen in orde is, bestaat voor het bevoegd gezag geen verplichting hierop te reageren. Oordeelt het bevoegd gezag dat de melding ten onrechte is gedaan, dan vloeit uit de handhavingsoopdracht van de wet voort dat het bevoegd gezag aan de ondernemer laat weten dat voor de inrichting een vergunning noodzakelijk is en dat zonder die vergunning de wet wordt overtreden. De wet stelt voor deze mededeling overigens geen duidelijke termijn. Vanuit handhavingsoptiek is het wenselijk dat het bevoegd gezag bij een klaarblijkelijke onterechte melding niet te lang wacht met het kenbaar maken van zijn opvatting. De mededeling aan het bedrijf dat de activiteiten vergunningplichtig zijn, moet in beginsel worden gezien als een informatieve mededeling die geen rechtsgevolg heeft. De rechtsgevolgen vloeien voort uit de wet zelf. De mededeling aan het bedrijf dat de melding terecht is gedaan, moet overigens worden aangemerkt als een beschikking als bedoeld in artikel 20.1 van de Wet milieubeheer.

De verplichting tot melding van de oprichting, uitbreiding of verandering van de inrichting en de algemene bekendmaking daarvan door het bevoegd gezag biedt derden-belanghebbenden de gelegenheid de gemeente in te schakelen indien zij van mening zijn dat ten onrechte wordt gemeld, vestiging in strijd is met het bestemmingsplan of overigens gehandeld wordt in strijd met ordenings- of vestigingsregels.

Derden-belanghebbenden kunnen bij het bevoegd gezag een verzoek tot handhaving indienen als een inrichting niet aan de voorschriften voldoet (artikel 18.14, eerste lid, van de Wet milieubeheer). Op zo'n verzoek moet het bevoegd gezag binnen een maand reageren. Een voorbeeld hiervan is een ten onrechte gedane melding door een bedrijf, waardoor het verbod van artikel 8.1 van de Wet milieubeheer wordt overtreden. Een ieder kan dan het bevoegd gezag verzoeken om een sanctie op te leggen.

Nadere eisen

Artikel 8.42 Wm biedt de mogelijkheid in een 8.40-besluit de verplichting op te leggen te voldoen aan nadere eisen van een bestuursorgaan met betrekking tot daarbij aan te geven onderwerpen. Door het stellen van nadere eisen kunnen de desbetreffende voorschriften worden toegesneden op concrete gevallen.

Een regeling als bedoeld in artikel 8.40, eerste lid, Wm veronderstelt dat de te regelen inrichtingen zich alle in een betrekkelijk homogene situatie bevinden, zowel wat de gevolgen voor het milieu betreft, als wat de in de betrokken inrichtingen gebezigde werkwijzen aangaat. Ook speelt de mate van homogeniteit van de omgeving waarin de inrichtingen liggen een belangrijke rol voor bevoegd gezag, bedrijven en derden-belanghebbenden voor de bepaling van de behoefte aan een individuele beoordeling. Die homogeniteit moet het mogelijk maken algemeen geldende voorschriften toe te passen die voor de betrokken categorie voldoen. Bij het ontbreken van die homogeniteit zou in een zeer groot aantal gevallen de behoefte worden gevoeld om gebruik te maken van de bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen, zowel in de vorm van aanscherping om alsnog het gewenste beschermingsniveau te bereiken, als in de vorm van verlichting van de voorschriften om rekening te houden met de bijzondere omstandigheden van de betrokken inrichting. Het gevaar dreigt dan dat de bestuurlijke last daarvan de bestuurlijke last benadert, of zelfs evenaart of overtreft, die is verbonden aan het verlenen van vergunningen. Hoewel het besluit overeenkomstig het MDW-rapport een breed terrein bestrijkt, wordt de homogeniteit toch zodanig geacht dat slechts in een beperkt aantal gevallen gebruik zal behoeven te worden gemaakt van de in artikel 5 van het besluit gegeven bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen.

De figuur van nadere eisen is niet nieuw. Ook in tot op heden geldende

8.40-besluiten is op diverse plaatsen de mogelijkheid gecreëerd dat het bevoegd gezag nadere eisen stelt. Nadere eisen worden in de praktijk doorgaans terughoudend en afgewogen toegepast in die situaties waarbij lokale omstandigheden een specifieke benadering noodzakelijk maken. Het komt zelden voor dat een nadere eis wordt gesteld zonder voorafgaand overleg met degene die de inrichting drijft. In de praktijk blijkt dat in de meeste gevallen in goed overleg tussen het bedrijf en het lokale gezag eventuele onduidelijkheden worden weggenomen over de wijze waarop de regelgeving in het concrete geval moet worden nageleefd of welke activiteiten of voorzieningen kunnen bijdragen tot een juiste bescherming van het milieu. Dan kan ook van het stellen van een formele nadere eis worden afgezien.

De inhoudelijke en procedurele eisen die ons recht aan de beschikking, houdende nadere eisen stelt, dragen ertoe bij dat de bevoegde instanties niet anders dan weloverwogen daartoe overgaan. De nadere eis is een ambtshalve beschikking, die niet kan worden genomen dan nadat het bevoegd gezag zich zorgvuldig een beeld heeft gevormd van de relevante feiten en de betrokken belangen. Daarbij zijn niet alleen de milieubelangen en de belangen van derden-belanghebbenden aan de orde maar ook de bedrijfseconomische belangen. Er moet een duidelijke en redelijke verhouding zijn tussen het met de nadere eis beoogde doel en de kosten of inspanningen die het bedrijf moet maken om aan de eis te kunnen voldoen. Nadere eisen kunnen in hun algemeenheid niet zo ver gaan dat daardoor een bedrijf – in vergelijking met soortgelijke bedrijven of (internationale) ondernemingen uit dezelfde bedrijfstak – overmatig hoge kosten zou moeten maken om aan deze eisen te kunnen voldoen.

De mogelijke vrees dat de nadere eisen, zoals in dit besluit geregeld, tot een soort «verkapte vergunning» zou leiden, is op grond van het bovenstaande ongegrond. Overigens zal de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer de ontwikkeling op dit punt in overleg met het bedrijfsleven en de VNG monitoren en evalueren.

1.3 Relatie met andere beleidsterreinen

Bij de opzet van dit besluit is getracht geen aspecten te regelen die reeds in andere kaders worden gereguleerd.

Ruimtelijke ordening en bedrijfsvestiging

Er is een sterke verwantschap tussen milieubeleid en ruimtelijk beleid. Het bestemmingsplan is op gemeentelijk niveau het afstemmingskader tussen beide beleidsvelden. Een optimaal samenspel tussen milieu en ruimtelijke ordening zou moeten leiden tot een juiste afweging van milieubelastende en milieugevoelige bestemmingen, die vervolgens wordt vastgelegd in bestemmingen en (gebruiks)voorschriften. Deze zijn vanwege hun normerend karakter bindend voor een ieder en dienen tevens als toetsingskader bij bouw- en aanlegvergunningen.

Bestemmingsplannen kunnen normen bevatten ter bescherming van het milieu zoals vestigingsnormen en collectieve normen (geluidzones, veiligheidszones etc.). Op grond daarvan kan de toelaatbaarheid van individuele bedrijven binnen het bestemmingsplankader worden beoordeeld. Een goed ruimtelijke ordeningsbeleid kan diverse milieugebonden knelpunten van inrichtingen voorkomen.

Opgemerkt wordt dat de handhaving van het geschetste kader uiteindelijk bepalend zal zijn voor de vraag of de stelsels van de ruimtelijke ordening en van milieu op deze wijze naadloos op elkaar aansluiten.

In het Bouwbesluit op grond van de Woningwet zijn vier uitgangspunten gehanteerd: veiligheid, gezondheid, bruikbaarheid en energiezuinigheid. De voorschriften zijn gegeven op basis van levensduur, kosten en milieu-aspecten. Daarnaast dient de gemeenteraad nog een bouwverordening vast te stellen, waarin onder meer de brandveiligheid (brandwerende en blusvoorzieningen) binnen gebouwen wordt gegarandeerd.

In het Besluit herstelrichtingen voor motorvoertuigen milieubeheer zijn diverse voorschriften opgenomen die betrekking hebben op bouwkundige scheidingsconstructies, brandwerendheid, ventilatie van ruimten etcetera. Veelal bleek er sprake van overlap met de eisen die voortvloeien uit het Bouwbesluit en de bouwverordening. Bij de totstandkoming van het onderhavige besluit is gekozen voor een meer zuivere afbakening tussen milieu- en bouwvoorschriften. Voorschriften die betrekking hebben op bouwtechnische elementen van een inrichting, zijn zoveel mogelijk vermeden.

Provinciale milieuverordening

Artikel 1.2 Wm regelt de provinciale milieuverordening (PMV). De verordening is het kader voor tal van onderwerpen waarvan is geoordeeld dat deze beter op provinciaal niveau kunnen worden geregeld. Naast het aanwijzen van bijzondere gebieden is in hoofdstuk 10 van de Wm vastgelegd dat zaken met betrekking tot de verwijdering van afvalstoffen op provinciaal niveau geregeld kunnen worden. In AOO-verband zijn de overheden met elkaar overeengekomen dat regels voor het bewaren en het ontdoen van afvalstoffen in 8.40-besluiten worden opgenomen in plaats van de PMV. Voor het overige op het gebied van de afvalverwijdering blijft de PMV van toepassing.

Gemeentelijke verordening

Artikel 121 van de Gemeentewet biedt de gemeenten een verordenende bevoegdheid zolang deze niet in strijd is of komt met een hogere wettelijke regeling. In verband hiermee kan zich de vraag voordoen of gemeenten de bevoegdheid hebben bij Algemene plaatselijke verordening (APV) voorzieningen te treffen die bepaalde vormen van nadelige gevolgen, veroorzaakt door inrichtingen, (bijv. hinder) reguleren. Bepaalde vormen van milieugevolgen, zoals geluid, zijn sterk afhankelijk van de specifieke situering van een inrichting in zijn omgeving.

Europese oplosmiddelenrichtlijn

De «Richtlijn inzake de beperking van de emissie van vluchtige organische stoffen ten gevolge van het gebruik van organische oplosmiddelen bij bepaalde werkzaamheden en in installaties», nr. 1999/13/EG (hierna: «de Richtlijn»), is op 11 maart 1999 vastgesteld door de Raad van de Europese Unie en op 29 maart 1999 opgenomen in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen. Elke lidstaat heeft de verplichting om de Richtlijn binnen 24 maanden na de publicatiedatum in nationale wetgeving te implementeren. Nederland doet dit door middel van het «Oplosmiddelenbesluit omzetting EG-VOS richtlijn», dat naar verwachting in januari 2001 van kracht zal worden.

De Richtlijn is onder meer van toepassing op autoschadeherstelbedrijven met een oplosmiddelverbruik van meer dan 500 kilogram per jaar. In afwijking van hetgeen hierboven is vermeld zal de implementatie van de Richtlijn voor deze categorie plaatsvinden door middel van onderhavig besluit. Door te voldoen aan de voorschriften uit dit besluit die

betrekking hebben op VOS-emissies, voldoet een autoschadeherstelbedrijf tevens aan de vereisten uit de Richtlijn.

Regels vanuit nutsbedrijf

De levering van gas, water en licht en de daarvoor gebruikte installaties door nutsbedrijven, alsmede de daarvoor in inrichtingen in gebruik zijnde toestellen en voorzieningen, moeten voldoen aan diverse specifieke normen (NEN, KOMO) en (periodieke) keuringen door erkende installateurs. De levering en het gebruik is vanwege veiligheids- en gezondheidsredenen met grote waarborgen omgeven. De verwijzing naar deze normen vereist bij controle een zeer specifieke kennis, deskundigheid en ervaring. Bij de nutsbedrijven en de erkende installateurs is deze aanwezig.

Bij de opzet van het onderhavige besluit is gekozen voor een meer zuivere afbakening tussen milieuvoorschriften en bepalingen van de nutsbedrijven. Voorschriften die betrekking hebben op het gebruik van toestellen en installaties voor gas, water en licht, zijn zoveel mogelijk vermeden. Deze aspecten vallen reeds onder de leverings- en veiligheidsvoorschriften van de nutsbedrijven.

Specifieke algemene regels

In dit besluit zijn geen onderwerpen opgenomen, waarvoor reeds op basis van besluiten krachtens artikel 8.44 Wm regels zijn gesteld. Deze regels bestaan zelfstandig naast, en zijn additioneel aan dit besluit. In het Besluit herstel inrichtingen voor motorvoertuigen milieubeheer waren diverse richtlijnen zoals die van de Commissie voor Preventie van Rampen (CPR) uitgewerkt in diverse voorschriften.

De grotere reikwijdte van het onderhavige besluit bewerkstelligt dat het aantal gevallen waarin deze onderwerpen niet van toepassing zullen zijn, toeneemt. Daarom is ervoor gekozen deze richtlijnen niet in het besluit uit te werken doch deze van toepassing te verklaren.

Handhaving

Ingevolge artikel 18.2, eerste lid, onder a, Wm is het bestuursorgaan waaraan een melding als bedoeld in artikel 6 van dit besluit wordt gericht, het bestuursorgaan dat heeft zorg te dragen voor de bestuurlijke handhaving van hetgeen bij of krachtens dit besluit is gesteld. Gezien onder meer de aard van de activiteiten waarop dit besluit van toepassing is, zullen in nagenoeg alle gevallen burgemeester en wethouders van de gemeente waarin de inrichting zich bevindt het bevoegde gezag zijn voor de bestuurlijke handhaving van dit besluit.

De zorg voor de handhaving van dit besluit houdt in dat het bevoegde gezag in eerste instantie verantwoordelijk is voor het toezicht op de naleving van het besluit. De zorg voor de bestuurlijke handhaving omvat voorts de plicht voor het bevoegde gezag om gegevens die van belang zijn met het oog op de uitoefening van de bestuurlijke handhaving, te verzamelen en te registreren. Dit volgt uit artikel 18, eerste lid, onder b, Wm.

Naast een bestuurlijke aanpak kan ook via het strafrecht worden opgetreden ingeval van overtreding van dit besluit en de nadere eisen die hierop zijn gebaseerd. De grondslag hiervoor ligt in de Wet op de economische delicten (WED). Zie artikel 1a, onder 1° en 2°, van de WED. Indien er een reële keuzemogelijkheid bestaat tussen een bestuursrechtelijke en een strafrechtelijke aanpak zal per individueel geval in

overleg tussen de betrokken instanties moeten worden besloten welke aanpak het meest aangewezen is.

1.4 Toetsing van het ontwerpbesluit

1.4.1 Aantal inrichtingen waarop het besluit van toepassing zal zijn

Niet alle inrichtingen voor motorvoertuigen komen te vallen onder het bereik van het besluit. Artikel 3 van het besluit beperkt de reikwijdte. Bedrijven die op grond van de in artikel 3 genoemde kenmerken worden uitgesloten, zijn vergunningplichtig of vallen wellicht onder het bereik van een ander besluit, gebaseerd op artikel 8.40 van de Wm.

Het totaal aantal bedrijven dat als een inrichting voor motorvoertuigen wordt beschouwd, wordt geschat op circa 12 000. In de toelichting op artikel 2 is een typering gegeven van de bedrijfscategorieën die onder het besluit gaan vallen. Vooralsnog kan worden gesteld dat nagenoeg alle bedrijven moeten worden aangemerkt als inrichting in de zin van de Wm en dus ook vallen onder het bereik van de Wm.

Ten gevolge van de in artikel 3 genoemde situeringscriteria blijven circa 1000 bedrijven vergunningplichtig. Enerzijds door het wegvallen van een aantal uitsluitingsgronden en anderzijds door het ruimer formuleren van het begrip inrichting voor motorvoertuigen zullen ten opzichte van het oude besluit naar verwachting circa 6 000 inrichtingen niet langer een vergunning krachtens de Wm nodig hebben.

Indien de voorgaande situatie wordt vergeleken met de situatie na inwerkingtreding van het onderhavige besluit zal het aantal vergunningplichtige inrichtingen dus dalen met ongeveer 6 000 inrichtingen, namelijk van 7 000 tot circa 1 000.

aantal inrichtingen met:	onder oude besluit	onder nieuwe besluit
- vergunning	7 000	1 000
- melding	5 000	11 000

1.4.2 Aard en omvang van de kosten en baten van het besluit

a. Structurele en eenmalige effecten

Zonder vergunning is het verboden een inrichting op te richten, in werking te hebben of een wijziging in de aard of de werkzaamheden aan te brengen. Het vervallen van de vergunningplicht is een structureel effect voor alle bedrijven waarop het besluit van toepassing is. Het betreft niet alleen oprichtingsvergunningen doch ook wijzigingsvergunningen.

Het is niet bekend hoe hoog de totale kosten van de vergunningverlening jaarlijks zijn voor bedrijven die vallen onder het bereik van het besluit. De volgende berekening kan daar wel een beter zicht op geven. Op grond van onder meer informatie uit de branche zou kunnen worden gesteld dat de kosten die een gemiddelde inrichting kwijt is aan een Wm-vergunningprocedure liggen tussen de fl. 7 500,- en fl. 17 500,-. In die kosten zijn opgenomen de op geld waardeerbare inzet van het bedrijf (loonkosten), externe adviseurs, out of pocket-kosten.

Zou worden aangenomen dat gemiddeld eens per vijf jaar een dergelijke procedure moet worden doorlopen (oprichtings- en wijzigingsvergunningen) en deze gemiddeld fl. 12 500,= kost, dan zou voor de betreffende sector het totaal aan jaarlijkse procedurekosten zonder dit besluit gesteld kunnen worden op ongeveer fl. 17,5 miljoen (volgens: 7 000 inrichtingen x 20% x fl. 12 500,=). In de situatie onder dit besluit

worden de kosten geschat op circa fl. 2,5 miljoen (1 000 x 20% x fl. 12 500,=).

Het meldingensysteem is voor een bedrijf veel minder kostbaar dan het vergunningensysteem. De kosten voor het doen van een melding op grond van de oude 8.40-besluiten worden op basis van een steekproef gemiddeld gesteld op fl. 500,= tot fl. 2 500,= per melding (gemiddeld fl. 1 500,=). In die kosten zijn opgenomen de op geld waardeerbare inzet van het bedrijf (loonkosten), externe adviseurs en out of pocket-kosten. In de situatie zónder dit besluit bedragen de meldingskosten circa fl. 1,5 miljoen (5 000 x 20% x fl. 1 500,=).

De kosten voor het doen van de vereenvoudigde melding, die in het onderhavige besluit is voorzien, zijn voor het bedrijf aanmerkelijk lager dan bij het oude besluit. Naar schatting belooft de op geld waardeerbare moeite voor het bedrijf voor het doen van de nieuwe melding fl. 300,- tot fl. 1 500,-. Kosten die de sector zal maken voor het doen van meldingen volgens dit besluit wordt op jaarbasis geschat op fl. 1,9 miljoen (11 000 x 20% x gem. fl. 900,=).

Samengevat bedragen de totale kosten:

- zónder dit besluit circa fl. 19 miljoen per jaar;
- volgens dit besluit circa fl. 4,4 miljoen per jaar.

Een besparing wordt bereikt van circa fl. 14,6 miljoen per jaar.

Aangetekend wordt dat bestaande bedrijven die reeds in bezit zijn van een vergunning op het moment dat dit besluit op de inrichting van toepassing wordt, niet genoodzaakt zijn zich te melden bij het bevoegd gezag.

b. Rechten

Met het in werking treden van het besluit vervalt de verplichting tot het aanvragen van vergunningen op grond van hoofdstuk 8 van de Wet milieubeheer. Het bedrijf of de instelling is slechts gehouden de oprichting of de wijziging van de inrichting aan het bevoegd gezag te melden. Het bevoegd gezag kan geen rechten in rekening brengen voor dergelijke meldingen.

Voor alle beschikkingen krachtens de Wet milieubeheer kunnen vanaf 1-1-1998 geen rechten meer in rekening worden gebracht (artikel 15.34a Wm). De derving bij gemeenten en provincies van opbrengsten uit de milieuleges wordt gecompenseerd door centrale financiering via het Gemeentefonds en het Provinciefonds. Over 1998 vindt een compensatie plaats op basis van de inkomsten van de afgelopen drie jaren. Ter bepaling van de hoogte van de compensatie in 1998 wordt het gemiddelde bedrag genomen van de twee jaren waarin de inkomsten het hoogst zijn. De verdeling van de middelen in het Gemeentefonds en het Provinciefonds zal vooralsnog gebeuren via een integratie-uitkering. Voor de periode na 1998 zal, in overleg met de VNG en het IPO, worden bezien op welke wijze inpassing in het Gemeentefonds en het Provinciefonds zal geschieden.

Verwacht mag worden dat de compensatie structureel een toereikend niveau heeft. De meeste bedrijven beschikken inmiddels over een geactualiseerde Wet milieubeheer-vergunning. Dit betekent dat de kosten en de gedeerde opbrengsten voor de lokale overheden, in de toekomst waarschijnlijk een neerwaartse tendens zullen laten zien. Deze tendens zal worden versterkt doordat als gevolg van de verruimde reikwijdte van dit besluit de vergunningplicht voor meer bedrijven zal komen te vervallen.

Er zijn in het algemeen geen extra kosten te voorzien. Voor die gevallen waarin bestaande bedrijven en instellingen voor het eerst onder het bereik van dit pakket van algemene regels komen te vallen, is het denkbaar dat

kosten moeten worden gemaakt om aan de regelgeving te voldoen. Overigens moet worden verwacht dat het aantal van dergelijke gevallen laag ligt. De thans bestaande bedrijven en instellingen die voor het eerst onder het bereik van het besluit komen te vallen, waren, voordat het besluit in werking trad, reeds vergunningplichtig.

c. De gevolgen voor de omvang van de administratieve lasten

Onder het begrip administratieve lasten wordt in dit kader verstaan de kosten om te voldoen aan informatieverplichtingen die voortvloeien uit dit besluit. Het gaat om het verzamelen, bewerken, registreren, bewaren en ter beschikking stellen van informatie aan de overheid. Het besluit bevat de volgende informatieverplichtingen:

- a. vaste informatieverplichtingen: melding op grond van artikel 6 van het besluit
 - b. voorwaardelijke informatieverplichtingen:
 - artikel 6, vierde lid (akoestisch onderzoek bij vrachtwagenreparatie op een afstand minder dan 50 meter van woningen);
 - artikel 6, achtste lid (nulsituatie-onderzoek bodem);
 - voorschrift 3.2.7 (registratie verbruik oplosmiddelhoudende producten, indien verproducten worden verwerkt)
 - onderzoek op verzoek van het bevoegd gezag:
 - * voorschrift 1.2.1 (onderzoek terugdringen energieverbruik)
 - * idem voor 1.7.1 (waterbesparing)
 - * voorschrift 4.3.1 (onderzoek naar het voorkomen of beperken van ontstaan van afvalstoffen)
 - * artikel 5, eerste lid (onderzoek als dat bij nadere eis verplicht is gesteld).
- Voorschrift 3.3.1 bevat regels voor de bewaring van uiteenlopende documenten.

Het is op dit moment onmogelijk om vast te stellen in hoeveel gevallen (procentueel of absoluut) het bevoegd gezag gebruik zal maken van de bevoegdheid tot het verlangen van onderzoek. Ook de hoogte van het bedrag dat per onderzoek moet worden besteed is afhankelijk van veel uiteenlopende factoren.

1.4.3 Bescherming van het milieu

Bij de beslissing tot het vaststellen van dit besluit zijn verder de volgende milieurelevante aspecten betrokken.

a. De gevolgen voor het milieu die inrichtingen voor motorvoertuigen kunnen veroorzaken en de bestaande toestand van het milieu

In de SPIN (Samenwerkingsproject Industrie Nederland) procesbeschrijvingen industrie (autospuiterijen, mei 1993) is vermeld dat in 1993 3 631 ton /jaar VOS is geëmitteerd (totale emissie van vluchtige organische stoffen, VOS, in Nederland in 1993 bedroeg 200 kton) en 2 000 ton/jaar gevaarlijk afval (spuitafval, afvalthinner en verfrestanten) is vrijgekomen. Deze gegevens gelden voor personenauto's (motorvoertuigen tot 3 500 kg). Verwacht mag worden dat deze emissiecijfers aanmerkelijk hoger zijn indien schadeherstel aan vrachtwagens erbij wordt betrokken.

De grote mate van diversiteit van de betrokken inrichtingen en het vestigingspatroon van de betrokken bedrijven leiden ertoe dat geen directe correlatie kan worden aangegeven met de algemene bestaande toestand van het milieu in Nederland. Een directe doorvertaling van milieudoelstellingen is moeilijk realiseerbaar, zoals ook reeds in het NMP 2 is aangegeven (Kamerstukken II 1993/94, 23 560, nr. 2, pag. 20).

De autobranche heeft in toenemende mate aandacht voor de milieuaspecten van de bedrijfsvoering. Dit wordt geïllustreerd door het milieuzorgsysteem dat in de periode 1990 tot 1993 door de BOVAG voor de personenautobedrijven is ontwikkeld. Ook de FOCWA (schadeherstel) heeft een milieuzorgsysteem voor haar leden ontwikkeld.

b. De mogelijkheden tot bescherming van het milieu, meer in het bijzonder met betrekking tot het energieverbruik, de verzuring, het verbruik van voorraden en grondstoffen en het transport

In het Besluit herstelinrichtingen voor motorvoertuigen milieubeheer, waarvoor dit besluit in de plaats is getreden, zijn geen voorschriften of beperkingen gesteld ten aanzien van het energieverbruik of het verbruik van voorraden en grondstoffen. De bevordering van energiebesparing liep voor een belangrijk deel via andere wegen dan inrichtingsgebonden regulering. De wijze waarop in dit besluit de regulering van het energieverbruik vorm heeft gekregen is reeds toegelicht in paragraaf 1.2 van deze nota.

De terugdringing van de bijdrage van de betrokken sectoren aan de uitstoot van NO_x geschiedt door middel van het Besluit emissie-eisen stookinstallaties milieubeheer B (Bees B).

De bijdrage vanuit de sector aan de verzuring wordt teruggedrongen door de invoering van KWS2000-maatregelen.

c. De milieukwaliteitseisen, vastgesteld krachtens artikel 5.1 Wm, waarvoor de betrokken categorieën van inrichtingen gevolgen kunnen hebben

Inrichtingen voor motorvoertuigen kunnen in het kader van hun normale bedrijfsvoering gevolgen hebben voor de milieukwaliteit. Van de op landelijk niveau vastgestelde milieukwaliteitseisen (zwaveldioxide, zwevende deeltjes, stikstofdioxide, koolstofmonoxide, lood en benzeen) zijn die voor benzeen en stikstofdioxide voor de onderhavige sectoren het meest van belang. Voor de verspreiding of concentraties van die stoffen zijn veel emissiebronnen aanwijsbaar. In veruit de meeste gebieden en binnen de steden in Nederland overschrijden de achtergrondconcentraties niet de gestelde normen. Wel komt het voor dat op bepaalde locaties op straatniveau de normen worden overschreden. Voor benzeen is de belangrijkste oorzaak het verkeer. Voor stikstofdioxide zijn er meer bronnen, waarbij de ruimteverwarming van bedrijven, kantoren en huishoudens van belang is. Bij inrichtingen voor motorvoertuigen zijn de emissies die optreden tijdens testen en proefdraaien, in dit verband van belang.

De luchtkwaliteitseisen richten zich tot overheden. Deze hebben tot taak maatregelen te nemen bij een (dreigende) overschrijding door de diverse bronnen. De milieukwaliteitseisen zijn in eerste instantie bedoeld als toetsingskader voor bestuursbeslissingen. Voorzover in een bepaald gebied in een gemeente de milieukwaliteitsnormen (dreigen te) worden overschreden is het aan de gemeentelijke overheid om te bezien in welke vorm en met welke maatregelen een verbetering van de milieukwaliteit kan worden gerealiseerd. Daarbij kan ook het vestigingsbeleid worden betrokken. Daarom is het onmogelijk om de algemene luchtkwaliteitseisen direct om te zetten in concrete normstelling voor de bedrijfssectoren waarop het onderhavige besluit betrekking heeft.

1.4.4 Uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid

a. Tot wie richt zich het besluit?

Het besluit richt zich primair op de bedrijven binnen de autobranche. Degene die de inrichting drijft, draagt ervoor zorg dat de voorschriften worden nageleefd.

b. Uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid

Gedurende reeds vele jaren is ervaring opgedaan met het besluit waarvoor het onderhavige besluit in de plaats treedt. Het toegenomen milieubewustzijn, de toename van de professionalisering binnen de sector, onder meer tot uitdrukking komend in de invoering van milieuzorgsystemen en in de bereidheid uit eigen beweging externe adviezen te vragen, en de maatschappelijke druk, leiden tot een hoge graad van spontane naleving van het tot op heden bestaande besluit. Waar belemmeringen in het verleden zijn geconstateerd, zijn deze thans zo veel mogelijk weggenomen. Er is geen aanleiding om aan te nemen dat zich belangrijke negatieve veranderingen in de naleving zullen voordoen.

Bij de totstandkoming van dit besluit is veel aandacht besteed aan een goede uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid van het besluit en de voorschriften. Ook in het overleg met de direct belanghebbenden over het (ontwerp)besluit, speelden deze thema's een belangrijke rol. Over de uitvoerbaarheid van het besluit is met vertegenwoordigers van de meest betrokken branches en van gemeenten overleg gevoerd. De in dat kader gedane suggesties zijn waar mogelijk meegenomen bij de redactie van het besluit. Het besluit is wat betreft het aspect handhaafbaarheid onder andere van commentaar voorzien door vertegenwoordigers van het Openbaar Ministerie. Een en ander heeft – in vergelijking met het Besluit herstellinrichtingen voor motorvoertuigen milieubeheer – onder meer geleid tot een grotere toegankelijkheid van het besluit en een eenvoudiger en duidelijker redactie van de voorschriften. Verwacht mag worden dat dit een positief effect heeft op de uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid van het besluit.

De verruimde werking van dit besluit (zie artikel 1.1, tweede lid, onder b, Wm) komt vooral tot uitdrukking in de bepalingen over energie, afvalpreventie en de invoering van KWS2000-maatregelen. Deze bepalingen zijn in vergelijking met de voorgaande 8.40-besluiten nieuw en zullen daarom wellicht enige extra aandacht vragen van het bevoegd gezag.

Dit besluit is tevens van toepassing op een groot aantal inrichtingen dat voorheen niet onder een 8.40-besluit viel, maar waarvoor een vergunning gold. Naar mag worden aangenomen zal dit gegeven een structurele vermindering van de werkbelasting voor het bevoegd gezag met zich meebrengen. Dit betreft in het bijzonder het vervallen van procedures voor de eventuele verlening (bij nieuwe gevallen) of wijziging van een vergunning op grond van de Wm. In dit verband mag tevens worden verwacht dat het aantal bezwaar- en beroepsprocedures zal verminderen. Niet alleen voor het bestuur, maar ook voor de rechterlijke macht is er wat dat betreft sprake van een te verwachten vermindering van de werklast.

c. Uitvoeringskosten

De kosten voor het bedrijfsleven om naleving van de in het besluit gestelde regels te bewerkstelligen hangen sterk af van het «milieuedrag» van dit moment. Bedrijven die tot op heden nauwelijks aandacht aan het milieu besteedden, zullen voor grotere inspanningen komen te staan dan

bedrijven die reeds voldeden aan tot nu toe geldende milieu-eisen (via vergunning of algemene regels). Voor de onderwerpen die nieuw zijn in de Wm zullen vrijwel alle bedrijven met dezelfde inspanningen geconfronteerd worden. Over de hoogte van die kosten zijn geen inschattingen te maken. De verschillen tussen de bedrijven naar aard, complexiteit en stadium van interne milieuzorg zijn te groot om hierover zinvolle uitspraken te doen. Wel kan worden opgemerkt dat de inspanningen die bedrijven zich getroosten om bijvoorbeeld het energiegebruik of het ontstaan van afvalstoffen terug te dringen veelal direct of op korte termijn financieel voordeel opleveren.

d. Omvang en mogelijkheden van controle

Gemeenten hebben een zelfstandige verantwoordelijkheid bij de bepaling van de mate van toezicht en controle op de naleving van het besluit. In de huidige praktijk werken veel gemeenten met zogenaamde stappenschema's, waarin een getrapte aanpak voor de handhaving van de 8.40-besluiten en vergunningen voor inrichtingen is neergezet. De mate waarin (vervolg)controle plaatsvindt wordt voor een belangrijk deel bepaald door de prioriteiten die in de uitvoering van de gemeentelijke milieutaken zijn aangegeven.

1.5 Reacties naar aanleiding van de inspraakprocedure

1.5.1. Aantal en algemene duiding van de reacties

Naar aanleiding van de publicatie van het ontwerp van dit besluit in de Staatscourant van 16 juli 1998, nr. 132, heb ik 20 schriftelijke reacties ontvangen. Een overzicht van personen en instanties die gereageerd hebben, is als bijlage 1 bij deze nota van toelichting gevoegd.

Van de binnengekomen reacties ging een groot aantal in op de redactie of de technische inhoud van de voorschriften opgenomen in de bijlage van dit besluit. Naast vragen of signalen van onduidelijkheid zijn ook voorstellen gedaan voor tekstuele verbetering, verduidelijking en aanvulling. Al de voorstellen zijn met zorg geanalyseerd en waar deze tot verbetering van het besluit leiden, zijn deze omgezet in aanpassingen van het besluit. Onderstaand volgen de belangrijkste elementen uit de reacties en mijn beoordeling daarvan.

1.5.2. De reikwijdte van het besluit en de reacties daarop

De reacties op de reikwijdte van het besluit waren hoofdzakelijk gericht op het uitbreiden of het verduidelijken van onderdelen van het besluit of de reikwijdte. Naar aanleiding hiervan is opnieuw nauwkeurig bezien of de uitgangspunten die tot de voorgestelde werkingssfeer hebben geleid, moeten worden aangepast. Met name de vraag of het kernbegrip van de werkingssfeer, «motorvoertuigen», moet worden gewijzigd in «verbrandingsmotoren» is onderwerp van discussie geweest. Geconcludeerd is dat het invoeren van dit kernbegrip tot een grote lijst uitsluitingen zou leiden. Dit wordt veroorzaakt door het uitgangspunt dat inrichtingen voor bijvoorbeeld onderhoud aan scheepsmotoren en vliegtuigmotoren buiten de werking van het besluit moeten blijven. Bovendien sluit het kernbegrip «motorvoertuigen» beter aan bij het in het besluit opnemen van die voertuigen die met behulp van een motorvoertuig kunnen worden voortbewogen (aanhangwagens, caravans). Op grond daarvan is besloten het kernbegrip niet te wijzigen.

In het verlengde van die discussie speelde de vraag in hoeverre de bedrijfstak van landbouwmechanisatiebedrijven dusdanig grote overeenkomsten vertoont met de groep inrichtingen waarop het besluit van toepassing gaat worden, dat het besluit ook op deze groep bedrijven van

toepassing kan worden verklaard. Vastgesteld is dat er geen belemmeringen zijn deze bedrijfs categorie onder het besluit te laten vallen.

In één reactie is gepleit voor een meer beperkte werkingsfeer van dit besluit, met name in verband met de gebrekkige staat waarin vele bestemmingsplannen verkeren. Opgemerkt wordt dat zowel met een milieuvergunning als met een besluit op grond van artikel 8.40 Wm geen ruimtelijk vestigingsbeleid kan worden gevoerd. Hiervoor zijn beide instrumenten niet bedoeld. De ruimtelijke inpassing van een bedrijf in zijn omgeving is bij uitstek geregeld in het lokale vestigingsbeleid zoals het bestemmingsplan, waarbij rekening kan worden gehouden met specifieke lokale omstandigheden. In het onderzoek «Consequenties voor Ruimtelijke Ordening en Bouwen en Wonen bij herziening van amvb's» van 18 juni 1997 uitgevoerd door SPM, wordt geconcludeerd dat het instrumentarium van de Wet op de Ruimtelijke Ordening en van regelgeving voor bouwen en wonen toereikend wordt geoordeeld om de vestiging van bedrijven op een adequate wijze te reguleren.

1.5.3. De voorschriften van het besluit en de reacties daarop

Verzoeken om wijziging die leiden tot afwijkingen van wat bij eerdere besluiten reeds op gelijke wijze is geregeld, zijn zeer terughoudend bezien. Slechts wanneer afwijking van de standaard kan stoelen op een voor deze bedrijfstak zeer unieke situatie, kan aanpassing aan de standaard aan de orde zijn. Dit geldt ook voor bepalingen die in essentie niet afwijken van wat reeds in het nu vigerende besluit is vastgelegd.

Een onderwerp dat in veel reacties kon worden teruggevonden is het gebruik van vluchtige koolwaterstoffen. In het ontwerpbesluit is een aantal aanpassingen doorgevoerd, waardoor het voorschriftenpakket aansluit bij de nu gangbare praktijk. Ten aanzien van het gebruik van vluchtige organische stoffen is de EU-richtlijn inzake «de beperking van de emissie van vluchtige organische stoffen ten gevolge van het gebruik van organische oplosmiddelen bij bepaalde werkzaamheden en in installaties» van toepassing. Wat betreft de doelgroep van dit besluit is omwille van de duidelijkheid ervoor gekozen de implementatie van deze EU-richtlijn door middel van dit besluit te laten plaatsvinden. Voor andere bedrijfstakken ben ik voornemens de implementatie via een separaat besluit te laten plaatsvinden. Zie tevens paragraaf 1.3 van deze nota van toelichting.

Ten slotte zijn diverse suggesties tot verbetering of aanvulling van bepaalde voorschriften of details daarvan in het besluit overgenomen. Een voorbeeld daarvan zijn voorschriften voor het afleveren van motorbrandstoffen voor eigen gebruik. Opmerkingen hierover hebben geleid tot het toevoegen van een extra paragraaf over dit onderwerp.

1.6 Notificatie

Aangezien het besluit in de bijlage algemene milieuvoorschriften geeft waar bepaalde inrichtingen voor motorvoertuigen aan moeten voldoen, die ook betrekking hebben op installaties, is niet uitgesloten dat hiervan enige invloed uitgaat op het verkeer van goederen, zoals bedoeld in de artikelen 30–36 van het EG-Verdrag. Om die reden is het ontwerpbesluit op 12 juni 1998 ingevolge richtlijn nr. 98/34/EG van de Raad van de Europese Gemeenschappen betreffende een informatieprocedure op het gebied van normen en technische voorschriften (PbEG L 109) voorgelegd aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen (geregistreerd onder nummer 98/0270/NL). Op het ontwerpbesluit zijn geen reacties ontvangen.

Het ontwerpbesluit is voorts op 18 augustus 1998 voorgelegd aan het Secretariaat van de Wereld Handelsorganisatie (geregistreerd onder nummer 98 392), ter voldoening aan artikel 2, negende lid, van de op 15 april 1994 te Marrakech gesloten Overeenkomst inzake technische

handelsbelemmeringen (Trb. 1994, 235). Ook in dit verband zijn geen reacties op het ontwerpbesluit ontvangen. Een aankondiging van het ontwerpbesluit is gepubliceerd in de Staatscourant (Stcrt. 1998, nummer 132). De ingekomen reacties op de publicatie zijn toegelicht in paragraaf 1.5.

2. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Artikel 1, onderdeel a

Voor de inrichtingen voor motorvoertuigen zijn burgemeester en wethouders van de gemeente waarin de inrichting geheel of in hoofdzaak is of zal zijn gelegen, in de regel het bevoegde gezag.

Artikel 2, eerste lid

De werkingssfeer van het besluit is verruimd ten opzichte van de werkingssfeer van het Besluit herstel-inrichtingen voor motorvoertuigen milieubeheer op basis van het rapport «Werkings sfeer amvb's 8.40 van de wet milieubeheer» van september 1996 van het bureau Heidemij. Voor de omschrijving van het begrip «inrichting voor motorvoertuigen» is aansluiting gezocht bij de tekst van categorie 13.1 van het Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer. Dit betekent dat het besluit behalve «verkopen, repareren of onderhouden van motorvoertuigen» eveneens betrekking heeft op het «behandelen van de oppervlakte, keuren, reinigen, verhandelen, verhuren of proefdraaien van motorvoertuigen of caravans».

Er is vastgehouden aan het vereiste dat de inrichting moet behoren tot een in het Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer aangewezen categorie en aan het criterium «uitsluitend en in hoofdzaak». In hun algemeenheid kunnen nevenactiviteiten die niet verwant zijn aan het doel van de inrichting, leiden tot uitsluiting.

Het begrip «inrichting»

Het begrip inrichting is in artikel 1.1, eerste lid, van de Wet milieubeheer gedefinieerd als elke door de mens bedrijfsmatig of in een omvang alsof zij bedrijfsmatig was, ondernomen bedrijvigheid die binnen een zeker begrenzing pleegt te worden verricht. Om onder de werking van dit besluit te vallen, moet het motorvoertuigenbedrijf in de eerste plaats behoren tot een in het Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer genoemde categorie. In het algemeen is dat voor een motorvoertuigenbedrijf het geval. Onder categorie 13, onderdeel 13.1, onder a, zijn onder meer genoemd «inrichtingen voor het onderhouden, repareren, behandelen van de oppervlakte, keuren, reinigen, verhandelen, verhuren of proefdraaien van motorvoertuigen en caravans». Dit houdt in dat de inrichting op basis van artikel 1.1, derde lid, Wm is aangewezen als inrichting die nadelige gevolgen voor het milieu kan veroorzaken en dat de inrichting in beginsel vergunningplichtig is. Door dit besluit wordt echter de vergunningplicht opgeheven. In artikel 1.1, vierde lid, Wm is bepaald dat daarbij als één inrichting wordt beschouwd de tot eenzelfde onderneming of instelling behorende installaties die onderling technische, organisatorische of functionele bindingen hebben en in elkaars onmiddellijke nabijheid zijn gelegen.

Het besluit is ten opzichte van het Besluit herstel-inrichtingen voor motorvoertuigen milieubeheer op de volgende onderdelen gewijzigd:

– ook van toepassing op zwaardere voertuigen (motorvoertuigen waarvan de massa van het ledig voertuig, vermeerderd met het laadver-

mogen, meer is dan 3 500 kg) en aanverwante middelen zoals caravans, landbouwvoertuigen, aanhangwagens en opleggers;

- aantal en omvang van de ruimten waar antiroestbehandelingen plaatsvinden, alsmede het aantal spuitcabines, zijn niet gelimiteerd;
- minder beperkingen in de algemene werkingsfeercriteria;
- de stalling, reparatie en onderhoud van motorvoertuigen onder woningen alsmede de aanwezigheid van een autowasserij onder woningen vallen binnen het besluit.

Onderstaand volgt een opsomming van inrichtingen voor motorvoertuigen als bedoeld in artikel 2, bij wijze van voorbeeld en niet limitatief bedoeld:

- auto- en motorverkoopbedrijf;
- auto- en motorreparatiebedrijf;
- auto-antiroestbehandelingsbedrijf;
- bedrijf voor het verrichten van auto-aanpassingen (rolstoel, bekleding, stoelen);
- autorestauratiebedrijf
- autospuiterij;
- auto test- en keuringsstation;
- autopoetsbedrijf en -wasserette;
- bedrijf voor het verrichten van reparatie en onderhoud aan campers en caravans;
- bedrijf voor het verrichten van reparatie en onderhoud aan aanhangwagens en opleggers;
- autoplaatwerkerij;
- bedrijf voor uitlaat- en bandenservice (snelservice);
- auto-antislipschool;
- auto-, motor- of scooterrischool;
- auto-hulp- en sleepdienst;
- kraan- en takelwagenverhuurbedrijf;
- auto-, bus-, camper- of caravanverhuurbedrijf;
- vracht- en bestelwagenverhuurbedrijf;
- landbouwmechanisatiebedrijven en tuin- en parkmechanisatiebedrijven;
- stalling van bedrijfseigen motorvoertuigen, zoals bijvoorbeeld een remise ten behoeve van bussen voor personenvervoer met daaraan gerelateerde voorzieningen en activiteiten.

Voorbeelden van inrichtingen die op grond van de formulering in artikel 2 nadrukkelijk niet onder het besluit vallen, zijn:

- inrichtingen voor het vervaardigen van motorvoertuigen, caravans, aanhangers en opleggers (carrosseriebouw);
- inrichtingen voor het onderhouden, repareren etc. van bromfietsen (deze inrichtingen vallen onder het Besluit detailhandel en ambachtsbedrijven milieubeheer);
- autodemontagebedrijven;
- inrichtingen voor het (inwendig) reinigen van mobiele tanks, tankauto's en dergelijke;
- inrichtingen voor het reviseren van motoren.

Verder wordt opgemerkt dat reparatie etc. van tanks en tankcontainers, bestemd voor het vervoer van gevaarlijke stoffen, niet binnen het begrip «reparatie etc. van motorvoertuigen etc.» valt. Inrichtingen waarin aan vrachtwagens waarmee dergelijke tanks of tankcontainers worden vervoerd, reparaties etc. worden uitgevoerd, vallen wel onder dit besluit. Voor die gevallen waarbij door onvoorziene omstandigheden stalling van ongereinigde tanks of tankcontainers, bestemd voor het vervoer van gevaarlijke stoffen, binnen de inrichting plaatsvindt, zijn de voorschriften 2.2.8 en 2.2.9 opgenomen.

Zowel bij de overheid als bij het bedrijfsleven is de behoefte gegroeid naar algemene regels voor meer en andere bedrijfssoorten dan die waarop het ingetrokken Besluit herstelrichtingen voor motorvoertuigen milieubeheer betrekking had. Ten gevolge van de gedetailleerde werkingsfeercriteria in dat besluit vielen nogal eens inrichtingen buiten de werking van dat besluit, terwijl daar uit milieuhygiënisch oogpunt geen reden voor was. Deze inrichtingen waren daardoor vergunningplichtig. De voorwaarden in de voor deze inrichtingen afgegeven milieuvergunningen bleken echter vrijwel identiek te zijn aan de voorschriften opgenomen in het voornoemde besluit. Materieel dienden de vergunningplichtige inrichtingen dus aan dezelfde eisen te voldoen als de niet-vergunningplichtige inrichtingen. Een en ander was een van de redenen om de vergunningplicht ook voor dergelijke inrichtingen zoveel mogelijk op te heffen.

Bedrijven die naast het herstellen van motorvoertuigen, ook brandstoffen aan het wegverkeer afleveren, blijven onder dit besluit vallen en vallen voor het afleverdeel op basis van een schakelbepaling onder de werking van het Besluit tankstations milieubeheer.

Artikel 3

In dit artikel is aangegeven op welke inrichtingen voor motorvoertuigen het besluit niet van toepassing is. Het betreft onder andere uitsluitingsgronden op basis van afstandsnormen en een criterium voor installaties met een grote potentiële milieubelasting.

Met onderdeel b wordt gebruik van bijvoorbeeld afgewerkte olie of hout als brandstof in een stookinstallatie uitgesloten.

Met onderdeel c is het beleid zoals vastgelegd in de bijgestelde inspectierichtlijn geurhinder bij autospuiterijen uit 1991 gecontinueerd. Spuitcabines die op kortere afstand dan 50 meter van stankgevoelige objecten worden gevestigd zijn vergunningplichtig. De op 1 oktober 2000 reeds vergunde situaties, ook die waarbij de afstand korter is dan 50 meter, worden onder de werking van het besluit gebracht.

De overige uitsluitingsgronden zijn opgenomen om het begrip «herstellen etc. van motorvoertuigen» nader in te kaderen.

Artikel 4, eerste lid

Binnen het stelsel van de milieuwetgeving wordt degene die de inrichting drijft, primair verantwoordelijk geacht voor de naleving van de voorschriften of de beperkingen die aan de inrichting zijn gesteld. In artikel 8.20, eerste lid, van de Wet milieubeheer, is dat expliciet verwoord in het kader van de vergunning. Artikel 4, eerste lid, bewerkstelligt dat er geen discussie behoeft te ontstaan over het feit dat degene die de inrichting drijft, ervoor zorg draagt dat de aan de vergunning verbonden voorschriften worden nageleefd. Dit betekent dat degene die de eindverantwoordelijkheid voor het functioneren van de inrichting draagt, bouwkundige, technische of organisatorische maatregelen treft om te waarborgen dat de voorschriften worden nageleefd en dat milieu-bedreigende of -schadelijke situaties worden voorkomen.

Artikel 4, eerste lid, laat onverlet dat ook andere personen, zoals ondergeschikten, bij de toepassing van het strafrecht kunnen worden vervolgd.

eerste lid, bijlage

Artikel 4, eerste lid, bepaalt dat de voorschriften die zijn opgenomen in de bijlage, worden nageleefd. De voorschriften zijn in een bijlage opgenomen opdat de ondernemer op eenvoudige wijze kan zien welke

milieu-aspecten voor zijn bedrijfsvoering van belang zijn. Het voorschriftenpakket is vereenvoudigd ten opzichte van de voorschriften in het oorspronkelijke besluit. Aspecten die reeds door andere beleidsvelden zijn geregeld, komen alleen nog in het besluit voor als deze per se noodzakelijk zijn uit het oogpunt van de milieubescherming. Een voorbeeld hiervan is de opslag van gasflessen waarbij specifieke brandwerende voorzieningen zijn vastgelegd.

tweede lid

Hier is het zogenaamde gelijkwaardigheidsbeginsel neergelegd. Hierin is bepaald dat degene die de inrichting drijft andere maatregelen kan treffen dan in het betreffende voorschrift zijn opgenomen.

Degene die een alternatief middel wil gaan toepassen, dient dit vooraf te melden aan het bevoegd gezag, onder overlegging van gegevens waaruit blijkt dat minimaal een gelijkwaardige bescherming van het milieu kan worden bereikt (zie artikel 6, twaalfde lid, en de toelichting daarop). De strekking van dit artikellid is om zowel het bevoegd gezag als de ondernemer tijd te geven voor een verantwoorde afweging en keuze van het alternatieve middel. Het is het bevoegd gezag dat uiteindelijk beoordeelt of met de toepassing van het andere middel een gelijkwaardige bescherming van het milieu kan worden bereikt.

Artikel 5, eerste lid

onderdeel a

In onderdeel a is bepaald dat het bevoegd gezag nadere eisen kan stellen die door de inrichting moeten worden nageleefd, doch uitsluitend ter uitvoering van de hier bedoelde voorschriften voorzover dat in hoofdstuk 4 van de bijlage is aangegeven. In hoofdstuk 4 is, zo mogelijk gekwantificeerd, aangegeven binnen welke kaders en begrenzing de nadere eis kan worden gesteld. Bij het stellen van een nadere eis is van belang wat de stand van de kennis of wetenschap is bij vergelijkbare bedrijven. Daarbij kan onder meer gebruik worden gemaakt van algemeen aanvaarde kennisdocumenten, handboeken, fact-sheets over specifieke onderwerpen, milieuzorghandboeken die door de branche (BOVAG en FOCWA) of informatiebladen zijn opgesteld. Bij de invoeringsbegeleiding van dit besluit zal aandacht worden besteed aan het genereren en in standhouden van algemeen of specifiek toepasbare kennisdocumenten en fact-sheets.

onderdeel b

Op basis van onderdeel b kan het bevoegd gezag eveneens met betrekking tot de daar aangegeven onderwerpen, nadere eisen stellen als dat bijzonder is aangewezen in het belang van de bescherming van het milieu. Deze bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen is alleen bedoeld voor die zaken die in de voorschriften niet uitputtend zijn geregeld. Deze nadere eis-vorm staat naast de nadere eis-mogelijkheden die zijn opgenomen in hoofdstuk 4 uit de bijlage bij de amvb. De belangrijkste restricties bij toepassing van deze nadere eis is dat geen overlap mag ontstaan met het reeds bepaalde in de bijlage, uitgezonderd paragraaf 1.9, en dat de nadere eis wordt gesteld in het belang van de bescherming van het milieu.

De volgende overwegingen hebben geleid tot het opnemen van de mogelijkheid deze nadere eis te stellen:

1. In de eerste plaats is bij het opstellen van dit besluit uitgegaan van de representatieve bedrijfssituatie met de op dat moment bestaande kenmerken. Het kan uit oogpunt van milieubescherming nodig zijn om

eisen te stellen inzake bijzondere en van de gangbare situatie afwijkende bedrijfsprocessen.

2. Daarnaast kennen algemene regels, zoals opgenomen in dit besluit, altijd beperkingen op het punt van het leveren van maatwerk. Dit besluit is immers een generiek instrument met een landelijke werking. De algemene regels zullen in principe adequaat zijn. Met name de situering van een inrichting ten opzichte van zijn omgeving kan echter aanleiding geven tot grote onderlinge verschillen in de gewenste benaderingswijze en oplossingsmogelijkheden. De keuzebevoegdheid moet om die reden zo veel mogelijk op lokaal niveau worden gelegd. Naar gelang de specifieke lokale omstandigheden daartoe nopen kunnen bij nadere eis de noodzakelijke toegesneden maatregelen worden vastgelegd. Het gaat hierbij doorgaans om de gevolgen van indirecte hinder, waaronder de gevolgen van het verkeer van en naar de inrichting, buiten de grenzen van een inrichting. Opgemerkt wordt dat daarbij de ruimtelijke ordening, het gemeentelijk verkeers- en vervoersplan en hoofdstuk VI van de Wet geluidhinder de primaire instrumenten zijn om geluidhinder maar ook luchtverontreiniging tegen te gaan. Indien deze instrumenten geen afdoende resultaat bieden omdat de hinder te zeer gebonden is aan één inrichting, kan zondig van de nadere eis gebruik worden gemaakt. Zeker in bestaande en van oudsher gegroeide situaties met een verkeerssituatie waarop de inrichtinghouder geen invloed kan uitoefenen, moet terughoudendheid worden betracht bij het stellen van een nadere eis. Immers veelal is de overheid beheerder van ruimte en infrastructuur. Het geeft geen pas in dergelijke situaties gevolgen van maatregelen af te wentelen op bedrijven. De wijze waarop in evidente knelpuntsituaties de geluidhinder moet worden benaderd en beoordeeld dient in overeenstemming plaats te vinden met de wijze waarop het verkeersgeluid van verkeer wordt vastgesteld in het kader van de Wet geluidhinder. Daarbij kan de circulaire van 29 februari 1996 van de Minister van VROM, getiteld «Geluidhinder veroorzaakt door het wegverkeer van en naar de inrichting; beoordeling in het kader van de vergunningverlening op basis van de Wet milieubeheer» tevens als hulpmiddel dienen. Ter verduidelijking wordt opgemerkt dat het geluid van voetgangers buiten beschouwing blijft.

3. Bij het opstellen van de voorschriften is als uitgangspunt gekozen dat eenvoud en milieurelevantie voorop dienen te staan. Voorkomen moet worden dat bepaalde aspecten die voor een ondernemer van belang zijn, door verschillende beleidsterreinen worden gereguleerd, met bovendien het risico van onderlinge verschillen in regels. Om die reden is de amvb sterk terughoudend op het gebied van de ruimtelijke ordening, de bouwregelgeving en regelgeving vanuit het nutsbedrijf. In het geval dat deze beleidskaders in een specifieke situatie toch als onvoldoende worden beoordeeld is het mogelijk ingevolge artikel 5 hierin te voorzien. Voorbeelden zijn extra brandveiligheidseisen zoals brandwerendheid aan bouwconstructies, veiligheidseisen voor toestellen en installaties voor gas, water en elektriciteit.

4. Ten slotte kunnen zich bijzondere bedrijfsomstandigheden voordoen met onvoorziene milieugevolgen, al dan niet het gevolg van bijvoorbeeld een calamiteit, onzorgvuldig handelen of een afwijking binnen een gangbaar bedrijfsproces. Met name kan gedacht worden aan het voorschrijven bijvoorbeeld van bodemonderzoek of onderzoek naar het gebruik of verbruik van bepaalde stoffen.

Het instrument nadere eisen maakt het mogelijk om te komen tot een op een concrete situatie toegesneden, doelmatige oplossing. De bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen is bedoeld voor die gevallen waarin de situatie in een inrichting zodanig is dat ofwel de voorschriften nadere uitwerking behoeven ofwel deze situatie in de voorschriften niet is voorzien. Gezien de specifieke werkingssfeer van het instrument nadere eis kan worden verwacht dat het gebruik beperkt zal blijven tot bijzondere

en incidentele gevallen. Het stellen van een nadere eis is een besluit in de zin van artikel 1.3 van de Algemene wet bestuursrecht.

In paragraaf 1.2.4 zijn algemene uitgangspunten aangegeven voor de toepassing van de bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen.

Voor de volledigheid wordt hier nog opgemerkt dat nadere eisen zoals hier bedoeld, gelet op artikel 22.1, vierde lid, van de Wet milieubeheer geen betrekking kunnen hebben op lozingen op oppervlaktewater voorzover bij of krachtens de Wet verontreiniging oppervlaktewateren regels zijn gesteld.

Artikel 6, eerste tot en met derde lid

Degene die het voornemen heeft om een inrichting op te richten, die valt onder het besluit, moet ten minste vier weken voor hij zijn plan ten uitvoer gaat brengen, daarvan melding doen aan het bevoegd gezag. Bij de gegevens over de aard en omvang van de inrichting moet worden aangegeven wat de belangrijkste kernelementen van de inrichting zijn, die de inrichting typeren. Daarbij zal kunnen worden aangesloten bij het algemeen spraakgebruik.

De gegevens over de indeling en uitvoering van de inrichting kunnen worden verstrekt door het aanleveren van een plattegrond, waarop staan aangegeven:

- de grenzen van het terrein van de inrichting;
- de ligging en indeling van de gebouwen;
- de bestemming van de te onderscheiden ruimten.

De gegevens moeten zodanig zijn dat het bevoegd gezag inzicht verkrijgt in de binnen de inrichting uit te voeren activiteiten of processen.

Ook wanneer men van plan is een inrichting uit te breiden of te veranderen, is men verplicht dit te melden, zij het niet in alle gevallen. Alleen indien een uitbreiding of verandering leidt tot een wijziging van de gegevens waarover het bevoegd gezag op grond van een eerdere melding beschikt, is een dergelijke melding vereist. Zolang er in die gegevens niets verandert, behoeven veranderingen of uitbreidingen niet te worden gemeld. Het achterwege laten van een melding neemt niet weg dat degene die een inrichting drijft, moet voldoen aan de voorschriften van het besluit. De omstandigheid die wel aanleiding geeft tot een melding, kan bijvoorbeeld betreffen: een substantiële vergroting van de omvang van een bedrijf, een geheel ander type bedrijf, een significante verhoging van de geluidemissie, etcetera.

Ingevolge de bestaande besluiten moest de melding ook aan de Inspecteur Milieuhygiëne worden gezonden. Deze regeling is niet overgenomen. De regeling volgens de bestaande besluiten is opgesteld in een tijd van grote achterstanden in de uitvoering van de vergunningen- en handhavingspraktijk. Met name als gevolg van de tot voor kort geldende en op de lokale milieu-uitvoering gerichte specifieke bijdrageregelingen en de stimulerende rol van de Inspectie Milieuhygiëne met het oog op de gewenste kwaliteitsverbetering, zijn de inhoudelijke kwaliteit en prestaties van de bevoegde gezagsinstanties inmiddels zodanig, dat een individuele toetsing door de Inspecteur Milieuhygiëne minder noodzakelijk wordt geacht.

vierde tot en met zevende lid

Bij inrichtingen die zich richten op zware motorvoertuigen, is de kans op hinder reëel en dient vooraf extra aandacht te worden besteed aan de geluidaspecten. Met name het geluidniveau in termen van piekniveaus als gevolg van het proefdraaien, passeren, of het in de nabijheid van woningen manoeuvreren van zware motorvoertuigen kan aanzienlijk hoger zijn dan het geluidniveau van lichte motorvoertuigen. Het spreekt voor zich dat het geluidniveau van de bron een belangrijke rol speelt,

immers het heeft weinig zin een akoestisch onderzoek te verlangen indien de akoestische gevolgen nihil zijn. Voor het onderhavige besluit gaat het daarbij om inrichtingen waar structureel vrachtwagens worden onderhouden of hersteld, die dicht bij woningen zijn gelegen (50 meter vanaf de grens van de inrichting). Ten einde problemen te voorkomen, dienen dergelijke inrichtingen bij de melding een akoestisch rapport over te leggen. Het bevoegd gezag heeft de mogelijkheid om in voorkomende gevallen van deze verplichting af te zien. Met name de aard en de ligging van de inrichting zullen hiervoor de aanleiding zijn. Het kan daarbij gaan om locaties waarbij woningen buiten de akoestische invloedssfeer van een inrichting zijn gelegen, zoals bijvoorbeeld afgelegen locaties of locaties op industrieterreinen.

achtste en negende lid

Deze bepaling heeft betrekking op het zogenaamde nulsituatie-onderzoek bodem. Het gaat hier niet om het opsporen van historische bodemverontreiniging. De Nederlandse Richtlijn Bodembescherming bedrijfsmatige activiteiten (NRB) geeft een handreiking voor de beoordeling of een activiteit bodembedreigend is. Is dat het geval, dan is de NRB van toepassing en is een onderzoek naar de nulsituatie van de bodem noodzakelijk. Het onderzoek kan beperkt blijven tot die plaatsen binnen de inrichting waar de desbetreffende bodembedreigende activiteiten plaatsvinden.

Bedacht moet worden dat voor inrichtingen waar motorvoertuigen hersteld worden, het besluit VERBOND (Besluit verplicht bodemonderzoek) van toepassing is. Hierdoor kan aan degene die de inrichtingen drijft, een verplichting worden opgelegd een onderzoek uit te voeren naar de (eventuele) verontreiniging van de bodem, wanneer dit niet vrijwillig wordt uitgevoerd. Voorkomen moet worden dat een VERBOND-actie en een verzoek tot vastlegging van de nulsituatie van de bodem ongecoördineerd worden uitgevoerd. Voor de uitvoering van het nulsituatie-onderzoek kan gebruik worden gemaakt van het protocol «Bodemonderzoek Milieuvergunning en BSB, met protocol voor gecombineerd bodemonderzoek», 1993.

tiende en elfde lid

In het tiende lid van artikel 6 is bepaald dat het niet nodig is dat degene die de melding doet, gegevens die hij bij een eerdere gelegenheid al eens aan het bevoegd gezag heeft verstrekt en die bij het bevoegd gezag bekend zijn, nogmaals aan het bevoegd gezag verschafft. Op grond van het elfde lid dient bij de melding duidelijk te worden gemaakt ten aanzien van welke (soort) gegevens wordt verwezen naar informatie die naar verondersteld (nog) aanwezig is bij het bevoegd gezag. Het kan in deze gevallen bijvoorbeeld gaan om gegevens die in een bedrijfsmilieuplan zijn opgenomen, of gegevens die in het kader van een vergunningprocedure al aan het bevoegd gezag bekend zijn gemaakt, zoals een plattegrond of tekening van de inrichting die bij een aanvraag voor een gemeentelijke bouwvergunning dan wel in een ander kader is verstrekt. Het bepaalde in deze leden is ook van toepassing op het rapport van een akoestisch onderzoek. Indien het bevoegd gezag van oordeel is dat de gegevens die bij de melding zijn verstrekt niet toereikend zijn of niet (meer) voldoende actueel, stelt het bevoegd gezag degene die de melding heeft gedaan in de gelegenheid de bij de melding verstrekte gegevens aan te vullen.

twaalfde lid

In artikel 4, tweede lid, is bepaald dat degene die een alternatief gelijkwaardig middel wil gaan toepassen dit moet melden aan het

bevoegd gezag. Om het bevoegd gezag in staat te stellen te kunnen beoordelen dat met dit middel inderdaad een gelijkwaardige bescherming voor het milieu wordt bereikt, dient de degene die het middel wil gaan toepassen aan het bevoegd gezag gegevens te verstrekken waaruit dit blijkt.

Artikel 7, eerste lid

Bepaalde vergunningvoorschriften, behorend bij een bij de inwerking-treding respectievelijk van toepassing worden van dit besluit reeds in werking zijnde vergunning, blijven gedurende drie jaar gelden als nadere eis. Daarna vervallen deze voorschriften. Het bevoegd gezag heeft derhalve drie jaar de tijd om eventueel nieuwe nadere eisen te stellen. Dit geldt slechts indien voor het onderwerp waarop het vergunningvoorschrift betrekking heeft, in artikel 5 de bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen door het bevoegd gezag is opgenomen. Is dat niet het geval, dan vervalt het vergunningvoorschrift reeds zodra de voorschriften van de bijlage op de inrichting van toepassing worden. Het voorgaande geldt voor alle vergunningvoorschriften, ongeacht de vraag of zij strenger dan wel soepeler zijn dan de voorschriften van het besluit. Daarnaast geldt de beperking dat het alleen kan gaan om onderwerpen uit artikel 5, eerste lid, onder a. Deze beperking is het gevolg van jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, waarin een restrictieve uitleg wordt gegeven aan artikel 7, tweede lid, van het Besluit horeca-, sport- en recreatie-inrichtingen milieubeheer en het Besluit woon- en verblijfsgebouwen milieubeheer (Zie ABRS van 13 april 1999, nr. E03.96 0787 en ABRS van 20 mei 1999, nr. E03.96 0485). In deze uitspraken heeft de Afdeling bepaald dat ten aanzien van de onderwerpen die zijn genoemd in artikel 5, onder b, nadere eisen kunnen worden gesteld, indien dat in het belang van de bescherming van het milieu bijzonder is aangewezen. Vervolgens concludeert de Raad van State dat de voorschriften die aan bestaande vergunningen zijn verbonden, niet zijn gesteld op grond van het criterium dat het vanwege het belang van de bescherming van het milieu *bijzonder* is aangewezen. Daarom leent artikel 7, eerste lid, zich niet voor toepassing op bestaande vergunningvoorschriften die betrekking hebben op de onderwerpen die zijn genoemd in artikel 5, eerste lid, onder b.

Het Ministerie van VROM volgt de uitspraken van de Raad van State. De overgangsbepaling heeft alleen betrekking op onderwerpen uit artikel 5, onder a. Voorzover in het verleden een vergunning is verleend onder voorschriften die betrekking hebben op onderwerpen die zijn genoemd in artikel 5, eerste lid, onder b, dient het bevoegd gezag, voorzover zulks noodzakelijk wordt geoordeeld, alsnog een nadere eis te stellen.

Onverlet blijft de mogelijkheid voor het bevoegd gezag om in deze periode van drie jaar de nadere eis te wijzigen dan wel in te trekken (artikel 5, derde lid).

Het komt niet zelden voor, dat vergunningsvoorschriften slechts kunnen worden verstaan in verbinding met de gegevens die behoren bij de aanvraag om vergunning. Ook zijn gevallen bekend waarin die gegevens hoewel niet opgenomen als voorschrift, bepalend zijn voor de vaststelling of de inrichting binnen de grenzen van hetgeen is vergund in werking is. In zo'n geval gaat het meestal om de omvang van de activiteiten waarbij het bevoegd gezag ervoor heeft gekozen de aanvraag deel te laten uitmaken van de vergunning, in plaats van een uitdrukkelijke vermelding van de aangevraagde activiteiten in de voorschriften. Doet zich het eerste geval voor, dan worden sommige voorschriften als nadere eis zinledig doordat met het vervallen van de vergunningplicht de aanvraag geen betekenis meer heeft. Doet zich het tweede geval voor, dan zou in het geheel geen nadere eis blijven gelden, hoewel dit wel nodig kan zijn. Om hieraan tegemoet te komen is tot uitdrukking gebracht dat voorschriften

worden geacht aan de vergunning te zijn verbonden, indien in de aanvraag gegevens staan die zich lenen voor opname of omzetting in voorschriften.

tweede lid

In dit lid is bepaald dat de op basis van de ingetrokken algemene maatregel van bestuur gestelde nadere eisen gelden als nadere eisen gesteld krachtens een verleende vergunning of krachtens dit besluit. Ook het tweede lid geldt slechts indien voor het onderwerp waarop de nadere eisen, gesteld krachtens een verleende vergunning of krachtens de algemene maatregel van bestuur die oorspronkelijk van toepassing was, betrekking hebben op de in artikel 5, onder a, opgenomen bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen door het bevoegd gezag. Als deze bevoegdheid er niet is, vervallen de oorspronkelijk gestelde nadere eisen. Het voorgaande geldt voor alle gestelde nadere eisen ongeacht de vraag of zij strenger dan wel soepeler zijn dan de voorschriften van het besluit. Ook hier geldt dat het bevoegd gezag te allen tijde de mogelijkheid heeft om de oude dan wel nieuwe nadere eisen te wijzigen of in te trekken.

Artikel 8, eerste en tweede lid

Deze leden, alsmede het derde lid, gelden voor inrichtingen, reeds opgericht voordat dit besluit op die inrichtingen van toepassing wordt, die niet vielen onder een van de krachtens artikel 8.40 van de Wet milieubeheer in het leven geroepen algemene maatregelen van bestuur (derhalve vergunningplichtig zijn), maar niet beschikken over een geldige vergunning. Voor deze inrichtingen geldt geen overgangstermijn, maar geldt het bepaalde in artikel 8. Degene die een dergelijke inrichting drijft, dient ten hoogste twaalf weken na de inwerkingtreding van het besluit overeenkomstig artikel 6, derde lid, aan het bevoegd gezag te melden dat hij de inrichting in werking heeft.

Opgemerkt wordt dat deze bepaling niet tot een onnodige administratieve belasting hoeft te leiden. In dat verband wordt gewezen op artikel 6, tiende lid, op basis waarvan nader kan worden bezien in hoeverre het verstrekken van aanvullende gegevens zoals bijvoorbeeld een plattegrond, bij de melding noodzakelijk is. Indien het bevoegd gezag uit anderen hoofde al beschikt over informatie, behoeft die informatie niet te worden verschaft.

derde lid

Indien een vergunningaanvraag op grond van het oude recht is ingediend en in behandeling is genomen, doch ten tijde van de inwerkingtreding van het besluit daarop nog niet onherroepelijk is beslist of de vergunning nog niet in werking was, is ten aanzien van de aanvraag het derde lid van toepassing. In die gevallen is het niet nodig de aanvraag in te trekken en vervolgens een melding overeenkomstig artikel 6 te doen, waarbij wederom dezelfde gegevens worden verstrekt. In dit lid is namelijk bepaald dat zo'n aanvraag wordt aangemerkt als een melding in de zin van dit besluit.

Artikel 9

Hierover wordt opgemerkt dat met de inwerkingtreding van dit besluit geen wijziging is beoogd inzake de strafwaardigheid van overtreding van bepalingen van de «oude» besluiten, dan wel van de vergunning-(voorschriften), waarvoor dit besluit in de plaats is getreden. Voor de Regeling slibvangputten en vet- of olie-afscheiders is een nieuwe wettelijke grondslag vastgelegd waardoor voorkomen wordt dat deze

regeling door de intrekking van het Besluit herstellinrichtingen voor motorvoertuigen milieubeheer, voor de onder dat besluit vallende inrichtingen opnieuw zou moeten worden vastgesteld.

3. TOELICHTING BIJLAGE (Voorschriften)

3.1 Algemeen

Niet alle voorschriften zullen op elke inrichting voor motorvoertuigen van toepassing zijn. Een aantal voorschriften houdt verband met de aanwezigheid van bepaalde toestellen, apparaten of stoffen, dan wel met het uitvoeren van bepaalde werkzaamheden. Wanneer geen sprake is van die toestellen, apparaten of stoffen, zijn de betreffende voorschriften niet relevant.

Voorschriften uit andere generieke besluiten gebaseerd op de Wet milieubeheer of andere milieuwetgeving zijn in dit besluit niet opgenomen. Voorbeelden van andere wet- en regelgeving die naast het Besluit inrichtingen voor motorvoertuigen milieubeheer van toepassing op de inrichting kunnen zijn, betreffen:

- Besluit opslaan in ondergrondse tanks 1998 (BOOT)
- Besluit opslag propaan milieubeheer
- Besluit emissie-eisen stookinstallaties milieubeheer B (Bees B)
- Wet milieugevaarlijke stoffen en bijbehorende uitvoeringsbesluiten (o.a. het Besluit inzake stoffen die de ozonlaag aantasten, Asbestbesluit)
- Wet bodembescherming en bijbehorende uitvoeringsbesluiten (o.a. het Lozingenbesluit bodembescherming, Besluit kwaliteit en gebruik van overige organische meststoffen) en de Nederlandse Richtlijn Bodembescherming bedrijfsmatige activiteiten (NRB)
- Bestrijdingsmiddelenwet en bijbehorende uitvoeringsbesluiten (o.a. het Bestrijdingsmiddelenbesluit).

Ook eisen die via andere wet- en regelgeving worden opgelegd, zijn in dit besluit niet opgenomen. Hierbij kan onder meer worden gedacht aan eisen op grond van gebruiksvergunningen van de brandweer, het Bouwbesluit en de bouwverordening (b.v. ten aanzien van brandwerende constructies en blusmiddelen). Installatie-eisen, zoals in NEN-normen vastgelegd, die door de installatie- en nutsbedrijven worden gehanteerd, zijn niet in dit besluit opgenomen. Wel kunnen hierover eventueel nadere eisen worden gesteld, als dat bijzonder is aangewezen in het belang van de bescherming van het milieu (artikel 5, eerste lid, onder b).

3.2 Begrippen

In de bijlage is onder A een overzicht gegeven van begrippen die in de voorschriften worden gehanteerd.

Met betrekking tot veiligheid

Dieselolie, smeerolie, afgewerkte olie en andere soortgelijke brandbare vloeistoffen met een vlampunt hoger dan 55 graden Celsius vallen buiten het begrip gevaarlijke stof in de zin van de Wet milieugevaarlijke stoffen. Daarom zijn de brandbare vloeistoffen apart gedefinieerd en ook in de voorschriften waar nodig naast het begrip gevaarlijke stof gehanteerd.

Met betrekking tot lozingen

Het openbaar riool omvat het gemeentelijk rioolstelsel en dat wat daartoe behoort en verband houdt met de uitvoering van de gemeentelijke taak van de inzameling en het transport van afvalwater. Dat kunnen

zijn rioolgemalen, persleidingen en andere openbare werken en installaties. Niet ertoe behoren particuliere aansluitingen en voorzieningen voor de inzameling en het transport die geen eigendom van een gemeente zijn.

3.3 Voorschriften

HOOFDSTUK 1. ALGEMENE VOORSCHRIFTEN

Paragraaf 1.1 Geluid en trilling

1.1.1

Zowel voor bestaande als nieuwe bedrijven is in beginsel de voorkeursgrenswaarde van de Wet geluidhinder opgenomen als de standaard geluidnorm LAr, LT. Voor het buitenniveau betekent dat een etmaalwaarde van 50 dB(A), voor het binnenniveau van in- of aanpandige woningen een etmaalwaarde van 35 dB(A). Voor de toegestane piekniveaus zijn waarden gesteld die overeenkomen met de grenzen zoals opgenomen in de reeds bestaande amvb's alsmede de gangbare praktijk bij vergunningverlening. Uitgangspunt daarbij is dat met deze normen doorgaans een acceptabele geluidkwaliteit in de zin van geluidbeleving en risico's voor de persoonlijke gezondheid, in de directe omgeving van het bedrijf wordt bereikt. In de praktijk blijken overschrijdingen van piekwaarden door laad- en losactiviteiten gedurende de dagperiode in het algemeen niet tot hinder te leiden. Onder laad- en losactiviteiten worden tevens aanverwante activiteiten verstaan zoals aan- en afrijden, het slaan van autoportieren, en het starten en wegrijden van de voertuigen.

Controle en berekening van de geluidniveaus moet geschieden overeenkomstig de «Handleiding meten en rekenen industrielawaai», uitgave 1999. Voor het bepalen van de buitenniveaus gelden de waarden op de gevel zonder gevelreflectie, ook wel het «invallende geluid» genoemd. Metingen ter controle van geluidniveaus binnen woningen moeten worden verricht op een afstand van ten minste 1 meter van de muren, ten minste 1,5 meter boven de vloer en ten minste 1,5 meter van de ramen. Teneinde verstoring door staande golven te verminderen, is het noodzakelijk op ten minste drie punten te meten; bij laag-frequent geluid moet zonodig op meer dan drie punten worden gemeten. De gemeten waarden moeten energetisch worden gemiddeld. Metingen moeten worden uitgevoerd met gesloten ramen en buitendeuren. De beoordeling van meetresultaten moet overeenkomstig bovengenoemde handleiding plaatsvinden.

1.1.2

Het uitgangspunt bij trillinghinder is primair dat continue trillingen niet voelbaar mogen zijn. Niet alle inrichtingen zullen trillinghinder veroorzaken. Continue trillingen worden doorgaans veroorzaakt door stationaire installaties zoals bijvoorbeeld compressoren. Ook door andere en incidentele activiteiten kan trillinghinder ontstaan, of door het aan- en afrijden van vrachtwagens voor de bevoorrading en dergelijke. Er is een mogelijkheid voor het bevoegd gezag om nadere eisen te stellen indien specifieke situaties daartoe aanleiding geven.

Naar verwachting zullen trillingmetingen slechts sporadisch noodzakelijk zijn. Voor het objectief vaststellen van trillingen kan in beginsel gebruik worden gemaakt van indicatieve meetmethodieken.

De richtlijn is bedoeld om te worden toegepast op ruimten in woningen, woongebouwen, gezondheidszorggebouwen, onderwijsgebouwen, kantoorgebouwen en bijeenkomstgebouwen, bedoeld voor het langdurig verblijf van mensen, alsmede op kritische werkruimten in gebouwen in

het algemeen. Bij de normstelling in de richtlijn wordt onderscheid gemaakt in a. continu voorkomende trillingen gedurende lange tijd en b. herhaald voorkomende trillingen gedurende lange tijd. De tabel waarnaar in het besluit wordt verwezen betreft de normstelling voor continu voorkomende trillingen waarbij deze in de richtlijn van toepassing wordt verklaard op zowel bestaande als nieuwe situaties. Anders is de normstelling voor herhaald voorkomende trillingen waarbij wél onderscheid is gemaakt in bestaand en nieuw. De richtlijn geeft aan dat afhankelijk van een zekere mate van acceptatie en frequentie van het optreden van trillingen, van normen kan worden afgeweken en hogere streefwaarden kunnen worden toegelaten. In het besluit is de normstelling gebaseerd op de het hoogste beschermingsniveau, dat wil zeggen de streefwaarde bij continu voorkomende trillingen, waarbij hinder vrijwel uitgesloten is. Omdat trillingen zeer kunnen verschillen al naar gelang de lokale omstandigheden en de beoordeling ervan veel deskundigheid vereist, is er voor gekozen door middel van een nadere eis differentiatie mogelijk te maken.

1.1.3

Dit voorschrift geldt alleen voor inrichtingen die reeds waren opgericht voor de datum waarop het Besluit herstel inrichtingen voor motorvoertuigen milieubeheer van toepassing werd. Voor die inrichtingen geldt een maximaal toelaatbaar equivalent geluidniveau van 55 dB(A), tenzij de daarvóór geldende (hinderwet)vergunning lagere waarden bevatte. Hiermee wordt de in die besluiten gehanteerde overgangsregeling gecontinueerd; de algemene afwijkingmogelijkheid voor geluid is hierop overigens wel van toepassing.

Paragraaf 1.2 Energie

1.2.1

In het algemeen deel van deze toelichting is reeds ingegaan op het energiegebruik. Daar is ook aangegeven dat de voorschriften van dit besluit zich richten op de grotere energieverbruikers uit de betrokken bedrijfssectoren. Een aantal inrichtingen, waarop het besluit van toepassing is, gebruikt jaarlijks meer dan 50 000 kWh elektriciteit of 25 000 m³ aardgas. Een dergelijk bedrijf moet op verzoek van het bevoegd gezag aangeven welke maatregelen of voorzieningen het heeft getroffen of zal treffen die ertoe bijdragen dat een zo zuinig mogelijk gebruik van energie wordt gemaakt.

Dit kan bijvoorbeeld blijken uit:

- de realisatie of een uitgewerkte planning voor de uitvoering van maatregelen op basis van de adviezen die door externe deskundigen zijn gegeven. De branche-organisaties hebben in het kader van milieuzorg een energiescan ontwikkeld. Ook kan zo'n advies bijvoorbeeld door een energiebedrijf worden gegeven;
- eventuele andere documenten of verklaringen waaruit blijkt dat het bedrijf de gevraagde prestatie op dit gebied levert of zal leveren.

1.2.2

Inrichtingen zullen die maatregelen dienen te treffen die zich binnen een redelijke tijd terugverdienen, waarbij rekening wordt gehouden met mogelijke neveneffecten. Hierbij wordt uitgegaan van de binnen de branche gebruikelijke terugverdientijden en de uitvoerbaarheid van de maatregelen. De terugverdientijd zal mede afhankelijk zijn van de specifieke omstandigheden van het bedrijf en het tijdstip waarop de maatregel wordt uitgevoerd.

De inrichting heeft binnen termen van redelijkheid ruimte om bij de besluitvorming over de energievoorzieningen aansluiting te zoeken bij andere investeringsbeslissingen of -ritmen van het bedrijf.

Of aan de verplichting wordt voldaan kan blijken uit de documenten of de verklaringen die hiervoor in de toelichting bij voorschrift 1.2.1 zijn genoemd.

Paragraaf 1.3 Afvalstoffen en afvalwater

1.3.1

Deze algemene bepaling geeft aan dat de zorg voor het milieu zich ook uitstrekt tot het voorkomen of het beperken van het ontstaan van afval. Onderdeel a van voorschrift 1.3.1 geeft uitdrukking aan de eigen verantwoordelijkheid van het bedrijf of van de instelling. Deze verplichting bevat geen concrete maatregelen. De mogelijkheden tot afvalpreventie zijn zo talrijk en divers dat het ondoenlijk is om doel- of middelvoorschriften te formuleren. Wel is er inmiddels veel informatie beschikbaar over afvalpreventie. Voorbeelden van afvalpreventie worden per branche, bedrijfstak of per thema nader uitgewerkt in informatiebladen van InfoMil (Informatiecentrum Milieuvergunningen). Daarin zullen aandachtsvelden, middelen, methoden en voorbeelden zijn opgenomen. Te denken valt aan de stand der techniek en een aanpak om potenties in kaart te brengen. Voorts zal het informatieblad namen en adressen bevatten van organisaties en instellingen zoals de InfoMil helpdesk, provinciale preventieteams, innovatiecentra, bedrijfsmilieudiensten en branche-organisaties, die behulpzaam kunnen zijn. Met het informatieblad wordt het de ondernemer mogelijk gemaakt zijn verplichting tot preventie van afvalstoffen na te komen.

1.3.2

In beginsel moeten alle afvalstromen zoveel mogelijk worden gescheiden en gescheiden worden gehouden ten behoeve van hergebruik of specifieke wijze van verwijdering; de gescheiden afgifte dient zoveel mogelijk te worden bevorderd. Als uitgangspunt geldt dat het de verantwoordelijkheid is van de ondernemer om zoveel mogelijk over te gaan tot scheiding van alle binnen de inrichting vrijkomende afvalstoffen.

Voor een aantal afvalstoffen is een directe afvalscheidingsverplichting opgenomen. In het Programma GIBA is bepaald bij welke hoeveelheden ervan wordt uitgegaan dat zich geen fysieke, financiële of organisatorische belemmeringen voordoen om tot afvalscheiding over te gaan. Scheiding kan echter niet worden verlangd indien afvalstoffen niet voor hergebruik in aanmerking komen, bijvoorbeeld doordat deze zijn vermengd met andere afvalstoffen en nascheiding door het bedrijf of instelling niet in de rede ligt.

Onder wit- en bruingoed, gedefinieerd in onderdeel A van de bijlage, wordt een veelheid aan apparaten verstaan zoals koel- of vriesapparatuur, elektrische of elektronische keukenapparatuur, geluidapparatuur, computers en beeldontvangstapparatuur. Voor wit- en bruingoed is ter uitvoering van het Besluit verwijdering wit- en bruingoed een verwijderingsstructuur in een gevorderd voorbereidingsstadium. Onder kunststoffen valt een diversiteit aan kunststoffen en mengsels waarin deze voorkomen.

In de informatiebladen wordt aangegeven welke stromen voor scheiding in aanmerking komen. Ook worden de diverse omstandigheden waarbij het scheiden van afvalstoffen redelijkerwijs kan worden verlangd, met inachtneming van het Programma GIBA nader beschreven. Naast gevallen van niet-herbruikbaarheid kan bijvoorbeeld ook worden gedacht aan fysieke, organisatorische of financiële belemmeringen.

Het gelijkwaardigheidsbeginsel voor afvalscheiding houdt in dat bijvoorbeeld in plaats van scheiding van afvalstoffen aan de bron, uit financieel of technisch oogpunt gekozen kan worden voor nascheiding in een scheidingsinstallatie.

1.3.3

In de Regeling scheiden en gescheiden houden van gevaarlijke afvalstoffen is uitputtend vastgelegd welke gevaarlijke stoffen voor afvalscheiding in aanmerking komen. De regeling bevat een categorie «overige gevaarlijke afvalstoffen». In de informatiebladen is beschreven welke gevaarlijke afvalstoffen in de regel bij de onder dit besluit vallende inrichtingen ontstaan. Bij het scheiden van gevaarlijke afvalstoffen zal het meestal gaan om stoffen die qua hoeveelheid, aard en samenstelling vergelijkbaar zijn met klein gevaarlijk afval uit huishoudens. De wijze van afvalscheiding kan daarmee vergelijkbaar zijn. Onder gescheiden houden wordt hier bedoeld dat vermenging van verschillende categorieën gevaarlijke afvalstoffen wordt voorkomen. Aan deze bepaling kan al worden voldaan door het desbetreffende afval te bewaren in afzonderlijke emballage in een verzamelcontainer, -doos of soortgelijke bewaarplaats.

1.3.4

Indien de opslag van afvalstoffen geuroverlast veroorzaakt, moeten speciale voorzieningen worden getroffen. In veel gevallen zal het voldoende zijn om de afvalstoffen op te slaan in een afgesloten bak of container en regelmatig af te voeren. In sommige gevallen zullen specifieke maatregelen nodig zijn. Deze bepaling geeft tevens aan dat er bij de opslag van afvalstoffen rekening moet worden gehouden met de latere hergebruiksmogelijkheden.

1.3.5

Bij het Besluit van 19 januari 1996 houdende het opnemen van voorschriften in enkele algemene maatregelen van bestuur gebaseerd op artikel 8.40 Wm met betrekking tot het brengen van bedrijfsafvalwater in een voorziening voor de inzameling en het transport van afvalwater, is aan de oude 8.40-besluiten waarvoor het onderhavige besluit in de plaats treedt, een aantal voorschriften toegevoegd met betrekking tot de indirecte lozing van afvalwater. De voorschriften 1.3.5 en verder sluiten hierbij aan. De systematiek en formulering van de voorschriften zijn enigszins aangepast zodat deze beter aansluiten bij de overige voorschriften. De voorschriften zijn gezien in het licht van de ruimere werkingssfeer van het besluit, hetgeen heeft geleid tot enkele aanpassingen. Indien in de voorschriften is aangegeven dat bedrijfsafvalwater met bepaalde kenmerken niet in de riolering wordt gebracht, betekent dit, dat ook het lozen van bedrijfsafvalwater met die kenmerken op de bedrijfsriolering niet is toegestaan. Voor deze redactie is gekozen wanneer het ongewenst wordt geacht dat dit bedrijfsafvalwater waar dan ook in de riolering wordt gebracht en het tevens redelijkerwijs voorkomen kan worden dat bedrijfsafvalwater met de betreffende kenmerken in de riolering terecht komt.

Wanneer in de voorschriften is aangegeven dat bedrijfsafvalwater met bepaalde kenmerken niet in het openbaar riool mag worden gebracht, betekent dit, dat het brengen van bedrijfsafvalwater met die kenmerken in de bedrijfsriolering wel is toegestaan, mits voorafgaand aan de lozing op het openbaar riool een dusdanige behandeling plaatsvindt dat aan de betreffende voorschriften wordt voldaan.

Van het brengen van bedrijfsafvalwater in het openbaar riool is binnen de gekozen terminologie overigens ook sprake wanneer bedrijfsafvalwater

vanuit de bedrijfsriolering niet rechtstreeks in het openbaar riool wordt gebracht, maar bijvoorbeeld via een bedrijfsriolering van een ander bedrijf. Van belang is dat het bedrijfsafvalwater uiteindelijk in het openbaar riool terecht komt, en niet de route waarlangs het bedrijfsafvalwater in het openbaar riool terecht komt. Ook wanneer het bedrijfsafvalwater op een andere wijze dan via de bedrijfsriolering vanuit een inrichting in het openbaar riool wordt gebracht (bijvoorbeeld via een straatkolk), is er dus sprake van het brengen van bedrijfsafvalwater in een openbaar riool, en gelden de voorschriften van dit besluit.

Voorschrift 1.3.5 bevat algemene eisen waaraan bedrijfsafvalwater moet voldoen, ongeacht de activiteit waarbij het vrijkomt. Zo is het verboden om bedrijfsafvalwater dat bedrijfsafvalstoffen bevat die door versnijdende apparatuur zijn versneden of door vermalende apparatuur zijn vermalen of waarvan kan worden voorkomen dat ze in het bedrijfsafvalwater terecht komen, in een riolering te brengen. Hierbij moet gedacht worden aan bijvoorbeeld groentesnippers en etensresten bij kantines.

Ook is het verboden om een gevaarlijke afvalstof waarvan kan worden voorkomen dat deze in de bedrijfsriolering terecht komt, in de riolering te brengen. Gedacht kan worden aan bij voorbeeld verfstoffen, oplosmiddelrestanten en afgewerkte olie. Voor werkzaamheden of handelingen waarbij niet kan worden voorkomen dat bedrijfsafvalwater dat een gevaarlijke afvalstof is vrijkomt, wordt het in de specifieke voorschriften toegestaan onder bepaalde voorwaarden en in een aangegeven maximum concentratie een bepaalde gevaarlijke afvalstof in een riolering te brengen. Bedrijfsafvalwater dat verontreinigd wordt met gevaarlijk afval is per definitie een gevaarlijke afvalstof.

Bedrijfsafvalwater dat stankoverlast buiten de inrichting veroorzaakt mag niet in het openbaar riool worden gebracht. Stankvorming die in het riool zelf optreedt, zal bij een adequaat rioelstelsel niet leiden tot stankoverlast. Het voorschrift heeft betrekking op situaties waarbij ondanks een adequaat rioelstelsel of een adequate rioelwaterzuiveringsinstallatie stankoverlast optreedt ten gevolge van de lozing.

In de meeste gevallen zal bij het naleven van deze voorschriften de goede werking van de riolering niet belemmerd worden. Voor elk bedrijf dat afvalwater op de riolering loost zijn standaardvoorschriften ter bescherming van het riool van toepassing. Bovendien gelden voor bepaalde activiteiten bijzondere voorschriften of worden speciale voorzieningen voorgeschreven. Hoofdstuk 4 biedt de mogelijkheid tot het stellen van nadere eisen.

1.3.6 en 1.3.7

Gebleken is dat bij een goed gedimensioneerde, geplaatste, onderhouden en gebruikte combinatie van slibvangput en olie-afscheider de concentratie minerale olie onder de genoemde waarde zal blijven. Daarvoor is het wel van belang dat de werkwijze in de inrichting zodanig is, dat de goede werking van de slibvangput en de olie-afscheider niet onmogelijk wordt gemaakt. Aandachtspunten hierbij zijn vooral de keuze van de reinigingsmiddelen en de wijze waarop de hogedrukreiniger wordt gebruikt. Voor een uitgebreide beschouwing wordt verwezen naar het rapport Afvalwaterproblematiek van auto- en aanverwante bedrijven van de Coördinatiecommissie Wet verontreiniging oppervlaktewateren van september 1988 (hierna te noemen: het CUWVO rapport auto- en aanverwante bedrijven).

Waar aan deze voorwaarden – geplaatste slibvangput en olie-afscheider en een olie-concentratie van minder dan 200 mg/l in het effluent van de

olie-afscheider – niet wordt voldaan, wordt de behandeling in uitsluitend een slibvangput en een olie-afscheider niet als afdoende gezien en dienen verdergaande zuiveringstechnieken te worden toegepast.

Met de dan in aanmerking komende technieken – bijvoorbeeld emulsiesplitsing, ultrafiltratie, of elektrochemische scheiding is een concentratie van 20 mg/l haalbaar. Toepassing van het ALARA-beginsel leidt in die situaties derhalve tot een doelvoorschrift van 20 mg/l in enig monster.

De reden waarom bij toepassing van een goed gedimensioneerde, geplaatste, onderhouden en gebruikte combinatie van slibvangput en olie-afscheider getoetst wordt aan hogere concentratiewaarde in enig monster ligt in het feit, dat tegenover het nadeel van een iets hogere vracht aan minerale olie in het afvalwater het voordeel staat, dat een goed gedimensioneerde, geplaatste, onderhouden en gebruikte combinatie van slibvangput en olie-afscheider wat betreft het geheel aan nadelige gevolgen voor het milieu goed scoort. Dit heeft vooral te maken met de betrekkelijk geringe productie aan slib (er worden geen chemicaliën aan het water toegevoegd). Ook de noodzakelijke aanpassingen in de werkwijze (zoals aandacht voor gebruik reinigingsmiddel) hebben gunstige milieugevolgen. Hierbij moet nog worden meegewogen, dat de gemiddelde olie-concentratie in het afvalwater na geleiding door de afscheider veel lager moet zijn dan de 200 mg/l om aan de norm in enig monster te voldoen. In de praktijk zal dus het verschil tussen de geloosde vracht aan minerale olie lager zijn dan het verschil tussen de 200 en 20 mg/l norm suggereert.

Voor bedrijfsafvalwater afkomstig van een vloeistofdichte vloer waarop motorvoertuigen die met paraffine zijn geconserveerd, worden gedeconserveerd voorzover bij deze activiteiten met minerale olie verontreinigd bedrijfsafvalwater vrijkomt, geldt het doelvoorschrift van 20 mg/l minerale olie. Om aan dit voorschrift te voldoen kan niet worden volstaan met een zuiveringsinstallatie bestaande uit een slibvangput en een olie-afscheider, maar zal over het algemeen de toepassing van aanvullende technieken als emulsiesplitsing, ultrafiltratie of elektrochemische scheiding noodzakelijk zijn. Hetzelfde geldt voor bedrijfsafvalwater afkomstig van oppervlaktebehandelingstechnieken en antiroest-behandelingen.

1.3.8

Deze voorschriften bevatten de eisen waaraan een slibvangput en een olie-afscheider moeten voldoen. In de eerste plaats betreft dat de eisen, zoals die zijn neergelegd in NEN 7089, uitgave 1990 en de daarbij behorende bijlage met de daarop in 1992 en 1993 uitgegeven correctiebladen. In de tweede plaats betreft dat de eisen die bij ministeriële regeling kunnen worden gegeven. Vast staat dat die eisen bij ministeriële regeling zullen moeten worden gegeven, omdat bepaalde eisen van NEN 7089 in strijd zijn met andere wettelijke voorschriften en omdat ten aanzien van de eisen van NEN 7087 afwijkende of aanvullende eisen moeten worden gesteld in de Regeling slibvangputten en vet- of olie-afscidders. Dit laatste is ook het geval in de door KIWA voor slibvangputten en vetafscidders opgestelde beoordelingsrichtlijn die ten grondslag ligt aan de voor die voorzieningen bestaande kwaliteitsverklaring (certificaat).

Geregeld is de wederzijdse erkenning van slibvangputten en vet- en olie-afscidders die op rechtmatige wijze zijn geproduceerd en op de markt gebracht in een andere EU-lidstaat of aangesloten bij de EER, en wel volgens zodanige technische voorschriften dat daardoor een passend en voldoende niveau van milieubescherming wordt bereikt.

1.3.9

Het bedrijfsafvalwater dat bij deze activiteit vrijkomt, is meestal slechts beperkt met minerale olie verontreinigd, waardoor plaatsing van een olie-afscheider en een slibvangput niet steeds doelmatig zijn.

Daarom zijn voor deze werkzaamheden doelvoorschriften opgenomen voor olie en zand, zonder daaraan gekoppeld de verplichting om een olie-afscheider en een slibvangput te hebben.

Indien aan deze doelvoorschriften niet zonder voorzieningen kan worden voldaan, dan is plaatsing van voorzieningen wel noodzakelijk.

Wanneer er onvoldoende zicht gehouden kan worden op het gebruik van de wasinstallatie door derden en de mogelijkheid bestaat dat andere werkzaamheden dan uitsluitend het wassen van de carrosserie worden uitgevoerd, wordt aangeraden om de zuiveringstechnische voorzieningen toch aan te brengen, om te voorkomen dat de doelvoorschriften worden overtreden.

1.3.10

Dit voorschrift strekt tot implementatie van de richtlijn nr. 91/271/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 21 mei 1991 inzake de behandeling van stedelijk afvalwater (PbEG L 135) en bevat voorschriften die op grond van de richtlijn aan elk lozen op het openbaar riool moeten worden gesteld. In dit voorschrift is de bescherming van het oppervlaktewater, de zuiveringstechnische werken en het openbaar riool algemeen verwoord. In de overige voorschriften die in het besluit zijn opgenomen is de bescherming van het milieu tegen nadelige gevolgen van indirecte lozingen nader uitgewerkt. Voor situaties die niet in de overige voorschriften zijn uitgewerkt, kunnen inschattingen over de te treffen maatregelen worden gemaakt aan de hand van kennis en ervaring van gemeenten, informatiebladen, handboeken en dergelijke.

Afvalwater waarvan normaliter kan worden gesteld dat het niet aan voorschrift 1.3.6 voldoet (en derhalve niet geloosd mag worden) is afvalwater met een of meer van de navolgende kenmerken:

- met een temperatuur die hoger is dan 30 °C;
- waarvan de zuurgraad, uitgedrukt in waterstofionexponent (Ph), lager dan 6,5 of hoger dan 10 is;
- waarvan de sulfaatconcentratie hoger is dan 300 mg/l;
- dat brand- of explosiegevaar kan veroorzaken, of
- dat door een beerput, rottingsput of septictank is geleid.

Er is niet voor gekozen deze kenmerken in voorschrift 1.3.10 op te nemen omdat in de praktijk situaties kunnen voorkomen waar de duur van de lozing zo beperkt is dat van een belemmering van de doelmatige werking van de verschillende werken geen sprake is, ook niet wanneer bedrijfsafvalwater met een of meer van de genoemde kenmerken in een riolering wordt gebracht.

1.3.11

Wanneer bedrijfsafvalwater niet door tussenkomst van een openbaar riool in het oppervlaktewater wordt gebracht maar via een andere route, is voorschrift 1.3.10 van overeenkomstige toepassing. Welke onderdelen van dat voorschrift relevant zijn, is afhankelijk van de route waarlangs het afvalwater in het oppervlaktewater terecht komt.

Omdat kennis over die route op het lokale niveau bekend is, is daar de bevoegdheid gelegd om bij nadere eis een voorschrift op te leggen, dat afdoende bescherming voor riool, zuivering en oppervlaktewater waarborgt.

Ten behoeve van de controle op de verschillende bepalingen is in een aantal situaties een controlevoorziening verplicht. De concentratie-eisen gelden voor specifiek bedrijfsafvalwater voordat dit gemengd wordt met bedrijfsafvalwater afkomstig uit andere ruimten. De controlevoorziening dient daarom geplaatst te worden voorafgaand aan vermenging van de bedrijfsafvalwaterstroom afkomstig uit de ruimte(n) waar de betreffende werkzaamheden worden verricht, met uit andere ruimten afkomstige bedrijfsafvalwaterstromen. Met een bestaande controlevoorziening die op een andere plaats is aangebracht, kan worden volstaan, wanneer het desondanks mogelijk is om aan de hand van een aldaar genomen monster vast te stellen of de voor het bedrijfsafvalwater afkomstig uit de betreffende ruimten geldende concentratie-eis is overschreden. De controlevoorziening wordt in dat geval – ondanks de andere plaats – als doelmatig beschouwd. Bij plaatsing van een nieuwe controlevoorziening is het aanbrengen daarvan op een andere plaats alleen mogelijk, indien plaatsing voorafgaand aan vermenging van het betreffende bedrijfsafvalwater met andere bedrijfsafvalwaterstromen redelijkerwijs niet kan worden verlangd.

Paragraaf 1.4 Lucht

1.4.1

Verwarmings- en stookinstallaties kunnen bij een verkeerde afstelling tot rookgassen leiden die een aanzienlijke nadelige invloed hebben op het milieu op alle schaalniveaus. Een goede afstelling van de verbrandingsprocessen kan dat al aanzienlijk beperken. Er bestaat een certificatieregeling, de Certificatieregeling voor het uitvoeren van onderhoud en inspecties aan stookinstallaties (CIOS), opgezet door een aantal organisaties in de installatiebranche, aan de hand waarvan bedrijven onder ISO-kwaliteitsgaranties voor afstelling, onderhoud en reparatie van de verbrandingsinstallatie kunnen zorgen. Deze bepaling laat uiteraard onverlet hetgeen in specifieke besluiten ten aanzien van emissies naar de lucht is geregeld. Ter ondersteuning van de uitvoering van dit voorschrift is door InfoMil, in samenspraak met de betreffende installatiebranche, een informatieblad uitgegeven. In samenhang met de uitvoering van voorschrift 3.2.1 mag worden aangenomen dat een optimale verbranding wordt bereikt. Het voorschrift impliceert overigens dat afgewerkte olie niet als brandstof mag worden toegepast in verwarmings- en stookinstallaties.

1.4.2

In dit besluit zijn enkele voorschriften opgenomen met betrekking tot de luchtventilatie bij parkeergarages. De bepalingen zijn overeenkomstig de norm NEN 2443 van het Nederlands Normalisatie Instituut gepubliceerd in april 1996.

Andere voorschriften met betrekking tot parkeergarages die betrekking hebben op bouwkundige en planologische aspecten zijn niet in dit besluit opgenomen. Daarbij valt te denken aan open of gesloten gevelgedeelten bij parkeergarages, en de situering van de inen uitgang van een parkeergarage. Hetzelfde geldt voor een aantal andere bouwkundige maatregelen die – zo is gebleken uit milieukundig onderzoek – relatief gunstig kunnen uitwerken voor het milieu, zoals een bouwwijze die een gemiddelde rijsnelheid in een garage van minimaal 10 km per uur mogelijk maakt.

Paragraaf 1.5 Verlichting

1.5.1

De verlichting moet zodanig zijn aangebracht dat licht niet direct bij omwonenden naar binnen schijnt. Vaak wordt overlast veroorzaakt door schijnwerpers die zijn geplaatst als inbraakpreventie of door lichtbakken voor reclamedoelinden. Door schijnwerpers of armaturen zorgvuldig af te stellen en te richten kunnen klachten veelal worden verholpen. Voor het objectief vaststellen van hinder door uiteenlopende lichtbronnen is momenteel geen algemeen toepasbare standaardmethodiek beschikbaar en kan niet worden getoetst aan een norm. Wel worden door het Bureau Nederlandse Stichting Voor Verlichtingskunde (NSVV) initiatieven ondernomen tot het realiseren van aanbevelingen ten behoeve van het vaststellen en beoordelen van hindersituaties.

Paragraaf 1.6 Veiligheid

1.6.1

De uitvoering van de elektrische installatie wordt verondersteld deugdelijk en in overeenstemming met normen op dat gebied te zijn uitgevoerd op basis van bouwregelgeving. Binnen inrichtingen voor motorvoertuigen is echter een aantal activiteiten of ruimten aan te wijzen waarbij sprake kan zijn van explosiegevaar. Het gaat hierbij bijvoorbeeld om smeerkuilen, verfspuitruimtes, antiroestbehandelingsruimtes of opslagruimtes voor ontvlambare vloeistoffen. In het algemeen geldt dat de elektrische installaties in kant en klare installaties of apparatuur, zoals spuitcabines of vernevelingsapparatuur, overeenkomstig de geldende normen zijn uitgevoerd. Het is echter wat betreft de handhaving moeilijk om na te gaan of elektrische installaties overeenkomstig de van toepassing zijnde normen zijn uitgevoerd. Daarom is in voorschrift 4.6.2 een mogelijkheid tot het stellen van een nadere eis opgenomen waarmee eisen aan de installaties kunnen worden gesteld, maar waarmee ook een onderzoek, uit te voeren door een deskundig bureau, kan worden verlangd naar de explosieveilige uitvoering van een installatie.

1.6.2 en 1.6.3

Deze voorschriften zijn ook van toepassing op de opslag van LPG-wisselreservoirs omdat dat ook gasflessen zijn. Voorschriften die hiervoor doorgaans in milieuvergunningen worden opgenomen komen overeen met de eisen die in CPR 15-1 worden gesteld aan opslag van gevaarlijke stoffen. Daarom wordt in voorschrift 1.6.2 deze richtlijn van overeenkomstige toepassing verklaard, op enkele uitzonderingen na. Ook dient rekening te worden gehouden met de aard van de opslag en de hieruitvolgende nuancering op het vereist zijn van vloeistofdichte vloeren of lekbakken, of afdekking van een opslag op het open terrein. Voor meer detailinformatie wordt verwezen naar het betreffende hoofdstuk van het Handboek Milieuvergunningen.

1.6.4

Afsluiters in vaste gasleidingen moeten zijn aangebracht om in geval van brand of lekkage voor compartimentering te zorgen.

1.6.5

Over het algemeen is mechanische ventilatie niet nodig, tenzij de acculader en de accu zijn opgesteld in een kleine, besloten ruimte. In de

meeste gevallen is het voldoende als de accu en de acculader in een grote ruimte, liefst nabij een buitendeur, zijn geplaatst.

1.6.6

Een brandschakelaar moet zich bij voorkeur zo dicht mogelijk bij de stookruimte bevinden, tenzij de stookruimte slecht bereikbaar is. In een dergelijke situatie is het beter de afsluiter op een goed bereikbare, duidelijk aangegeven plaats aan te brengen. Een gasafsluiter is meestal in de meterkast aanwezig, daar waar gasleidingen het bedrijfspand binnenkomen.

Om te kunnen beoordelen of dit voorschrift op een stookruimte van toepassing is, moet worden nagegaan wat de nominale belasting op onderwaarde is van de installaties die in de stookruimte staan opgesteld. Voor toestellen met een gezamenlijke (hoofd)afsluiter, beveiliging, kleppen, rookgasafvoer en dergelijke moet het belast vermogen echter worden opgeteld.

1.6.7

Bij het verwisselen van een LPG-wisselreservoir kan een (geringe) hoeveelheid LPG vrijkomen. Indien het verwisselen in een besloten ruimte met slechte ventilatie geschiedt, kan dit de vorming van een explosief gasmengsel veroorzaken. Bij het verwisselen van de reservoirs in de buitenlucht worden eventueel vrijkomende gassen afdoende verspreid.

Paragraaf 1.7 Waterbesparing

1.7.1 en 1.7.2

Waterbesparing is een onderwerp dat onder de noemer «zuinig gebruik van grondstof» tot de reikwijdte van de Wet milieubeheer behoort. Behalve de voor de hand liggende oplossingen als waterbesparend sanitair, kranen niet onnodig laten lopen en dergelijke, zijn nog geen specifieke oplossingen voor de bedrijven in deze sector bekend. Deze zijn wel bekend als het gaat om waterbesparing bij wasstraten. Water-recirculatie kan zonder al te grote problemen. Omdat mag worden aangenomen dat oplossingen naast milieuvoordeel ook een financieel voordeel opleveren, zal implementatie van maatregelen doorgaans al vrijwillig geschieden. De voorschriften uit deze paragraaf gaan van dat principe uit, maar strekken er tevens toe het bevoegd gezag een handvat te bieden voor die situaties waar die eigen verantwoordelijkheid van het bedrijf niet wordt ingevuld. In een door InfoMil uit te geven informatieblad zullen de verschillende verbeteringsopties nader worden toegelicht.

Paragraaf 1.8 Bodembescherming

1.8.1

De bodemrisicocategorie wordt in de NRB met behulp van een beslismodel vastgesteld. Afhankelijk van de categorie waarin een bedrijfsactiviteit valt zijn er diverse mogelijkheden om de bodem te beschermen. Het uiteindelijk pakket dient een verwaarloosbaar risico op bodemverontreiniging op te leveren, aangeduid als bodemrisicocategorie A.

1.8.2

Deze bepaling heeft betrekking op het buiten werking stellen van de inrichting of het beëindigen van bepaalde activiteiten en het daaraan

gekoppelde eindsituatie-onderzoek van de bodem. Het eindsituatie-onderzoek heeft een directe relatie met het nulsituatie-onderzoek dat bij het starten van bodembedreigende activiteiten bij de melding is vereist. De Nederlandse Richtlijn Bodembescherming bedrijfsmatige activiteiten (NRB) geeft een handreiking voor de beoordeling of een activiteit bodembedreigend is. Evenals bij de nulsituatie het geval is dient het onderzoek beperkt te blijven tot die plaatsen binnen de inrichting waar de betreffende bodembedreigende activiteiten hebben plaatsgevonden. Voor de uitvoering van het eindsituatie-onderzoek kan gebruik worden gemaakt van het protocol «Bodemonderzoek Milieuvergunning en BSB, met protocol voor gecombineerd bodemonderzoek», 1993.

Paragraaf 1.9 Overig algemeen

1.9.1

Deze bepaling vormt een aanvullende norm voor de zorg voor het milieu, die degene die de inrichting drijft behoort te betrachten. De zorgplicht voor het milieu – neergelegd in artikel 1.1a van de Wet milieubeheer – brengt onder meer met zich dat ook ten aanzien van aangelegenheden in de bescherming waarvan dit besluit niet voorziet omdat specifieke voorschriften ontbreken, degene die de inrichting drijft, de nodige maatregelen en voorzieningen treft om eventuele nadelige gevolgen voor het milieu vanwege de inrichting te voorkomen. Als die gevolgen zich voordoen, is die persoon gehouden deze nadelige gevolgen zoveel mogelijk te beperken of ongedaan te maken. Dit geldt ook voor de gevallen waarin dit besluit weliswaar een regeling bevat doch waarin tevens moet worden geconcludeerd dat de gestelde voorschriften niet geheel voorzien in een toereikende bescherming van het milieu en dat van degene die de inrichting drijft mag worden verwacht dat hij zijn verantwoordelijkheid ook neemt en ervoor zorg draagt dat die nadelige gevolgen zoveel mogelijk worden voorkomen of, voorzover voorkomen niet mogelijk is, zoveel mogelijk worden beperkt. Dit zou het geval kunnen zijn waarin bijvoorbeeld sprake is van een emissie van een bepaalde stof naar de lucht waarvoor paragraaf 1.4 geen of ontoereikende voorschriften bevat.

Bij deze afweging zal ook het redelijkheidsvereiste in aanmerking moeten worden genomen. Het voorschrift is gericht tot degene die de inrichting drijft. De meeste voorschriften en beperkingen die in de bijlage van dit besluit zijn opgenomen, betreffen de inrichting: het samenstel van gebouwen, installaties en economische activiteiten. Dat abstracte geheel kan men niet aanspreken, wel degenen die het in hun macht hebben dat de inrichting en de activiteiten die daarbinnen plaatsvinden beantwoorden aan de milieuhygiënische normen die in ons land gelden.

HOOFDSTUK 2. BIJZONDERE VOORSCHRIFTEN MET BETREKKING TOT ACTIVITEITEN DIE IN DE INRICHTING WORDEN VERRICHT

Paragraaf 2.1 Opslag, overslag, bewerking of verwerking van gevaarlijke stoffen en brandbare vloeistoffen

2.1.1

Een aandachtspunt vormt de opslag van chemicaliën en vloeistoffen, niet zijnde gevaarlijke stoffen in de zin van de Wet milieugevaarlijke stoffen, die bodem- of waterverontreiniging kunnen veroorzaken, bijvoorbeeld de opslag van grote hoeveelheden watergedragen verven. Bij een dergelijke opslag behoeven niet direct speciale maatregelen te worden

getroffen, maar de opslag dient niet plaats te vinden naast een schroefputje, of op een onverharde vloer.

2.1.2

Dit voorschrift ziet op de handelingen die met gevaarlijke stoffen kunnen worden verricht in bijvoorbeeld een werkplaats. Onder (licht) ontvlambare vloeistoffen worden K1- en K2-producten verstaan. Als boven een bodembeschermende voorziening zowel (licht) ontvlambare stoffen als andere milieugevaarlijke vloeistoffen worden opgeslagen, moet voor deze voorziening een 100% opvangcapaciteit worden aangehouden. Doorgaans zal de bedoelde voorziening binnen zijn opgesteld, waardoor automatisch wordt voldaan aan de bescherming tegen inregenen. Indien een bodembeschermende voorziening niet is gemaakt van onbrandbaar en hittebestendig materiaal, zullen de boven de voorziening opgeslagen stoffen bij brand alsnog in de bodem of de riolering kunnen geraken. Een algemeen bekend en eenvoudig voorbeeld van een bodembeschermende voorziening is de lekbak.

2.1.3

Indien in een bedrijf gevaarlijke stoffen worden opgeslagen, dient dit te gebeuren overeenkomstig de richtlijn CPR 15-1. Een uitzondering wordt gemaakt voor de zogeheten werkvoorraad voor direct gebruik. Daaronder kan onder meer worden verstaan:

- koelvloeistof in kleine hoeveelheid in kan, wandbar of vaatwerk van 60 tot 200 liter;
- remvloeistof in kleine verpakkingen zoals blikken tot 5 liter en drums tot 60 liter;
- smeerolie in blikken of oliebar;
- sputklare verf en oplosmiddelen bij een autospuitafdeling.

Ook andere niet-brandbare stoffen kunnen in beperkte hoeveelheid buiten de opslagruimte voorkomen zoals accuzuur in accu's opgeslagen in het magazijn, watergedragen lakken in blikken, en spuitbussen zonder propaan als drijfgas. De hoeveelheid zal dan wel in verhouding moeten staan met de omvang en intensiteit van de bedrijfsactiviteiten.

2.1.4

Dit voorschrift is alleen van toepassing op de opslag van milieugevaarlijke stoffen (inclusief spuitbussen) in de verkoopruimte, indien dit stoffen betreft die daadwerkelijk voor de verkoop bestemd zijn. Milieugevaarlijke stoffen die voor eigen gebruik bestemd zijn mogen niet in de verkoopruimte worden opgeslagen. Stoffen die zijn bestemd voor de verkoop zijn over het algemeen in kleinverpakking opgeslagen. Bovendien is de verpakking afgesloten en wordt deze binnen de inrichting nooit geopend. Hierdoor neemt het gevaar voor de omgeving en het milieu in belangrijke mate af.

Indien voor de opslag in de verkoopruimte geen nadere voorzieningen worden getroffen, zullen bij brand de opgeslagen brandbare vloeistoffen een plasbrand veroorzaken die zich over het gehele winkeloppervlak kan verspreiden. Daarom is de toegestane opgeslagen hoeveelheid beperkt tot 300 liter.

2.1.5

Indien een bovengrondse tank aanwezig is voor de opslag van brandbare vloeistoffen met een vlamptpunt tot 100 °C, en deze tank na 1 januari 2000 is geïnstalleerd, geschiedt de opslag overeenkomstig de richtlijn CPR 9-6. In deze richtlijn zijn ook voorwaarden gesteld aan

dubbelwandige en kunststof tanks. Laadketels, zoals een reservoir in een boxpallet, worden niet als tanks maar als emballage beschouwd. Hierop zijn de voorschriften 2.1.1 t/m 2.1.5 van toepassing.

Paragraaf 2.2 Werkzaamheden aan motorvoertuigen, caravans, landbouw- werktuigen, aanhangwagens en opleggers

2.2.1

Ter voorkoming van bodemverontreiniging door het vrijkomen van schadelijke stoffen als olie en benzine moeten vloeren van ruimten waarin motorvoertuigen (of onderdelen daarvan) worden hersteld of onderhouden, vloeistofdicht zijn uitgevoerd. In het kader van het Plan Bodemvoorzieningen (PBV) wordt dit doelvoorschrift uitgewerkt in de vorm van praktisch hanteerbare technische regelgeving. In de begripsbepalingen van de bijlage is daarom het begrip vloeistofdicht gedefinieerd als een vloer uitgevoerd overeenkomstig CUR/PBV-aanbeveling 44. CUR/PBV-aanbeveling 44 is een aanbeveling die regels en eisen bevat voor het beoordelen of een bestaande vloer van een garagebedrijf voldoende vloeistofdicht kan worden aangemerkt. Zie ook voorschrift 3.2.8.

2.2.2

De stelregel van dit voorschrift is dat zoveel mogelijk binnen de gebouwen van de inrichting wordt gewerkt. Daardoor zijn milieuvoorzieningen als vloeistofdichte vloeren, afzuiginstallaties en dergelijke, effectief. Echter niet altijd is het mogelijk of noodzakelijk om binnen te werken. Het verwisselen van een lampje is milieuhygiënisch indifferent, waardoor dit eenvoudig op het buitenterrein kan geschieden. Soms zijn noodreparaties niet binnen uit te voeren vanwege ruimtegebrek of onvoorziene factoren. Zolang dit geen structureel karakter heeft, moet het voorschrift op dit punt genuanceerd worden gelezen.

2.2.3

In de regel is een afvoerhoogte van 1 m boven het dak van het gebouw voldoende.

2.2.8 en 2.2.9

Reparatie etc. van tanks en tankcontainers bestemd voor het vervoer van gevaarlijke stoffen valt niet binnen het begrip «reparatie etc. van motorvoertuigen en caravans». Wel is het in een inrichting die onder dit besluit valt, mogelijk dat aan de truck waarmee dergelijke tanks of tankcontainers worden vervoerd, reparaties etc. worden uitgevoerd. Voor die gevallen waarbij door onvoorziene omstandigheden (bijvoorbeeld als noodvoorziening bij calamiteiten) stalling van ongereinigde tanks of tankcontainers bestemd voor het vervoer van gevaarlijke stoffen binnen de inrichting plaatsvindt, zijn voorschriften opgenomen. Indien een dergelijk geval zich voordoet, moet de brandweer worden geïnformeerd over de gevaarsaspecten van de lading. Afhankelijk van de plaatselijke omstandigheden en de gevaarsaspecten van de lading kan de brandweer maatregelen bepalen die door het bedrijf moeten opgevolgd. De bevoegdheid van de brandweer om aanwijzingen te geven berust op de Brandweerwet 1985.

2.2.10

Voor de ventilatie van kleine werkplaatsen tot 200 m² kan aan de hand

van onderstaande tabel de netto doorlaat van ventilatie-openingen worden bepaald.

Max. vloeroppervlak in m ²	netto doorlaatopening in m ²
40	0,03
80	0,04
120	0,05
200	0,07

Voor grotere vloeroppervlakten kan als regel 1/3000 deel van het vloeroppervlak van de te ventileren ruimte worden gehanteerd. De afmetingen van deze openingen zijn mede gebaseerd op het voorkomen van te hoge concentraties koolmonoxide in een werkplaats, aangenomen dat van de in voorschrift 2.2.3 beschreven voorziening voor het afvoeren van uitlaatgassen effectief gebruik wordt gemaakt.

Een werkplaats die geheel of gedeeltelijk meer dan 0,5 m onder het maaiveld is gelegen, moet op de buitenlucht zijn geventileerd door middel van een mechanisch afzuigstelsel van voldoende capaciteit. Ten aanzien van de capaciteit van het ventilatiesysteem kan in de regel worden uitgegaan van 4 m³ per uur per m² vloeroppervlak.

2.2.12

Door dit voorschrift is voorkomen dat een inrichting, vanwege de aanwezigheid van vijf of meer autowrakken, wordt beschouwd als een «afvalstoffen-inrichting». Voor het begrip «autowrakken» wordt verwezen naar het Besluit nadere omschrijving begrip autowrakken. Bovendien is het begrip autowrak in artikel 1.1 Wm vastgelegd.

2.2.13

De meest toegepaste lastechniek bij autoherstelbedrijven zal autogeenlassen zijn met toepassing van acetyleen of propaan en zuurstof. Op basis van de jaarlijks verbruikte hoeveelheid lasdraad of elektroden kan worden nagegaan in hoeverre afzuiging en filtervoorziening noodzakelijk is. De algemene aanpak betreft het brongericht afzuigen, kanaliseren en afvoeren via een filter. De stofverwijderingsinstallaties volgens de laatste stand der techniek zijn filterende afscheiders, eenvoudige (tweetraps)electrofilters en absoluutfilters. Voor meer informatie over het afzuigen en reinigen van lasrook wordt verwezen naar het Werkboek Milieumaatregelen Metaal- en elektrotechnische industrie, hoofdstuk C.3 uitgegeven op 10 juni 1998 door de VNG.

Paragraaf 2.3 Verfspuitwerkzaamheden en antiroestbehandelingen

2.3.1

Het verspuiten of verwerken van grondverven, primers en plamuur kan plaatsvinden in een speciale voorbereidingsruimte, die bijvoorbeeld deel uitmaakt van een werkplaats. Het afzuigen van de spuitdampen kan plaatsvinden via een spuitwand, een spuitkast een spuitvloer of een open of gesloten spuitcabine. Het aflakken moet in een gesloten spuitcabine plaatsvinden.

2.3.7

Wat betreft de geurproblematiek ten gevolge van verfspuitwerkzaamheden in een spuitcabine is de «bijgestelde richtlijn met betrekking tot geurhinder bij autospuiterijen, Ministerie VROM, publicatie

91-03, juni 1991», nog steeds actueel. Deze richtlijn staat voor zowel de betrokken bedrijfstak als voor de bevoegde gezagsinstanties buiten discussie en wordt als algemeen geldend toegepast. De gevolgen van het toepassen van oplosmiddelarme of oplosmiddelvrije verfsystemen op de mogelijke geurhinder is nog onderwerp van onderzoek. Het voornemen is om zodra de eigenschappen bekend zijn en kunnen worden gekwantificeerd, de bijgestelde inspectierichtlijn te herzien en te publiceren als bijzondere regeling in het kader van de NER.

In voorschrift 4.4.1 is de mogelijkheid tot het stellen van een nadere eis geformuleerd. Wat betreft de geurproblematiek ten gevolge van verfspuitwerkzaamheden kan de nadere eis worden gebruikt om situering of uitvoering van de uitmonding van de afvoerleiding nader te regelen, met name wanneer de door de ondernemer gekozen oplossing niet het gewenste resultaat oplevert. Ook kan de nadere eis gebruikt worden om een afwijking van de in de richtlijn genoemde schoorsteenhoogte, of de aanwezigheid, de uitvoering en het onderhouden van een ontgeuringsinstallatie voor te schrijven.

Emissies ten gevolge van het uitvoeren van antiroestbehandelingen moeten ter voorkoming van geurhinder in eerste instantie 1 m boven de hoogste daklijn van de binnen 25 m gelegen bebouwing worden afgevoerd. Indien hiermee ter voorkoming van geurhinder een afdoende verspreiding niet kan worden gewaarborgd, kan bij nadere eis een doelmatige ontgeuringsinstallatie of een hieraan gelijkwaardige voorziening worden verlangd. Ook ten aanzien van situering of uitvoering van een afvoerleiding, alsmede ten aanzien van uitvoering en onderhoud van een ontgeuringsinstallatie kunnen nadere eisen worden gesteld.

Wat betreft geurhinder in de omgeving wordt opgemerkt dat het bevoegd gezag moet vaststellen of sprake is van geurhinder.

Paragraaf 2.4 VOS-houdende schadeherstel- en andere producten

2.4.1 en 2.4.2

Op het gebruik van VOS-houdende schadeherstel- en andere producten in autospuiterijen is het programma KWS2000 van toepassing. Volgens het reductieplan voor autospuiterijen, zoals beschreven in de nota «KWS2000-strategie 1992 – 2000», wordt er naar gestreefd om de emissie van vluchtige organische stoffen (VOS) uit autospuiterijen te beperken door toepassing van oplosmiddelarme schadeherstel- en andere producten en het treffen van good-housekeeping maatregelen. KWS2000-maatregelen zijn nader omschreven in de KWS2000-factsheet nr. 20, «een oplosmiddel is uiteindelijk geen oplossing», autoreparatielakken 1995 – 1998, projectbureau KWS2000, juli 1995.

Om de uitvoering en interpretatie van de voorschriften van dit besluit te ondersteunen zal omstreeks het tijdstip van inwerkingtreding van dit besluit een informatieblad beschikbaar zijn waarin de gevolgen van dit besluit nader worden gedetailleerd.

CEPE-tabel

De voorschriften sluiten aan op de richtlijn op Europees niveau van de verfindustrie. Deze heeft een «Technology Guideline for Vehicle Refinishes» (CEPE, 1994, Solvent emission reduction in the vehicle refinishing industry) vastgesteld met daarin aangegeven het maximaal toegestane oplosmiddelgehalte in gram per liter voor spuitklare schadeherstel- en andere producten. Deze oplosmiddelgehalten zijn in een convenant tussen de FOCWA, VVVH en VVVF opgenomen en aangepast aan de laatste stand der techniek.

Toelichting tabel voorschrift 2.4.1

De waarden in de tabel zijn uitgedrukt in het VOS-gehalte van het gebruiksklare product, inclusief het gehalte water.

Voor een meerlaags systeem geldt dat het gemiddelde VOS-gehalte wordt berekend met de volgende formule: $(a.L1 + b.L2)/(a + b)$ is gelijk aan of minder dan 420 gram per liter, waarbij L1 het VOS-gehalte is van de basiskleurlaag, L2 het VOS-gehalte is van de blanke lak (clear coat) en a en b staan voor het aantal grammen lak dat is verwerkt.

Zoals in voorschrift 2.4.2 bepaald mag geen van de toegepaste deklagen in een meerlaags systeem meer VOS bevatten dan 480 gram per liter. In de praktijk betekent dit over het algemeen dat de basiskleurlaag een watergedragen product betreft en de blanke lak een VOS-houdend product met een hoog vaste stof gehalte.

Speciale producten voor autolakken betreffen lakadditieven zoals vertragings-, versnellers-, matteringsmiddelen, elastificeermiddelen, anti-siliconenmiddelen, uitspuitverduunning, speciale design- of effectkleuren, spuitbussen en reinigers voor speciale oppervlakken zoals kunststoffen en hechtprimers.

Overige producten betreffen de polijst- en poetsmiddelen, vulmiddelen, kitten, lijmen en plamuren.

2.4.3

Onder hoog-rendement spuitapparatuur wordt verstaan spuitapparatuur met een hoger rendement dan conventionele pneumatische spuitapparatuur. In de meeste gevallen zal gebruik worden gemaakt van de HVLP (High Volume Low Pressure) spuittechniek.

In het Besluit vluchtige organische stoffen Wms is aangegeven bij welk rendement gesproken kan worden van hoog rendement. Bij decoratieve spuittechnieken op kleine schaal en doorgaans van een ambachtelijk karakter, wordt veelal gebruik gemaakt van de airbrush. Voor dergelijke technieken is toepassing van hoogrendement spuitapparatuur niet relevant.

2.4.4

Speciale producten voor de restauratie van «oldtimers» of bij de toepassing van decoratieve spuittechnieken zullen in bepaalde gevallen noodzakelijk blijven. Dit betreft echter een kleine omvang in lakgebruik.

HOOFDSTUK 3. BIJZONDERE VOORSCHRIFTEN MET BETREKKING TOT DE BEDRIJFSVOERING VAN DE INRICHTING

Paragraaf 3.1 Onderhoud en schoonmaak

3.1.1

Als installaties, toestellen of voorzieningen van een inrichting slecht onderhouden worden, is de kans groter dat gevaarlijke situaties ontstaan of overlast voor de omgeving optreedt. Het terrein van de inrichting dient indien nodig te worden ontdaan van zwerfvuil. Zwerfvuil in de directe omgeving van de inrichting, dat duidelijk van de inrichting afkomstig is, moet eveneens worden verwijderd. Een belangrijk element bij het bereiken van een voor het milieu verantwoorde bedrijfsvoering is zorgvuldigheid.

3.1.2 en 3.1.3

Voor de opslag van milieugevaarlijke stoffen, brandbare vloeistoffen en afvalstoffen ligt de nadruk op een zorgvuldige bedrijfsvoering. Een opslagplaats moet netjes en overzichtelijk zijn. De verschillende milieugevaarlijke stoffen, brandbare vloeistoffen en afvalstoffen moeten gescheiden van elkaar worden opgeslagen. Dit houdt ook in dat afvalstoffen regelmatig worden afgevoerd. Emballage mag niet lekken en eventueel gemorste stoffen moeten zo spoedig mogelijk worden opgeruimd. Als milieugevaarlijke stoffen of olie worden opgeslagen moet voldoende absorptiemiddel aanwezig zijn om gemorste stoffen op te ruimen. Als absorptiemiddel kunnen speciaal hiervoor bestemde korrels worden gebruikt, maar ook bijvoorbeeld zaagsel is een geschikt middel. Gebruikt absorptiemiddel moet als gevaarlijk afval worden opgeslagen en afgevoerd.

Paragraaf 3.2 Controle van installaties en voorzieningen

3.2.1 en 3.2.2

Het onderhoud van een stook- of C.V.-installatie en het bijbehorend verbrandingsgasafvoersysteem wordt doorgaans uitbesteed aan een verwarmingstechnisch installatiebedrijf. Dit voert het onderhoud uit volgens de hiervoor geldende onderhoudsvorschriften en installatie-eisen. Meestal wordt een onderhoudscontract afgesloten. Als bewijs van een uitgevoerde onderhoudsbeurt wordt vaak een sticker met jaartal op de stookinstallatie of CV-ketel aangebracht. Als uitgangspunt gelden in ieder geval de gebruiks- en onderhoudsinstructies van de leverancier van de installatie.

Door de branche is de regeling «Certificatieregeling voor het uitvoeren van onderhoud en inspecties aan stookinstallaties» ingevoerd als vorm van zelfregulering. Als bewijs voor een uitgevoerde inspectie of onderhoudsbeurt wordt een certificaat achtergelaten bij de inrichtinghouder. De regeling staat open voor een ieder, ook voor buitenlandse bedrijven. Ook bedrijven die niet zijn gecertificeerd maar wel over aantoonbare gelijke deskundigheid beschikken mogen controles uitvoeren. In dat geval moet een vergelijkbare beoordeling plaatsvinden als door het certificerend instituut wordt gedaan.

In het verlengde van dergelijke controles verdient het aanbeveling mogelijke energiebesparende maatregelen te bezien die samenhangen met het verwarmingssysteem. Het kan daarbij bijvoorbeeld gaan om controle op een goede warmte-afgifte van radiatoren, afstelling van thermostaten en isolatie van leidingen. Met dergelijke eenvoudige maatregelen is veelal een aanzienlijke energiebesparing te bereiken.

3.2.3

Inspectie en onderhoud van brandblusmiddelen dient jaarlijks plaats te vinden volgens de voorschriften vermeld in NEN 2559 en NEN 3211. Bedrijven die blusmiddelen inspecteren en onderhouden moeten beschikken over een REOB-erkenning (Regeling voor de Erkenning van Onderhoudsbedrijven kleine Blusmiddelen). Na inspectie moeten blustoestellen en slanghaspels worden voorzien van een label of sticker met datum. Draagbare blustoestellen moeten bovendien worden voorzien van een zegel.

3.2.4 tot en met 3.2.6

Bij controle moet de olie-afscheider worden geopend en de dikte van de olielaag worden bepaald met een peilstok. De onderkant van deze laag moet zich nog ruim boven de afvoerpijp (die de verbinding met het riool vormt) van de afscheider bevinden. Het water in de controleput (een afzonderlijke put of geïntegreerd in de olie-afscheider) moet geen sporen van olie meer vertonen. Van het legen en reinigen van een slibvangput of een olie-afscheider moeten de bewijzen worden bewaard op basis van voorschrift 3.3.1.

3.2.7

Ter controle van de maximale VOS-gehalten, opgenomen in voorschrift 2.4.1 en 2.4.2, moet de ondernemer met behulp van productveiligheids- en productinformatiebladen aangeven wat het VOS-gehalte van de gebruiksklare producten is. Op deze bladen moet informatie over mengverhoudingen en VOS-gehalten van de diverse producten zijn vermeld. Door het bijhouden van een oplosmiddelenboekhouding kan de ondernemer aangeven dat de werkelijke VOS-gehalten overeenkomen met de gegevens uit de productveiligheids- en productinformatiebladen. In een specifiek informatieblad over dit besluit zal de beoogde boekhouding worden toegelicht en zal zo mogelijk een format daartoe worden opgesteld.

3.2.8

In CUR/PBV-aanbeveling 44 zijn criteria voor de beoordeling van vloeistofdichte voorzieningen vastgelegd. De keuring moet door een deskundig inspecteur worden uitgevoerd. Bij goedkeuring stelt de deskundig inspecteur een keuringstermijn vast en wordt de PBV-Verklaring Vloeistofdichte Voorziening verstrekt. De keuringstermijn is gelijk aan de geldigheid van de verklaring en geeft de periode weer waarop de voorziening voor een herbeoordeling, door een deskundig inspecteur, in aanmerking komt. Principe is dat gedurende de keuringsstermijn – een gewijzigde bedrijfsvoering en een calamiteit buiten beschouwing gelaten – de bodem effectief tegen verontreiniging wordt beschermd. Tevens stelt de deskundig inspecteur de frequentie vast van een door de gebruiker zelf uit te voeren visuele controle. Er is een onderscheid gemaakt tussen oude en meer recente vloeren om recht te doen aan de inspanningen die de afgelopen jaren zijn gepleegd om een verantwoorde mate van vloeistofdichtheid gestalte te geven. In dat verband geldt dat het bereiken van vloeistofdichtheid van de vloer maatgevend is voor de toepassing van onderdeel c. In het kader van het PBV wordt momenteel voorzien in een organisatiestructuur en inhoudelijke criteria voor de toewijzing van de vereiste deskundigheid aan inspecteurs. Hoewel een grote mate van zelfregulering hierbij een rol speelt is het voor VROM van groot belang dat organisaties en criteria objectief zijn en onafhankelijk zijn van toevallige belangen in de markt.

3.2.9 en 3.2.10

Voor de opslag van milieugevaarlijke stoffen, oliën en afvalstoffen ligt de nadruk op een zorgvuldige bedrijfsvoering. De verschillende stoffen moeten overzichtelijk en gescheiden van elkaar worden opgeslagen. Een regelmatige controle van de gehele opslagvoorziening past in een zorgvuldige bedrijfsvoering.

Ook indien specifiek afvalwater kan vrijkomen zijn gedragsregels en de naleving daarvan van belang. Een beroep wordt gedaan op de eigen verantwoordelijkheid van een ondernemer.

Er is afgezien van de mogelijkheid tot het stellen van een nadere eis omdat het voorschrift zelf voldoende concreet is.

Paragraaf 3.3 Bewaren van documenten

3.3.1

In nagenoeg elk bedrijf zijn installaties aanwezig die door derden worden onderhouden of gecontroleerd. Vaak worden hiervoor onderhoudscontracten afgesloten. Naast periodieke controles van installaties kan het voorkomen dat andere rapporten zijn opgesteld, metingen zijn verricht of keuringscertificaten zijn afgegeven, die op de een of andere manier met milieu of externe veiligheid te maken hebben.

Resultaten van dergelijke onderzoeken, metingen, controles, alsmede afgiftebewijzen van afval zijn tijdens een controlebezoek vaak moeilijk te achterhalen. Soms worden ze zelfs buiten de inrichting bewaard.

De gedachte achter dit voorschrift is, om alle gegevens met betrekking tot milieu en veiligheid op een centrale plaats binnen de inrichting te bewaren dan wel binnen korte termijn beschikbaar te hebben. Dit levert de volgende voordelen op:

- het bedrijf krijgt een beter inzicht in de «prestaties» die op milieugebied zijn geleverd;
- voor de controlerend ambtenaar wordt een bedrijfscontrole vereenvoudigd, omdat alle relevante informatie binnen korte termijn aanwezig is.

In het ideale geval zal bij een incidentele controle inzicht worden verkregen in het bedrijfsfunctioneren in de tussenliggende periode.

Dit voorschrift geeft aan wat voor onderzoeken, metingen en keuringen op milieugebied bij bedrijven kunnen worden uitgevoerd. Dit betekent niet dat bedrijven door middel van dit voorschrift worden verplicht tot het uitvoeren van bedoelde onderzoeken als dit niet in een van de andere voorschriften is geregeld. Als echter bepaalde rapporten zijn opgesteld, certificaten zijn afgegeven of onderhoudscontracten zijn afgesloten waarbij sprake is van enige milieurelevantie, dan dienen deze bij voorkeur binnen de inrichting te worden bewaard (bijvoorbeeld in een milieuregistratiemap of speciale kast). Tevens moet de registratie van periodieke controles, afgiftebewijzen van afval en andere milieurelevante documenten worden bewaard. Wanneer de originelen op het hoofdkantoor van een concern worden bewaard, verdient het aanbeveling om de filialen van een afschrift van de betreffende documenten te voorzien.

Voorschrift 3.3.1 laat de eventuele plicht om op grond van andere wetgeving in dit besluit bedoelde stukken voor langere tijd te bewaren dan hier aangegeven onverlet. Overigens wordt nog opgemerkt dat een toezichthouder op basis van artikel 18.5, eerste lid, van de Wet milieubeheer de bevoegdheid heeft om de hier bedoelde documenten in te zien, en daarvan een of meerdere kopieën te maken, indien dat voor de vervulling van zijn taak nodig is (zie ook artikel 5.1.7 van de Algemene wet bestuursrecht).

HOOFDSTUK 4. NADERE EISEN

Paragraaf 4.1 Geluid en trilling

4.1.1 en 4.1.2

Het bevoegd gezag wordt de mogelijkheid geboden in individuele gevallen een andere waarde dan de standaardgeluidnorm vast te leggen. Bepalend voor de hoogte van die andere waarde is het geluidniveau

binnen de betreffende woningen of andere geluidgevoelige bestemmingen. Binnen woningen of andere geluidgevoelige bestemmingen is ongeacht de hoogte van de buitenwaarde een vast beschermingsniveau vastgelegd overeenkomstig de binnenwaarde uit voorschrift 1.1.1. Bij toepassing van de nadere eis dient derhalve te worden nagegaan in hoeverre het geluidniveau binnen woningen of andere geluidgevoelige bestemmingen, die binnen de akoestische invloedssfeer van de inrichting zijn gelegen, wordt beïnvloed. Met de akoestische invloedssfeer wordt hier bedoeld de geluidbelasting vanwege de inrichting op de gevels van omliggende woningen voorzover dat hoger is dan 50 dB(A). Uiteenlopende redenen of argumenten kunnen ten grondslag liggen aan de wens, behoefte of noodzaak voor een andere waarde dan de standaard-geluidnorm volgens voorschrift 1.1.1.

Opgemerkt wordt dat in de Handreiking industrielawaai en vergunningverlening ook wordt ingegaan op de mogelijkheden die de besluiten op grond van artikel 8.40 Wm bieden op het gebied van de geluidnormstelling en lokale aanpak. Aan de hand van voorbeelden worden bedoeling en werking van deze handreiking nader toegelicht.

In beginsel zal de hoogte van het heersende referentieniveau bepalend kunnen zijn voor de mate van afwijking van de standaard geluidnorm. De volgende invulling kan dan aan de orde zijn.

a. Indien het heersende referentieniveau zodanig laag is, dat de in dit voorschrift gestelde standaard geluidnorm zal leiden tot hinder voor de woonomgeving, kan een lagere geluidgrenswaarde aan het bedrijf worden opgelegd. Dit kan zich voordoen in situaties waarbij bedrijven gevestigd zijn in een rustige woonomgeving zoals bijvoorbeeld een stille woonwijk of landelijk gebied. Bij het in overweging nemen van een lagere geluidgrenswaarde zal het bevoegd gezag rekening dienen te houden met de rechtszekerheid van gevestigde bedrijven. Alternatieve maatregelen kunnen in de afweging worden betrokken waarbij zonodig aandacht moet worden geschonken aan een evenredige lastenverdeling. Van belang is voorts dat gezien kan worden in hoeverre eventuele maatregelen gefaseerd kunnen worden uitgevoerd.

b. Indien het heersende referentieniveau zodanig hoog is dat redelijkerwijs van het bedrijf niet kan worden verlangd de lagere standaard geluidnorm na te leven en de handhaving van de geluidnorm een onevenredige beperking van de bedrijfsvoering of zelfs sluiting zou kunnen betekenen, terwijl de lokale situatie een soepeler normstelling toelaat, kan de geluidgrenswaarde worden verhoogd. Dit kan zich voordoen in drukker gebieden zoals stadswinkelcentra of bedrijfsterrainen.

c. Niet uitsluitend het heersende referentieniveau heeft maatgevend te zijn om afwijking van de norm te wensen. Ook maatschappelijke ontwikkelingen en de al of niet hierdoor veranderende regelgeving kan daartoe aanleiding vormen.

d. Tenslotte kunnen eventueel ook geluidgrenswaarden boven het referentieniveau worden vastgesteld, bijvoorbeeld indien individuele bedrijfseconomische redenen motief zijn om aan de behoeften van het bedrijfsleven tegemoet te komen, en indien is aangetoond dat maatregelen onvoldoende soelaas bieden. In dergelijke gevallen zal het bevoegd gezag een afweging moeten maken tussen de belangen van het bedrijfsleven en de belangen van de woonomgeving rond de inrichting. Onder meer kan zich deze problematiek voordoen rond laad- en losactiviteiten waarbij in specifieke situaties extra geluidruimte moet worden geboden om de bedrijfsvoering niet geheel onmogelijk te maken. De mogelijkheden met betrekking tot het stiller maken van het laden en lossen worden nader onderzocht in het project PIEK dat door Novem wordt getrokken. Tot PIEK is door de ministeries VROM, EZ en V&W besloten in verband met de toenemende behoefte tot bevoorrading in de geluid-

gevoelige avond- en nachtperiode. PIEK zal naar verwachting algemeen toepasbare informatie opleveren omtrent verbeteringsopties of oplossingsmogelijkheden bij knelpunten.

Het gebruik maken van de mogelijkheid tot het aanpassen van de standaardnorm vindt plaats op basis van een lokale afweging met inachtneming van bovengenoemde motieven. Omdat voor het onderwerp geluid een vergaande mate van decentralisatie gewenst wordt geacht, is afgezien van het opnemen van een bandbreedte waarbinnen deze afweging kan plaatsvinden. Wel is een overgangsregeling voor bestaande bedrijven opgenomen waarvoor een ondergrens geldt van 40 dB(A) conform de bestaande besluiten. Als bestaand wordt aangemerkt de voor de invoering van dit besluit fysiek aanwezige inrichting. Vanzelfsprekend is deze lokale afweging en besluitvorming daarbij gebonden aan de opgebouwde praktijk rond de benadering van het onderwerp geluid. Immers, geluid is geen nieuw item maar reeds jarenlang een structureel element in de uitvoeringspraktijk van vergunningverlening, de planologie, de rechtspraak en de handhaving, in technische zin gevoed door uitvoeringsbesluiten, circulaire, richtlijnen en handreikingen. Een nadere eis zal van een motivering moeten zijn voorzien waaruit blijkt dat een objectieve toetsing heeft plaatsgevonden aan bovengenoemde factoren. Momenteel is een MDW-besluitvormingsproces ingezet betreffende de regelgeving voor geluid waarbij tevens de ondergrens voor geluid in discussie is. Verwacht wordt dat het zogeheten MIG-project uitsluitend zal geven over de eventuele invoering van een ondergrens.

De beslissing tot het afwijken van de standaardnorm dan wel tot het voorschrijven van voorzieningen dient expliciet te worden geformaliseerd door middel van het instrument nadere eis. Van belang hierbij is dat aan de beslissing om af te wijken van de standaardnorm een afdoende akoestische motivering ten grondslag moet liggen, bij voorkeur en voorzover mogelijk ondersteund door relevante geluidmetingen. Een afwijking van de gestelde norm wordt in gevallen van bezwaar en vervolgens beroep volgens de Wmen Awb-procedures ter toetsing voorgelegd aan de rechter.

4.1.3

Om te voorkomen dat een inrichting, die betrekkelijk ver van woningen of andere geluidgevoelige bestemmingen is gesitueerd, geen toepassing hoeft te geven aan het ALARA-principe en daardoor onbepaald geluid mag produceren, was in de oude besluiten een bepaling opgenomen dat het equivalente geluidniveau, bij afwezigheid van woningen, op een afstand van 50 meter gold. Het vaststellen van een andere waarde is mogelijk gemaakt om de geluidruimte beperkt te houden in voorkomende gevallen. Een ander bezwaar ten aanzien van de 50 m grens betrof de amvb-inrichtingen op gezonde industrieterreinen. Voor die inrichtingen die op dergelijke terreinen ver van woningen zijn gesitueerd moet toch een «geluidruimte» worden gereserveerd overeenkomstig het 50 m criterium ook al maken deze inrichtingen op 50 m minder geluid. Deze geluidruimte gaat ten koste van de inrichtingen die wel een vergunning behoeven en daardoor worden gedwongen om bij nieuwe vestigingen van amvb-inrichtingen meer geluidmaatregelen te treffen. Immers, de zonegrens en de afgegeven hogere waarden mogen cumulatief niet worden overschreden. Naar aanleiding van de kritieken op deze regeling is besloten de starre bepaling van 50 meter te vervangen door een nadere-eis-bepaling.

4.1.4

Op grond van dit voorschrift kunnen eventueel te treffen akoestische voorzieningen verplicht worden gesteld of gedragsregels worden opgelegd, die nodig zijn om aan de geluidvoorschriften van de geluid-paragraaf te voldoen. Een zodanige nadere eis zou alleen gesteld moeten worden indien de lokale situatie dat noodzakelijk maakt. Het bevoegd gezag zal bij voorkeur in overleg met het betrokken bedrijf moeten vaststellen op welke wijze en met welke middelen aan de geluidvoorschriften kan worden voldaan. Een nadere eis is vanzelfsprekend niet nodig indien al aan de gestelde niveaus wordt voldaan.

4.1.5

Voor andere trillingvormen kan het bevoegd gezag specifieke trillingsterkten bepalen. Hierbij gelden de streefwaarden uit de Richtlijn 2 «Hinder voor personen in gebouwen door trillingen» van Stichting Bouwresearch (1993) als ondergrens.

In probleemsituaties dient gebruik te worden gemaakt van de in de richtlijn voorgeschreven methode. Deze methode geeft, naar de thans beschikbare kennis, de best reproduceerbare resultaten.

Paragraaf 4.2 Energie

4.2.1 en 4.2.2

In omstandigheden of gevallen waarin een specifieke benadering en concretisering noodzakelijk blijkt, biedt voorschrift 4.2.1 de mogelijkheid aan het bevoegd gezag tot het stellen van een nadere eis. Zo'n nadere eis zal moeten beantwoorden aan de algemene criteria van zorgvuldigheid (zie ook onderdeel 1.2.4 van het algemene deel van deze toelichting). Ter concretisering van het beoordelingsaspect «redelijkheid» is in voorschrift 4.2.2 opgenomen dat het bevoegd gezag geen nadere eisen mag stellen die strekken tot het treffen van maatregelen of voorzieningen die een langere terugverdientijd hebben dan vijf jaar bij gebouwen of faciliteiten en drie jaar bij processen.

Wordt een investering verlangd, dan ligt het voor de hand dat het bevoegd gezag mede aangeeft op welke termijn die maatregel of voorziening moet worden getroffen. Daarbij kan erop worden gelet dat een aansluiting plaatsvindt bij andere investeringsbeslissingen of -ritmen van het bedrijf.

InfoMil stelt informatiebladen op waarin de stand der techniek met betrekking tot energiebesparing wordt beschreven. Deze bladen bevatten lijsten van maatregelen of voorzieningen die bij de concretisering van de nadere eis als leidraad kunnen dienen. Ook de branche-organisaties beschikken over een grote hoeveelheid informatie op dit gebied.

De bevoegdheid tot het stellen van nadere eisen geldt alleen voor de in paragraaf 1.2 bedoelde grote inrichtingen. Ingevolge artikel 4 is het dus niet mogelijk om andere inrichtingen nadere eisen ten aanzien van energie op te leggen op basis van de algemene bepaling van artikel 5, eerste lid, onderdeel b.

4.2.3

Op grond van de Wet energiebesparing toestellen (W.E.T.) worden in het belang van de energiebesparing regels gesteld met betrekking tot toestellen en installaties. Zo zijn er ter toepassing van EU-richtlijnen onder meer eisen gesteld ten aanzien van het energieverbruik van cv-ketels. Dergelijke eisen gelden algemeen, onafhankelijk van de plaats van het

toestel of de installatie. Met betrekking tot toestellen en installaties waarvoor op grond van de W.E.T. voorschriften zijn gegeven kunnen geen nadere eisen worden gesteld op grond van dit besluit.

Paragraaf 4.3 Afvalstoffen en afvalwater

4.3.1 en 4.3.2

Deze nadere eis-bevoegdheid is gerelateerd aan voorschrift 1.3.1. Bij het toepassen van de verplichting tot het verrichten van een onderzoek moeten de kosten en baten zorgvuldig tegen elkaar worden afgewogen. Niet tot onderzoek behoeft te worden overgegaan in die gevallen waarbij voor de hand liggende en eenvoudige maatregelen kunnen worden toegepast. De informatiebladen van Infomil bevatten daartoe relevante informatie. Het overgaan tot onderzoek zou zich moeten beperken tot die specifieke situaties waarbij onvoldoende informatie beschikbaar blijkt om tot een verantwoorde keuze te komen omtrent maatregelen of voorzieningen. Ook dient te worden bezien in hoeverre reeds beschikbaar onderzoek, zowel op bedrijfs- als op bedrijfstakniveau, aan de behoefte tegemoet komt.

In daartoe noodzakelijke gevallen kunnen maatregelen in een nadere eis worden vastgelegd.

Het bevoegd gezag mag geen nadere eisen stellen die strekken tot het treffen van maatregelen of voorzieningen die een langere terugverdientijd hebben dan vijf jaar. Bij het bezien van de terugverdientijd moeten de kosten van het nemen van preventie niet uitsluitend worden afgezet tegen de kosten van het verwijderen van afvalstoffen. Preventiemaatregelen hebben immers ook betrekking op besparing van grondstoffen en andere voordelen die zich in de bedrijfsvoering kunnen voordoen. Als aanname bij de nadere eis is in ieder geval gehanteerd dat het rendement als gevolg van het toepassen van preventiemaatregelen voldoende substantieel is.

4.3.4 en 4.3.5

In het besluit zijn niet voor alle denkbare activiteiten die kunnen worden uitgevoerd en tot het brengen van afvalwater in de riolering kunnen leiden, voorschriften opgenomen. Dat voorkomt, dat het besluit een uitgebreid pakket aan voorschriften bevat dat voor een groot deel niet relevant zou zijn voor een gangbare inrichting. Voorzover het nodig is om aan dergelijke activiteiten specifieke eisen te stellen ter bescherming van het milieu bieden deze voorschriften daarvoor een basis.

Paragraaf 4.4 Lucht

4.4.1

Zie voor de toelichting op deze nadere-eis-bevoegdheid de toelichting op voorschrift 2.3.7.

4.4.3

Indien de in- of uitlaatopeningen van de mechanische ventilatie ongunstig zijn gelegen kan dit overlast veroorzaken. In die gevallen kan het bevoegd gezag bij nadere eis verplichten tot een gunstiger situering.

4.4.4

Het Besluit luchtkwaliteit benzeen legt aan de gemeente de verplichting op om te bewerkstelligen dat de benzeenconcentratie op straatniveau een bepaalde grenswaarde niet overschrijdt. Aangezien parkeergarages een bijdrage aan die benzeenconcentratie leveren, is het in dit voorschrift mogelijk gemaakt dat het bevoegd gezag (in casu burgemeester en wethouders) bij nadere eis maatregelen kan voorschrijven om de bijdrage van de parkeergarage aan de totale benzeenconcentratie te beperken. Maatregelen waaraan gedacht kan worden zijn: het wijzigen van de maximum snelheid, de rijrichting, de plaatsing van in- en uitritten, de afvoer van ontwijkende lucht, etcetera. Als basis kan hiertoe de Handreiking benzeen en parkeergarages van maart 1997 van het Ministerie van VROM, dienen.

Paragraaf 4.6 Veiligheid

Een nadere eis met betrekking tot ruimteventilatie gesteld kan worden, zal uiteraard moeten zijn afgestemd op en aansluiting hebben met regels die in het kader van de Arbeidsomstandighedenwet of het Bouwbesluit gelden.

Paragraaf 4.7 Waterverbruik

4.7.1 en 4.7.2

In daartoe noodzakelijke gevallen kunnen maatregelen met betrekking tot het waterverbruik in een nadere eis worden vastgelegd. Het bevoegd gezag mag geen nadere eisen stellen die strekken tot het treffen van maatregelen of voorzieningen die een langere terugverdientijd hebben dan vijf jaar.

De informatiebladen bevatten lijsten van maatregelen of voorzieningen die bij de concretisering van de nadere eis als leidraad kunnen dienen.

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. P. Pronk

**BEHORENDE BIJ DE NOTA VAN TOELICHTING OP HET BESLUIT
INRICHTINGEN VOOR MOTORVOERTUIGEN MILIEUBEHEER**

Naar aanleiding van de publicatie van het ontwerpbesluit in Staatscourant 132 van 16 juli 1998 hebben de navolgende instanties en personen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om hun opmerkingen aan de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer ter kennis te brengen:

1. Gemeente Zundert
2. Gastec te Apeldoorn
3. Milieudienst zuidoost Utrecht te Zeist
4. Samenwerkingsverband Milieu Leidse Regio te Leiden
5. Federatie Historische Automobiel- en Motorfietsclubs te Bilthoven
6. Rijkswaterstaat te Den Haag
7. Nederlandse Vereniging Verwerkers Gevaarlijk Afval te Schelluinen
8. Gemeente Tilburg
9. DCMR Milieudienst Rijnmond te Schiedam
10. Ecobrain te Leidschendam
11. Gemeente Amsterdam
12. Vereniging van Verf- en Drukinktfabrikanten te Leiden
13. Gemeente Uden
14. R&B Milieuadvies te Mijdrecht
15. VACO te Leiden
16. Krijt K. te Voorburg
17. Vereniging smeerolieondernemingen Nederland te Den Haag
18. InfoMil te Den Haag
19. Projectbureau Plan Bodembeschermende Voorzieningen te Gouda
20. Milieusamenwerkingsverband Westerkwartier te Leek